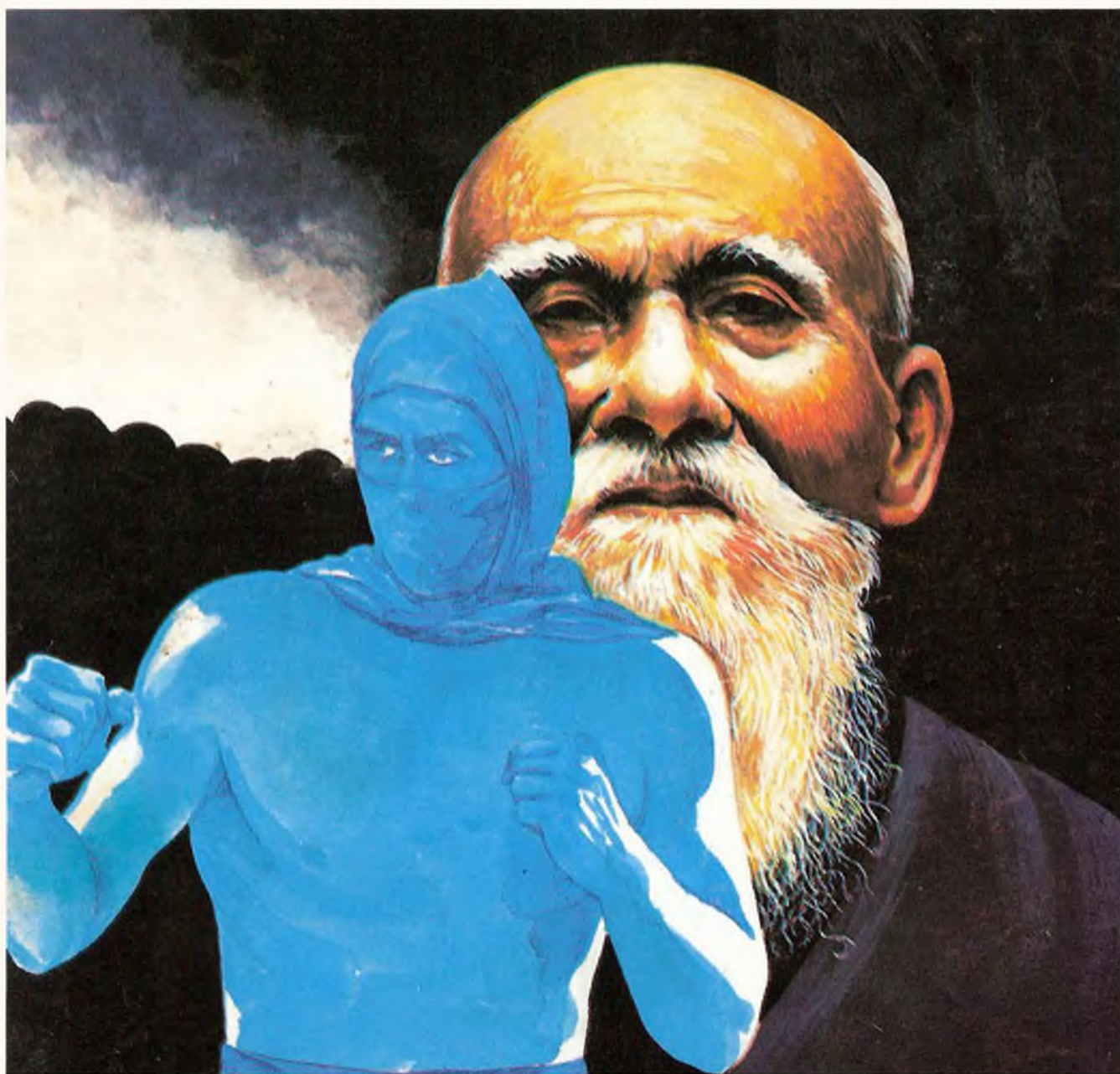

BROJ 107

CENA 150 DIN.

NINJA

3,5 DEM, 12 FF, 2 USD, 3 ŠFR, 25 ASCH, 12 ŠKR, 300 GRD

GOSPODE, KAKO TAJ
UDARA

Derek Finegan

GOSPODE, KAKO TAJ UDARA

Derek Finegan
GOSPODE, KAKO TAJ
UDARA

Izdavač:
NIP »Dečje novine«,
Gornji Milanovac

Za izdavača:
Miroslav Petrović,
generačni direktor

Glavni i odgovorni urednik:
Mirjana Šterijević

Urednik:
Borivoje Lošić

Lektor:
Mirjana Jakovljević

Korektor:
Nada Maksimović

1992. DEN PRESS

NINĀA 107 — APRIL 1992. GODINE

Izdaje NIP »Dečje novine«, Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-246, lokal 28, uredništvo, (032) 714-250 prodaja i (032) 710-529 pretplata. Telex: 13731, Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu 61320-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60311-623-16-257310-03292. Štampa: »Litopapir«, Čačak.

Derek Finegan

GOSPODE, KAKO TAJ UDARA

Severna strana Tibeta, tvrde poznavaoци, najozbiljnije konkuriše za titulu najtužnijeg dela planete. Ne samo zbog toga što je Tibet okupiran od Kine, iako to mnogi stanovnici planina nisu još ni primetili.

Sama priroda pobrinula se da ovde i ljudi i životinje provode dane u neprestanoj borbi. Protiv nje i jedni protiv drugih. Vazduh je razređen, leta kratka i hladna, zime preduge i suviše hladne. Ukratko, idealno mesto za sve koji žele da pobjegnu od sveta na koji smo navikli...

Nećete, međutim, ovde sresti nijednog čuvenog gangstera ko ga traži Interpol, niti plaćenog ubicu na godišnjem odmoru. Bez sumnje bi bili sigurni, ali ljude poput njih nezadrživo privlače bučna i ekskluzivna letovališta na najviše deset stopa iznad površine mora.

Nije nimalo čudno što su ove predele za svoje boravište odabrali pustinjaci, oni kojima vreme prolazi u razmišljanju i molitvi. Ovde čovek instinktivno hoda pognute glave, ne usudjući se da podigne pogled prema najvišim vrhovima planina sa kojih na suncu blešti devičanski beo sneg.

Budistički manstiri gotovo su brojniji od tih vrhova, ali većinu njih je sada u ruševinama obraslim mahovinom i lišajima, a prazne hodnike i sale preuzeli su slepi miševi. Miševi i pacovi bezbrižno pretražuju nekadašnje svećane odaje uglednih gostiju, a oko dostojanstvenih statua duge, lene zmiје uvijaju svoje kolutove kao da je ovo mesto izgrađeno samo zbog njihove udobnosti...

Ni hram Taj—Lin ne bi predstavljao izuzetak od ovog pravila da odmah posle podneva nije počeo da provejava sitan,

oštar sneg, donet vetrom sa planinskih vrhova. Veče je zbog toga stiglo ranije nego obično, ali ipak ne dovoljno brzo da bi skrilo tragove sedmorice ljudi koji su odnekud iz okolne pustinje, iz nekog svog tajanstvenog razloga, odlučili da istovremeno stignu do prastarih ruševina.

Pažljivom posmatraču ti tragovi bi rekli mnogo, iako su do pećine, pod čijim svodom je Taj—Lin izgrađen, stigli sa raznih strana.

Tragovi snažnih muškaraca, pre svega, naučenih da pešice savladaju velika rastojanja. Svaki korak je gotovo u palac iste dužine, uprkos neravnom putu i preprekama. Svaki otisak je jasan, nastao sigurnim oslanjanjem na tle skriveno tankom belom presvlakom koja će se zalediti tek kada tama potpuno prekrije ovo mesto.

Čudno, svaki od njih zastao je onde gde mu se prvi put otvorio pogled na zidine natkrivene kamenim svodom. I svaki od njih je na tom mestu stajao dugo i nepokretno.

Impresionirani prizorom? Možda, iako nije moglo biti dovoljno svetlosti da tajanstvenim posmatračima otkrije dražesne detalje kamenih ukrasa upola skrivenih mahovinom.

Onaj koji je došao kao osmi, nešto kasnije od ostalih, nije zastao. Nije čak ni usporio svoj korak, isto onako čvrst i pravilan, kao i koraci ljudi koji su došli pre njega.

Osmog traga, međutim, nije bilo. Čovek je, činilo se, koračao po tankoj snežnoj kori ne narušavajući njenu glatkoću, iako se odmah moglo videti da je visok, krupan i svakako dovoljno težak da ostavi otiske u svežem snegu.

Da je nekoga bilo u blizini, taj verovatno ne bi imao vremena da se čudi toj neobičnoj pojavi, jer bi svu svoju pažnju posvetio samoj pojavi osmog pridošlice...

Njegova odeća, pre svega. Ovde, gde se i usred leta nosi koža i krzno, njegovo telo obmotava samo čvrsto priljubljeni kostim od crne svilu. Naizgled tanka, ta odeća jasno ocrtava pokrete svakog od moćnih mišića ispod tkanine.

Lice i glava su mu prekriveni maskom od istog svilenog materijala, tako da se mogu videti samo dva oka koja okolinu posmatraju kroz uske proreze u toj kapuljači. Osim širokog opasača od crne kože i meke obuće od istog materijala, on nema na sebi ničeg više.

Osim oružja, naravno. A to oružje, vakizaši zadenut za opa-

sač, i katana u ukrašenim koricama, pričvršćenim ukoso preko leđa, govori praktično sve o svom vlasniku.

Ninđa.

Da, jedan od čuvenih japanskih nindži, u karakterističnom kostimu i sa karakterističnim onužjem koje predstavlja samo vidljivi deo čitavog arsenala skrivenog pod odećom...

Legenda tvrdi da je veština nindžucua najpre nastala upravo ovde, u nekom od tibetskih manastira, da bi kasnije bila preneti u Japan i tu procvetala i razvila se. Ako to i jeste tačno, još uvek nije dovoljno da objasni zbog čega je jedan ninđa, u punoj ratnoj spremi, stigao do hrama Taj—Lin!

Ninđa je prvi put zastao na mestu gde se sedam tragova spajalo u jedan, na tridesetak koraka od još uvek imponirajućeg kamenog luka ulaza u hram.

Zidine Taj—Lina gotovo su ispunjavale prostor pod svodom pećine u nadrinima planine, ponegde ga gotovo dodirujući. Moglo se, ipak, naslutiti da je pećina mnogo veća od hrama i da se tamo gde se završava delo ljudskih ruku može još veoma dugo ići hodnicima i dvoranama koje su nastale u doba kada i ova planina.

Tragovi sedmorice ljudi ovde su se gubili, jer nikakav vetar ne može naneti sneg ovako duboko pod svod pećine. Ninđa je, međutim, produžio prema ulazu u hram pošto je najpre pogledom ispitao prizor pred sobom.

Zidine zloslutnog izgleda, guska mahovina, mnoštvo tamnih uglova u kojima se ne vidi gde prestaje kamen otesan rukom čoveka, a gde počinje onaj drugi. Idealno mesto za zasedu...

Jedan pogled bio je ipak dovoljan nindži da mirno produži, uveren kako je sve u redu. Osim uobičajenih ljudskih čula, kaže legenda, nindže poseduju i **haragei**, nepogrešivi osećaj koji ih uvek na vreme, upozori da im preči opasnost.

Nikakav stražar nije ga zaustavio pred ulazom u mračni hram. Nije, međutim, bilo ni uobičajene panike među sitnim životinjama koje su prisvojile hram; čak i one najopreznije i najbliže ulazu nisu primetile da je u blizini najopasnija zver na ovoj planeti...

U dubini glavne prostorije hrama vladao je gotovo potpuni mrak, ali ninđa nastavi da hoda prema jednom od četiri uska prolaza u zidovima na suprotnoj strani. Ako se to uopšte može i nazvati hodom, jer se činilo da, poput senke, klizi

nekoliko palaca nad kamenim podom, klizavim od vlage kondenzovane iz vazduha.

Unutrašnjost hrama čutljiva je kao grob. Sa svakim novim korakom kroz mračni hodnik pojačava se utisak da se kame- na tavanica spušta, a zidovi pri bližavaju, preteći da uskoro zgnječe neoprezno biće koje se usudilo da naruši njihov mir...

Tačno stotinu ravnomernih koraka kroz potpunu tamu, a onda prvi zračak svetlosti, skri ven od pogleda blagim, jedva primetnim zavijutkom hodnika.

Kao krv crvena svetlost ba- klji pokazuje samo pravougao- ni okvir vrata koja vode u sle- deću veliku prostoriju hrama. Iz nje ne dopire nikakav šum, ali ninda sa sigurnošću zna da je sedmoro ljudi unutra; čuje se šum disanja, oseća zadah vlažne tkanine njihove odeće.

Ninda staje. Zna da tišina neće trajati dugo; njih sedam nije se ovde okupilo samo da zajedno razmišljaju...

Njih sedam i još neko. A uskoro će doznati i ko.

Pet minuta tišine. Deset...

Disanje grupe ljudi naglo se utišava, pouzdan znak da će u sledećem trenutku neko od njih progovoriti.

Glas koji dopire do ušiju ninde je unjkav, starački, jed- va razumljiv, utoliko pre što

govori jezikom koji ninda ne poznaje.

Nije jedini koji ga ne pozna- je. Nekoliko trenutaka kasnije, posle prve izgovorene rečenice, jedan drugi glas, mlađi i zvon- kiji, ponavlja iste reči, preve- dene na japanski.

— Hvala vam, prijatelji —
— rekao je starac — što ste se odazvali mom pozivu i prešli ovaj teški put da biste me sa- slušali... Bogovi će umeti da cene vaš trud i biti nam sklo- ni, jer će nam njihova pomoć biti neophodna...

Ponovo nekoliko trenutaka tišine. Dužina tog intervala od- merena je tako da pojača dra- matičnost prve izgovorene re- čenice.

— Za dvanaest leta — pro- duži unjkavi glas — biće tačno hiljadu godina od trenutka ka- da je u ovoj istoj prostoriji ve- liki sveštenik našeg reda, mno- gopoštovani Huen Tu, prvi put izgovorio reč »ninducu« pred grupom mladića koji su, slično vama, sedeli na tom kamenom podu.

Nikakve reakcije od sedmo- ro okupljenih, ali nikakva se reakcija nije ni očekivala i za- to starac nastavlja čim je pre- vodilac ponovio njegove reči.

— Tog dana zapisani su i pr- vi redovi u knjizi koja će kas- nije dobiti naziv »Hiljadu od-

ličnih udaraca». Da podsetim, cilj tada još nove nauke bio je usavršavanje hiljadu udaraca kojima se može odlučiti svaka bitka...

Ninđa načinj još korak bliže osvetljenom pravougaoniku i izviri na trenutak. Kratki delić sekunde njemu je sasvim dovoljan da uoči sve detalje prostorije čije uglove, uprkos bakljama, još uvek skriva tama.

Vid potvrđuje ono što je sluh već otkrio: sedam ljudi u polukrugu ispred uzdignutog kamenog postolja na kome sedi starac obrijane glave, u blistavo belo odeći. Prevodišlac, mladić takođe obrijane glave, na sebi ima odeću običnog kašubera od grube tkanine i sedi starcu uz noge.

Jedan jedini novi zanimljiv podatak: njih sedmorica takođe na sebi imaju kostime i oružje japanskih nindži!

— Do ovog trenutka — unj kao je starac — u knjizi su se našla imena svih koji su ikada postali nindže. Zapisano je tačno hiljadu sto trideset udaraca, ali i mnogo više od toga: desetine i stotine hiljada priča o podvizima nindži, o strategiji koju su primenili u svojim obračunima, o lukavstvima primenjenim u bitkama i — najvažnije od svega — podaci o ono-

me što su doznali tokom hiljadu burnih godina.

I dalje nikaakvog komentara od sedmorice nindži. Uostalom, svaki od njih je znao da knjiga »Hiljadu odlučnih udaraca« negde postoji i da će i njihova dela i nedela biti zapisana u njoj...

— Istina je — nastavio je starac snažnijim, ali ništa razgovetnijim glasom — da je na stranicama svete knjige najveći broj imena nindži iz Japana, od trenutka kada je ta veština doživela procvat upravo u toj dalekoj zemlji. Bio je to i razlog što je knjiga, iz ovog hrama, prenet u hram Okunagava na Hokaidu i što je japanski postao jezik na kojem je knjiga potom bila pisana sve do današnjih dana...

Ponovo dramatična pauza. Sedmorica nindži, međutim, nijednim gestom nie polkazuju da to osećaju.

— Naša sveta knjiga — into nirao je starac reč po reč — postala je i zbirka znanja od kojih su mnoga vremenom izgubila na značaju... ali neka od njih još uvek su tajna nindžucua i mogla bi, kada bi izašla na svetlo dana, da promene... zaista da **promene** sudbinu ovog sveta!

U svom skrovištu pored vrata, osmi ninđa zavrte glavom.

Ako je samo zbog **ovoga** prešao toliki put, onda...

— Otrovi — prošišta starac kroz bezube usne. — Užasno otrovi o kojima takozvana nauka ne zna još ništa... Nekoliko zrna zelenog praha koji može da ubije milion ljudi! Recepti za izazivanje bolesti protiv kojih nijedan lekar sa Zapada neće na vreme pronaći dovoljno snažan lek! Stotine načina da se neko ubije bez ikakvog fizičkog dodira!

Jedan od one sedmorice u crnim kostimima načini pokret rukom koji je predstavljao više stilizaciju nestrpljenja nego stvarno osećanje.

— Zašto — upita na japanskom, dubokim i snažnim glasom — zašto poštovani Lai—Čou nama govori nešto što i sami dugo znamo? Zaista, bio sam uveren da je vreme prvog sveštenika ovog hrama mnogo dragocenije!

Starac nije sačekao da čuje prevod. Moguće da je znao japanski, ali su i gest i ton malopredšnjeg govornika bili dovoljno rečiti.

— Rekao sam sve ovo — pro govori dostojanstveno, mnogo snažnijim glasom nego do tada — da biste shvatili koliko je bilo važno sačuvati našu najveću tajnu... i jednu od najve-

ćih tajni koja uopšte postoji na ovom svetu!

Svaki od njih sedmorice bio je obučen da razlikuje i najtanjanije nijanse u glasu i govoru.

— **Bilo** važno, mnogopoštovani Lai—Čou? — upita onaj koji je maločas glasno izrazio svoje nestrpljenje. — Da li to znači da...

— Znači — ovoga puta prevod nije bio potreban starčevim slušaocima. — Knjiga »Hiljadu odlučnih udaraca« ukradena je iz hrama Okunagava!

Dramatična pauza nije trajala dugo. Očevidno, starčeve reči bile su očekivane...

— I mi, nas sedmorica, treba da je nađemo?

— Da. Samo sedmorica.

— **Samo** sedmorica, poštovani Lai—Čou?

— Samo. Jer, pozvao sam osam ninđi, za koje se tvrdi da su u ovom trenutku najbolji među najboljima. Za koji trenutak ćete pokazati vaša lica je dan drugom i proveriti da li sam pogrešio.

Gest kojim su ninđe skinule kapuljače bio je skoro isti. Pogledali su se, sedam okruglih japanskih lica, sličnih u svojoj tvrdoći i okrutnosti, uprkos različitosti crta.

— Da — nasmeja se onaj koji je prvi i progovorio — ni-

si pogrešio, mnogopoštovani; odista si odabrao samo najbolje. Taj osmi, međutim... da li je trebalo da to bude Šigeru iz Nakajame?

— Ne — odmahnuo je starac glavom. — Taj osmi... on je jedini među vama koji nije Japanac!

Zgledali su se, ovoga puta sa vidnim iznenađenjem u očima.

— Nije Japanac? Mnogopoštovani, oprostite... ali mora biti da se varaš! Već mnogo stotina godina niko ko nije Japanac **ne može** postati ninda!

Starac sasluša prevod, glave nagnute na jednu stranu. Nije, međutim, uspeo da odgovori, jer je osmi ninda jednim dugim korakom zakoračio u polumračnu prostoriju i stao na vrata, skidajući svoju kapuljaču sa glave.

— Može! — rekao je glasno, na japanskom. — I postao je!

*
* *

Skočili su na noge, iako niko nije posegnuo za oružjem. Ninda koji nije Japanac ostade na mestu, proučavajući pogledom njihove reakcije.

Trojica sa izrazom neprijateljstva u očima; položaj njihovih ruku govori kako su spre-

mni da izvuku svoje mačeve i bace se na stranog uljeza, vlasnika jedne od najbolje čuvanih tajni Istoka.

Dva lica su neutralna, ali oprezna. Oni će tek doneti odluku šta da učine, ali neće oklevati ni da napadnu ako prva trojica krenu u obračun.

Jedno lice je više nego neutralno; ono je prazno. Kao i pogled dva oka sa sitnim zenicama...

Droginan, ali ne manje opasan od ostalih. I taj ninda će biti protiv njega.

Onaj sedmi, on...

Plamen iz dva oka. Dva poznata oka!

Prošlo je mnogo godina otkako je prvi put sreo taj pogled, ali zna da će ga prepoznati uvek i na svakom mestu!

Joširo... Joširo Fukuoka!

Uspomene navreše nezvane. Pre koliko godina je to bilo? Deset? Ne, jedanaest već...

Postao mu je neprijatelj onog trenutka kada je među japanskim licima ostalih kandidata u školi senseija Tanake ugledao i lice stranca sa Zapada, iz omrznute Amerike, jedine zemlje koja je ponizila Japan. Joširo Fukuoka to nije krio. Naprotiv.

Da su onog dana u šumi imali oružje, jedan od njih bi tu i ostao, na debelom pokrivaču

od suvog lišća. Posle toga sensei Tanaka dobro je pazio da ne dođe do međusobnog susreta. I uspeo u tome.

Sensei Tanaka je odavno mr-tav. A mržnja Jošira Fukuoka u međuvremenu je postala još veća... još živi...

Fukuoka je progovorio, uglom usana, ne skidajući pogled sa lica Amerikanca. Težak prekršaj pravila pristojnog ponašanja prema starijem, ali Fukuoka, kao i svi ostali, veoma dobro zna da u međusobnom dvojboju nindi odlučuju ne deseti, već stoti delovi sekunde.

— Mnogopoštovani Lai—Čou, došlo je do velike greške. Prvu je načinio sensei Tanaka, odavši naše tajne strancu sa Zapada. Drugu si, žalim što moram da kažem, načinio ti sam. Ovaj čovek ne može biti među nama!

Starac se uspravi. Kada je progovorio, i on je upotrebio japanski, iako se videlo da tim jezikom ne vlada najbolje.

— Joširo Fukuoka tvrdi da sam načinio grešku i pozvao ovamo čoveka koji to nije zaslužio. Ja tvrdim suprotno, ali ne želim da namećem svoje mišljenje ostalima.

— Ubijmo ga! — zareža jedan od one trojice. — Izbrišimo uvredu nanetu Japanu i našoj veštini!

Ostali su ćutali, ne želeći da se odluče. Čovek svetlih očiju mirno stoji pred njima, u stavu koji veoma dobro poznaju. Da, on je ninda, to se vidi, a ako je Lai—Čou odlučio da ga pozove, onda je sasvim sigurno i veoma dobar...

— Postoji — reče stranac — postoji samo jedan pravi način da se vidi ko je od vas dvojice u pravu. Joširo Fukuoka želi moju krv; neka onda pokuša da je uzme!

— Istina je — reče Lai—Čou. — Ali je istina i da ću izgubiti jednog od vas, a to ne želim. Potrebno mi je svako oko, svaka ruka i svaki mač!

— Njegov ne! — prezrivo reče Joširo. — Uprijan je rukom Amerikanca i nedelima koje je, bez sumnje, činio u poslednjih nekoliko godina!

— O tome ja odlučujem, Joširo Fukuoka! — dostojanstveno odvrati starac. — Ja i niko drugi!

Fukuoka ga ošinu plamenim pogledom, ali onda obori glavu.

— Molim za oproštaj, mnogo poštovani — prommlja. — Priznajem da me je stara mržnja povelala putem kojim nije trebalo da pođem...

— Dobro je da si to na vreme uvideo, Joširo Fukuoka — unjkao je starac. — Ipak,

tvoj zahtev je potpuno opravdan po pravilima našeg reda i ja moram doneti odluku o njemu.

Fukuoka se povuče korak unazad, motreći ispod oka pridošlicu. Nije uspevao da skrije triumfalni izraz u njima; on je bio ubeđen da već zna kakva će ta odluka biti.

A možda je i znao, jer...

Starac je ponovo seo na svoje mesto. Progovorio je svojim jezikom, tako da je mladić u sivoj mantiji još jednom morao da prevodi.

— U ovakvim prilikama običaj je da se dvoboj između dva protivnika izbegne tako što se zatraži savet bogova. I ovoga puta neka bogovi presude da li je ninda sa Zapada dostojan da zajedno sa nama krene u potragu za knjigom »Hiljadu odlučnih udaraca«...

Starac podiže glavu. Crvenkasta svetlost buktinja poigravala je po njegovom licu sa sklopljenim očima i davalo mu izraz fanatika koji se upravo sprema da izrekne smrtnu kaznu neverniciima.

Jezik kojim je produžio da govori, osećalo se po tonu, bio je starinski i gotovo zaobavljani obredni jezik jedne prastare religije. Čak i mladi katoder imao je muke da ga prevode na japanski.

— Postoji... postoji prove-ra... ispit... Ispit na koji niko nije pozivan već više od osam... osam stotina godina. Bogovi su hteli... njihova želja bila je da se nademo ovde... ovde, na mestu gde je još uvek moguće učiniti... izvesti taj ispit.

Fukuoka podiže glavu i osmeh mu iskrivi lice u paklenu grimasu.

— Jazbina demonu Uširu —
— nastavio je nesigurno prevodilac — jazbina demonu Uširu bila je... neprohodna... nesavladiva za sve, dok kroz nju nije... prošao junak po imenu Unaski. U njegovu čast... u znak sećanja na Unasakiya, ovaj hram načinio je... sagradio jazbinu demonu Uširu...

Starac otvori oči i pogleda oko sebe, kao da se budi iz sna.

— Da — reče glasno, na japanskom — u podzemlju ovog hrama postoji jazbina demonu Uširu kroz koju niko nije prošao već više od osam stotina godina. Ove noći to će pokušati da učine dva čoveka: Joširo Fukuoka iz Japana i Leslie El-driddž iz Amerike!

Osmeh na Fukuokinom licu na trenutak zameni izraz iznenađenja, ali mu ponos ne dopusti da to pokaže. Stisnuo je

vilice i ispravio se, kao da prkosi odluci starca.

Lica ostale šestorice nindži pored Jošira ostadoše nepokretna, ali je svako od njih čuo za jazbinu demona Uširu i veoma dobro znao šta starčeva odluka znači.

Smrt za jednog od dvojice talkmaca. Mnogo verovatnije za obojicu...

— Znam — produži starac — da vas posle ovog ispita više neće biti osam i da ćemo biti slabiji dok budemo tragali za svetim rukopisima. Da sam znao da postoji sukob između Jošira Fukuoka i Leslija Eldridža, jednog od njih ne bih zvao; pošto su već ovde, ja nemam izbora. Bolje je da bogovi donesu odluku odmah, nego da njihov sukob ugrozi naš zadatak u trenutku kada to budemo najmanje želeli!

— Vrlo dobro! — reče Fukuoka. — Ostaje, onda, da se odredi još samo jedno: ko od nas dvojice prvi ulazi u jazbinu demona Uširu!

— I o tome će odlučiti bogovi — mirno reče starac.

— Zahtevam to pravo za sebe, mnogopoštovani Lai—Čou! — pobuni se Joširo.

— Bogovi će odlučiti — čvrsto reče starac. — Oni će voditi tvoju i Eldridžovu ruku i vaše šurikene. Fukuoka i Eld-

ridž, pogledajte dobro treću buktinju sa leve strane od mesta na kojem stojim!

Učinili su to, obojica istovremeno. Fukuoka je načinio korak u stranu da bi krajičkom oka mogao da motri na američkog nindžu.

— Kanu, podigni ruku! — zaповedi starac mladiću.

Ovaj ga poslušao, začudenog lica.

— Joširo Fukuoka će baciti tri šurikena — produži starac — tako da se zariju u zid za po šaku ispod buktinje i za šaku levo od nje, a mera neka bude šaka ovog mladića. Lesli Eldridž iz Amerike učiniće to isto, samo što se njegovi šurikeni moraju zariti za šaku desno od buktinje. Onaj ko bude tačnije ciljao stiče pravo da prvi uđe u Uširovu jazbinu!

Nepokretnog lica, američki ninda pride grupi koja se žurno uklanjala sa putanje kojom će uskoro poleteti šurikeni, smrtonosne čelične zvezde nindži. Stao je desno od Jošira i osmehnuo mu se.

— Srećan sam što te ponovo vidim, Joširo Fukuoka — reče tiho, na engleskom. — Neka bogovi daju da ovaj susret bude i poslednji!

— Ne razumem te, stranče! — odvrati Japanac prezirivo.

— Kojim to varvarskim jezikom govoriš?

Eldridž ne reče ništa, samo se još jednom osmehnu i pogledom potraži lice starca. Joširo Fukuoaka je znao engleski, i to veoma dobro; prezir i gnev pokazuju samo da on sumnja u svoju sposobnost da savlada Uširovu jazbinu...

Ipak, učiniće sve da pokaže svoju nadmoć nad strancem i izbori pravo da prvi uđe u jazbinu punu smrtonosnih zamki. Premda to nije značilo prednost za njega; naprotiv, ako on strada, u tami jazbine ostaće jedna opasnost manje da sačeka sledeću žrtvu.

Starac je sačekao da oni izmene tih nekoliko reči, a onda klimnuo glavom.

— Ako ste spremni — rekao je — možete početi. Kada pljesnem rukama, bacićete šuriken, brzo, jedan za drugim. Sva tri moraju stići do zida pre nego što se odjek udarca šake o šaku nestane iz ove prostorije!

Njih dvojica nisu odgovorili ništa. Stalali su, nailizgled opušteni, ali su svi prisutni znali da će se njihova tela munjevitno pokrenuti u onom istom delicu sekunde u kojem će se starčeve šake dotaći...

Lai—Čou podiže ruke pred grudi, a onda ih spoji, pokre-

tom iznenađujuće brzim za nje gove godine.

Bila bi potrebna filmska kamera koja snima nekoliko stotina hiljada puta u sekundi da bi se tek analizom snimka moglo tačno utvrditi šta se sve dogodilo. Pokreti dvojice ljudi su bili tako brzi da su se slivali u jedan, isto kao oni zvonki sudari šurikena sa zidom od kamena.

Odjek udarca šake o šaku još je lebdeo pod tavanicom prostorije kada su njih dvojica pogledali jedan drugog, osluškujući kako u vazduhu trepere tonovi sudara čelika i kamena.

— Pobedio sam — tiho reče Joširo. — Moji su šurikeni u cilju... a gde su tvoji, čoveče koji sebe nazivaš imenom Leslie Eldridž?

*
* *

— Dobro pitanje! — reče Eldridž zvonkim glasom. Na japanskom, jeziku koji su svi prisutni razumeli. — Zaista, gde su moji šurikeni? Vidi li ih ko?

— Neka ih mladi Kanu potraži po podu! — cerekao se Joširo. — Odbili su se od zida, jer nisi imao dovoljno snage

da ih zariješ u kamen, stranče! Potraži ih, Kanu! Potraži ih po mračnim uglovima!

Mladić najpre pogleda u Lai—Čoua. Krenuo je tek kada mu je ovaj pokretom glave dao dopuštenje za to.

— Nemoj gubiti vreme, Kanu, gledajući u pod! reče Eldridž. — Proveri najpre Joširove šurikene... možda će ti posle toga biti jasnije šta se dogodilo sa mojima!

— Učini tako, Kanu! — reče Lai—Čou. Njegove oči blistale su neobičnim sjajem pod sedim obrvama.

Mladić priđe zidu i saže se da pri svetlosti baklje bolje vidi šurikene zarivene u zid. Najpre je odmahnuo glavom, a onda oprezno dotakao prstom jednu od čeličnih zvezda.

— Neka još neko dođe da pogleda! — reče prigušenim glasom. — Ja... ja nisam siguran da li dobro vidim!

Jedan od one trojice koji su neprijateljski posmatrali Amerikanca priđe hitrim korakom i zagleda se u šurikene. Kada se okrenuo, lice mu je bilo ukočeno kao maska.

— Pogodio je Joširove šurikene — objasni glasom koji nije odavao nikakva osećanja. — Potpuno ih je steruo u kamen... još su vreli od sudara, sva tri!

Uzdah iznenađenja, iz grudi nindi naučenih da ne pokazuju ni mnogo jača osećanja. To znači mnogo više, i вреди mnogo više nego aplauz stotinu hiljada oduševljenih običnih ljudi...

Joširo, međutim, prkosno za baci glavu.

— Mnogopoštovani Lai—Čou — reče — presudi!

Starac prikri osmeh saginjući glavu.

— Pravila su bila sasvim jasna — odgovori. — Ti si pogodio zadati cilj, a Eldridž nije. Prema tome: ti si onaj koji će prvi uputiti izazov užasima Uširove jazbine!

Svi pogledi bili su uprti u Amerikanca. Istina je da se Joširo strogo držao pravila, ali je takode bilo i savršeno jasno ko je bolji strelac.

Eldridž, međutim, samo klimnu glavom i osmehnu se.

— Mnogopoštovani Lai—Čou je u pravu — reče mirno. — Ja sam načinio glupu grešku.

— Krenimo onda! — zapovedi starac. — Uzmite po jednu baklju i pođite za mnom!

Poveo ih je novim uskim hodnikom kojim ni dva čoveka nisu mogla hodati uporedo. Na njegovom kraju počinjalo je isto tako usko kameno stepenište.

Eldridž je hodao poslednji.

U ovakvim situacijama složena japanska pravila pristojnog po našanja sasvim su jasna: onaj ko je došao poslednji ostaje poslednji među ljudima istog ranga.

Stepenište se tačno dvadeset puta lomilo pod pravim uglom, vodeći ih duboko u podzemlje hrama. Ovde je svod bio gotovo nad njihovim glavama, a zidovi tako blizu jedan drugom da su ih neprestano dodirivali laktovima.

Baklje su dimile i pucketale, njihov plamen dobio je tamniju nijansu, znak da je vazduh ustajao i ispunjen gasovima koji su se stolicima nagomilavali, neuznemireni nikakvim pokretom.

Na kraju stepeništa nalazila se podzemna prostorija čiji se bočni zidovi nisu mogli videti u tami. Zapravo, ona je pre podsećala na široki hodnik, postavljen popreko na izlaz sa stepeništa.

Tačno pred njima, u suprotnom zidu hodnika, nalazila su se vrata od prastarog drveta, sa grubim okovima od gvožđa. Nije moglo biti nikakve sumnje u ono što se nalazi iza njih, jer svetlost baklji oboji bojom krvi lice demona Uširu naslikano jarkim bojama na drvetu.

Tim bojama vreme, bar do sada, nije moglo ništa i Eldridž se zagleda u linije i površine koje su, pod rukom velikog umetnika, uspele da dočaraju sve one užase koji se nalaze iza drvenih vrata.

— Ulaz je ovde! — vrlo tiho reče Lai—Čou. — Mi ćemo krenuti hodnikom desno i sačekati našeg prijatelja kod izlaza. Joširo Fukuoka, da li si spreman?

— Spreman sam! — odvrati japanski ninda. — Nećete morati dugo da me čekate, mnogopoštovani!

— Neka, onda, bogovi budu na tvojoj strani! — svečano izjavi starac, uklanjajući mu se sa puta. — Kanu! Otvori vrata!

Mladićevo lice bilo je izobličeno od straha kada je pružio ruku prema gvozdenom šipu koji je čvrsto držao dvojica krila vrata jedno uz drugo.

— Ne... ne mogu da ga izvučem, gospodaru! Kao da je srastao sa vratima!

— Gvožđe može da sraste sa gvozdem i drvo sa drvetom! — strogo reče starac. — Gvožđe sa drvetom nikada! Strah ti je oduzeo snagu, Kanu!

Joširo se kratko nasmija, odgurnu mladića u stranu i sam, obema rukama, povuče šip.

Tama iza vrata nije bila obična tama. U njoj se nalazilo još nešto, nešto što nije nastalo samo zbog nedostatka svetlosti...

Tama i hladnoća, bio je to prvi utisak svakog od prisutnih. Iz mračne unutrašnjosti jazbine demona Ušinu čak ni vazduh nije isticao normalnom brzinom, već se kretao sporo, nalik oblaku od vlažne crne magle.

Svetlost baklji, takođe nije uspevala da prodre u dubinu prostora iza vrata. Ivica osvetljenog dela oštro se ocrtavala na samo korak u unutrašnjosti sledeće prostorije; nikakvih polusenki, nikakvih treperenja od nemirnog plamena. Iza te linije kao da se nalazio neprobojni zid crnila kroz koji obični ljudi ne mogu proći...

Joširo Fukuoka, međutim, bez oklevanja pređe tu granicu, ne zastavši čak ni da izvučem ač iz korica.

Vrata su, sa dostojanstvenom sporošću, ali bez ikakvog šuma, počela da se zatvaraju sama od sebe čim je prošao kroz njih. On se, međutim, već pre toga izgubio iz vida ostalima, gotovo kao da se crni zid sklopio za njim...

U mrtvoj tišini čuo se samo jecaj mladićevog straha.

— Zatvori vrata, Kanu! —
— strogo reče Lai—Čou. —
Znam da ti je strah oduzeo snagu, ali moraš naučiti kako da ga savladaš!

Ovoga puta mladić uspe da povuče šip u stranu i čvrsto zatvori vrata. Ipak, kada se okrenuo njima, usne su mu drhtale od straha.

— Idemo! — starac je već krenuo nadesno, hodnikom, i Kanu gotovo potrča za njim.

Hodnik je dva puta savijao ulevo pošto su prešli rastojanje od stotinak koraka. Fizički zakoni kažu da bi oblik hodnika morao da sledi obim ovog dela Uširove jazbine, ali na ovakvim mestima treba biti oprezan...

»Ne bi se dogodilo prvi put«, mislio je Eldridž, »da privid fizičkih zakona prevari onoga ko se previše oslanja na njih...«

Lai—Čou zastade i Kanu podiže baklju da bolje osvetli zid pred kojim se starac našao.

— Da, to je ovde! — prommlja ovaj, više za sebe. —
Ovde ćemo čekati da naš prijatelj Joširo Fukuoka izađe! — do dade glasnije.

— Ovde? — zapita neko sumnjivo. Kameni zid pred njima ni po čemu se nije razlikovao od onih kraj kojih su hodali poslednjih desetak minuta.

Lai—Čou ne odgovori. Umesto toga, spustio se na pod naspram pokazanog mesta, u tradicionalni položaj za meditaciju. Sklopio je oči, znak da ne želi da ga uznemiravaju.

Rasporedili su se u istom položaju, levo i desno od njega. Nikome od njih, pa čak ni mladom Kanuu, nije padalo na pamet da taj položaj progласi neudobnim ili neprijatnim.

I Eldridž sklopio oči. Njegovo telo ne oseća umor od dugog hodanja, ali duh mora biti pripremljen za ono što će ga dočekati kada prođe kroz vrata sa demonskim likom...

Ušinu je, legenda kaže, demon koji mamji junake u lavirint svoje jazbine, obećavajući im bogatstvo, slavu, pobede u bitkama. Malo je onih koji uspevaju da nadmudre Ušira i izađu iz lavirinta, ali se to može učiniti. O sudbini onih drugih zna se malo; sigurno je jedino da ih posle toga niko više nikada nije video.

Ovo pred njim, naravno, nije Uširova jazbina i nikakvog demona nema u njoj. Ipak, to jeste lavirint ispunjen smrtonosnim zamkama i opasnosti koje u njemu prete su stvarne...

Niko ne zna, možda čak ni sam Lai—Čou, kako deluju mehanizmi ugrađeni u podzemlje

hrama pre mnogo stotina godina. Na neke od njih vreme je moralo uticati i oni možda više nisu opasni; drugi će, opet, biti još opasniji nego u doba kada ih je zamislio drevni graditelj.

Koje su načine za ubijanje poznavali ljudi tog vremena?

Na nesreću, to je polje u kojem je ljudska ingenioznost uvek dolazila do izražaja. Istorijska međusobnog ubijanja stara je koliko i čovečanstvo i teško je smisliti neki novi način da se oduzme život bližnjem svom...

Polkretne ploče koje se otvaraju pod težinom neoprezne žrtve da bi je bacile u ambis; sa takvim zamkama svakako mora računati. Strele i koplja, odapete pomoću opruge kada se stane na određeno mesto na podu...

Sa otrovanim vrhovima, možda. Ili obične izbočine u zidu sa kojih se dodirnom može skinuti otrovni premaz da done se smrt onome ko to nepažljivo učini...

Šta još? Židovi koji se približavaju, otrovni gasovi nagomilani u hermetički izolovanim prostorijama u koje se ne sme ući?

Američki ninda iz svoje memorije izvlači činjenicu po činjenicu, prikuplja znanja o gra

denju hramova u tom vremenu i svim načinima da se neko ubije, smišljenim pre tog vremena...

Koliko je već Joširo u lavirintu? Četrdeset minuta?

Trideset devet, odgovara onaj unutrašnji časovnik koji svakom nindži daje mogućnost da proverava tok vremena. Tri deset devet i po minuta...

Koje otrovne životinje mogu da žive i razmnožavaju se stotinama godina u ovoj kamenoj grobnici, odvojene od sveta? Kakva im je čudne oblike moglo dati prirodno odabiranje u ovim posebnim uslovima?

Suviše pitanja, premalo odgovora. A Joširo, ako uopšte izađe, neće mu nikakvim znakom dati da bar nasluti kakve sve opasnosti prete u lavirintu smrti!

Sedamdeset minuta... osamdeset...

Tradicijska zahteva da se čeka tačno dvadeset četiri časa. Ako je Joširo mrtav, toliko će i čekati, bez hrane, vode, svežeg vazduha. Svi su navikli na to, naravno, i niko neće izustiti ni reči žalbe.

Dvadeset minuta. Sat i po. Sudeći po veličini prostora koji su zaobišli, Joširo bi uskoro mogao da...

Ahhh!

Zid se pred njihovim očima otvorio, pokazujući istu onaku tamnu, gotovo opipljivu masu. Hladnoća ih dotače po licima i mladom Kanuu zacvokotaše zubi.

Joširo istupi iz tame. Njegovo lice bez maske bilo je veoma bledo, ali mirno. Samo oštro oko drugog nindže moglo je naslutiti koliko napora ta mirnoća staje Japanca.

— Prošao sam, mnogopoštovani Lai—Čou! — reče Joširo jednostavno. — Čeljusti smrti nisu se otvorile da me progutaju.

— Svi smo srećni zbog toga — odgovori ceremonijalnim tonom starac. — Bogovi su na našoj strani i dopustili su nam da nas u opasnom zadatku prati tako snažan ratnik kao što je Joširo Fukuoka!

Američki nindža je već bio na nogama. Na usnama mu je lebdeo osmeh.

— Ja sam spreman, poštovani! — reče zvonkim glasom. — I nadam se da mene nećete morati da čekate ovako dugo!

Ispod oka je motrio Joširovo lice. Da li se prevario, ili je u jednom kratkom deliću sekunde zapazio trijumfalni blesak u očima Japanca?

*
* *

Zastao je i sačekao da se teška vrata skllope za njim. Oči su mu bile zatvorene; ma kako svetlost baklji bila slaba, potrebno je nekoliko sekundi da se oči naviknu na tamu.

Hladno je, hladnije nego u hodniku kojim je ovamo došao.

Zašto?

Zakoni fizike tvrde da bi prostor izolovan od okoline morao da ima stabilnu temperaturu koja na prirodan način ne može biti niža od temperature okoline...

Postoji li negde uređaj koji razmenjuje toplotu sa okolinom i zašto bi to uopšte bilo učinjeno?

Još jedno pitanje na koje verovatno neće dobiti odgovor. Nema ni previše vremena za razmišljanje, jer je Joširu obećao da će lavirint smrti savladati za kraće vreme.

Nepotrebno obećanje, ali samo na prvi pogled. Joširo ni samom sebi ne želi da prizna da je američki ninda nadmoćniji, iako mu je ovaj to nekoliko puta demonstrirao i za vreme obuke. Joširova podsvest, ninde, međutim, ne može, a da ne registruje tu činjenicu...

Takav odnos svesnog i pod-svesnog neminovno dovodi do raspada potpuno integrisane ličnosti, što je osnovni zahtev koji se postavlja pred svakog nindu. Posledica je jasna: organizam ninde više ne funkcioniše pod idealnim uslovima, odnosno, daje lošije performanse nego što bi mogao...

Prevedeno na običan jezik to znači da Joširo Fukuoka neće biti u vrhunskoj formi u času kada između njega i ninde iz Amerike dođe do odsudnog obračuna.

A do njega se doći. To znaju obojica...

Period prilagodavanja je prošao i Leslie Elidridž otvori oči.

Oči ninde u stanju su da iskoriste i minimalan broj fotona svetlosti i on pred sobom nazire tamne mase prepreka. Ovaj lavirint nije građen na klasičan način, sa hodnicima koji se granaju i prepliću; zapravo, stene nabacane bez reda stvaraju lavirint u tri dimenzije, gde se ne može birati samo između leve i desne strane, već i između gornjeg i donjeg hodnika.

Tri prolaza, za početak. Za koji se odlučiti?

Haragei će u tome imati presudnu ulogu, upozoravajući na opasnost korak ranije i trenutak ranije...

Najpre srednji hodnik, najbliži.

Haragei čuti.

Ninđa isuka mač iz korica. Dai-katana, dugi samurajski mač obično je njegova ruka, a sada mora biti i oko.

Opipao je vrhom mača zidove prolaza i pod pred svojim nogama. Kao i obično, prvi dodir sa drškom mača izazvao je blagi električni udar i osećaj prijatnosti koji se raširio čitavim telom, ispunjavajući ga novom energijom.

Samo kamenje pod njim i oko njega. Sme načiniti sledeći korak.

I sledeći. I još jedan, drugi, treći...

»Stop!«, reče haragei. »Opasnost!«

Ostao je onde gde se zatekao, ne čineći nikakav pokret, dok su ostala čula ispitivala prostor pred njim.

Čula ne govore ništa, ali se haragei ne može prevariti. Podigao je ruku sa mačem i počeo, palac po palac, da opipava pod, zidove, tavanicu hodnika.

Još uvek ništa. Kakva je ovo zamka? Da li je i Joširo prošao ovim putem, izbegavši je, ili je neki od druga dva prolaza bezbedniji?

Pomerio je desnu nogu za palac unapred i počeo postepeno

da prebacuje težinu tela na nju.

Taj šum nad njegovom glavom? Da li on znači da...

Elastično je odskočio unazad i odmahnuo glavom.

Primitivno i efikasno. Pod težinom ljudskog tela poluga u podu oslobađa protivteg, a to izaziva obrušavanje stene postavljene nad glavom neoprezne žrtve!

Jednostavno je preskočio opasno mesto i produžio vijugavim hodnikom. Stena u tavanici ostala je da čeka sledećeg prolaznika koji neće biti toliko oprezan.

Hodnik se granao nekoliko koraka dalje. Tri prolaza, još jednom: dva jedan iznad drugog, treći poludesno.

Haragei ponovo čuti i ninđa odabira najmanje udoban prolaz, onaj poludesno, koji je zahtevao da klekne i uđe na koljenima i rukama.

Ispnužio je ruku sa mačem i opipao kamen oko sebe.

Pod hodnika naglo pada dve stope pred njim. Vrhom mača ne može da dosegne do dna te mračne jame.

Možda do dna nedostaje još svega nekoliko palaca, a možda i nekoliko stotina stopa. Stenovite formacije kao što je ova u sebi često kriju jame neslućene dubine.

Izvukao je leviom rukom šuriken iz skrovišta pod opasajem i zario njegov vrh u zid. Nije bilo potrebno mnogo napora da se iz njega istrgne oveći komad stene.

Pustio je kamen u tamu ispred sebe.

Udarac kamena o kamen odjekivao je dugo u uskom hodniku, ali nije bilo teško odrediti da je jama pred njim duboka svega dvadesetak stopa.

Koliko je široka?

Potražio je odgovor na sličan način, bombardujući tamu pred sobom sitnim komadima kamena istrgnutog iz zidova i poda. Njegov osjetljivi sluh je, slično radaru, analizirao odbijene zvučne talase nastale udarom kamenčića o prepreku.

Deset stopa, na najužem delu. Ne previše za skok, kada bi imao dovoljno mesta da se uspravi i napne mišiće nogu.

Iz skrovišta pod pojasom prsti ninđe izvukoše neveliku čeličnu kuku sa tri oštra kraka. Sa savršenom sigurnošću, uprkos tami, vezao je za slobodni kraj užeta od upredenih niti crne svile, istog materijala od kojeg je načinjen i njegov kioštim.

Zavitlao je kuku u tamu, a onda povlačenjem užeta proveo da li se čvrsto zarila u kamen na drugoj strani jame.

Ostatak je bio jednostavan; držeći se obema rukama za užu, on skliznu u dubinu. Ispruženim nogama je amortizovao sudar sa suprotnom ivicom ponora i bez većeg napora se izvukao u hodnik na drugoj strani.

Iza tog mesta hodnik se postepeno spuštao naniže, tako dugo da se ninđa nekoliko puta zapita nije li ipak pogrešio i krenuo putem koji će ga konačno dovesti do slepog zida, negde u dubini lavirinta.

Ne. Prolaz ipak postoji...

Kameni zid mu je, istina, prečio put, ali mu se nad glavom otvorilo usko okno koje vodi vertikalno naviše. Hara-gei je, međutim, počeo da signalizirana opasnost gotovo istog trenutka kada se približio tom mestu!

Kakvo sve lice može da dobije opasnost koja vreba u uskom oknu, bilo da je ono nastalo na prirodni ili veštački način?

Spustio se na kameni pod i sklopio oči, koncentrišući se na problem koju mu se nametnuo.

Kako bi on postupio kada bi želeo da nekome pripremi zamku u takvom oknu?

Postoji stotinu raznih načina da se takav prolaz učini neprohodnim. A vreme neumitno teče...

Ustao je i zavitlao kuku sa užetom naviše. Vreme razmišljanja je prošlo, sada je vreme za akciju!

Ovoga puta morao je još jednom da zavitla kuku u tamu, jer se prvi put nije zakačila za dovoljno čvrst oslonac.

Za veranje su mu potrebne obe ruke, što znači da katana ovoga puta ostaje u koricama. Još jedan činilac koji povećava opasnost.

»Ne idi!«, reče haragei u njegovoj podsvesti. »Opasno je!«

Duboko je udahnuo i počeo da se vere, savlađujući silu zemljine teže samo snagom mišića ruku. Okno je visoko tridesetak stopa i njegovi mišići neće ni osetiti taj napor.

Šum nad njegovom glavom, sa vrha okna...

U njegovoj podsvesti haragei počeo da urla svoje monotonno upozorenje.

Nemoguće. Šum koji mu je dopro do ušiju je šum odeće po ljudskoj koži, a ovde, sem nje, ne može biti nikog drugog!

Ipak...

Onaj trijumfalni blesak u oči ma Jošira Fukuoke!

Jedina zamka koju nije mogao predvideti, jedina kojoj se nije mogao nadati!

Da li sa znanjem Lai—Čou, ili na svoju ruku, Joširo je uspeo da prokrijumčari nekoga u

unutrašnjost lavirinta i da ga postavi **tamo gde će njegov napad biti najopasniji!**

Ninda zastade na polovini puta, ali je sada disao bučnije nego dok se verao. Klatio je telo, stvarajući utisak da se i dalje penje naviše.

U međuvremenu, njegovi prsti radili su neslućenom hitri-
nom. Najpre na jednoj, a zatim i na drugoj ruci, stvoriše se tigrove kandže od tvrdog čelika, čiji su oštri vrhovi mogli da se zariju i u kameni zid okna.

Nekoliko sekundi kasnije postavio je da se vere, ali ovoga puta samo se jednom rukom pridržavao za užu. Druga je u svakom trenutku imala čvrst oslonac u kamenom zidu.

Još pet ili šest stopa do vrha okna. Čovek koji ga čeka gore u tami biće strpljiv. Sačekajte da glava ninde izbije do vrha okna, a onda će, najverovatnije, jednim zamahom oštrog sečiva preseći užu i sačekati da telo žrtve odleti u ponor!

Još dve stope. Lesli zari kandže obeju ruku u zid, puštajući užu, a onda, bez ikakvog šuma, počeo da izdiže donji deo tela i noge naviše, pravi podvig čak i za vrhunske gimnastičare.

SADA!

Čovek na vrhu okna bez sumnje je opazio **poleret** skupljenih

nogu u tami ispod sebe i pomislio da je došao njegov trenutak.

Fijuk sečiva, jedva čujni šum sa kojim se prekide svileni už, a odmah zatim kratk, triumfalni uzvik.

Ninda ispravi telo do kraja, ispružajući noge.

Nema čoveka koji neće odoljeti porivu da se nagne nad ponor u koji je upravo bačio svog protivnika. I ovaj nad njim će to bez sumnje učiniti!

Stopala ninde se kao klešta sklopiše oko vrata napadača i on načini nagli trzaj!

Ovo je odista rizičan poduhvat, jer postoji opasnost da ga težina tog drugog tela povuče u ponor, ali ninda ume da proračuna svaki svoj potez.

Čovek zakrklja, padajući po red njega. Zarivajući kandže u kamen, ninda izdrži naglo povećanje opterećenja, a onda se, sa dva hitra pokreta, izvuču iz ponora i pade na ravno tle, vučući telo drugog čoveka za sobom.

Oslobodio ga je stiska, ali ovaj nije imao vremena da iskoristi taj kratki trenutak, jer mu se oštrica valkizašija istog časa našla pod grlom.

— Govori! — prošaputa ninda na japanskom. — Govori, bedniče!

*
* *

Ovo mesto, nasuprot Tibetu, nikada nije videlo sneg, a najgore što planeta Zemlja može da mu priredi jesu povremeni uragani. Kao i ostala karijska ostrva i Kajman Brak je svoju relativnu političku stabilnost iskoristio za razvoj turističke industrije, nasuprot glavnom ostrvu grupe, Velikom Kajmanu, gde je smešteno više od 400 filijala najvećih banaka sveta.

Kajmanska ostrva ne znaju za poreze, a smeštena su na svega 150 milja od Kube i Jamajke i mnogo hiljada milja od Londona, svoje zvanične prestonice. To ih čini idealnim mestom za obavljanje krupnih poslova u području sveta čiji je glavni izvozni proizvod, osim državnih udara i revolucija, beli prah poznat u raznim zemljama pod raznim imenima.

Droge na ostrvima, naravno, nema, sem u prtljagu ponekog turista. Transakcije se ovde obavljaju u luksuznim hotelima i vilama, novac se prebacuje sa računa na račun uz pomoć najbržih kompjutera, a sama roba

prolazi putevima koji su zapadnije od ovog mesta, na moru ili u vazduhu. Ni najnovija ofanziva američke administracije i vojske protiv proizvođača droge u Kolumbiji nije dala blistave rezultate, a jedino što su postigli bio je skok cena na najvećem tržištu sveta, samim Sjedinjenim državama.

Ni raskošne jahte nisu retkost u ovim vodama, iako vreme karipskih gusara nije baš potpuno zaboravljeno. Još uvek se ponekad dogodi da brodovi nestanu bez traga, premda Bermudski trougao nije u blizini, a kopije brodskog manifesta u lukama iz kojih nestali brodovi isplovljavaju obično ne odgovaraju stvarnom sadržaju magazina...

Policije u ovom delu sveta to znaju i zato su i vlasnici brodova i jahti postali oprezniji. Na retko kojoj od njih nema osmatrača sa durbinom, čak i kada, kao u ovom trenutku, jahta prilazi molu prostrane ville izgrađene na svernoj obali ostrva Kajman Brak.

— Dva policajca u patrolnim kolima — prommlja osmatrač.
— Do đavola!

Čovek kraj njega sleže ramenima.

— Hoće da znaju ko sve dolazi ovamo — osmehnu se. — Naši zemljaci prate radarom

kretanje svih brodova i aviona, a veze sa ovdašnjom policijom su im veoma dobre, kao što znaš.

— Misliš da će želeti da pogledaju šta imamo pod palubom?

— Neće, Reks. Jedino nas upozoravaju da nas drže na oku i da pazimo šta radimo.

— A... teret? Gazda je rekao da ga iskrcao čim uplovimo!

— Talko ćemo i učiniti... Gejl!

Devojka u lakoj haljini sa cvetnim desenom savršeno se uklapala u raskoš brodskog salona. Leno je podigla pogled sa ilustrovanog časopisa.

— Vreme je za plivanje, Gejl — reče krupni muškarac, moćnog preplanulog tela pokrivenog samo šarenom tahićanskom tkaninom omotanom oko bokova.

— Sada, Toni? — mazno upita devojka. — Ali...

— Plivanje, Gejl! — ponovi on. — Odmah! Bez kostima!

— Ahhh! Zbog policajaca, je li? — nasmeši se ona, protežući se kao mačka.

Čovek sa durbinom proguta pljuvačku, motreći krajičkom oka kako ona raskopčava haljinu i pušta je da joj sklizne niz bokove.

Drugi muškarac čak nije ni gledao prema njoj, očevidno mu taj prizor nije bio nov. Prišao je uglu salona, otvorio jedan ormančić od finog drveta i uključio radio-uređaj u njemu.

Naga devojka u međuvremenu je izašla na polubu i još jednom se protekla, izlažući divno telo vrelom karipskom suncu. Ne prvi put, jer ni njeno telo nije pokazivalo nikakve tragove kupaćeg kostima.

Oštar zviždulk dopre iz zvučnika radio-uređaja i oba muškarca se nasmejaše.

— Ljudi — govorio je policajac u patrolnim kolima — dali biste mesečnu platu da možete da vidite ovo što sada Pat i ja gledamo!

— Šta, do đavola? — javi se glas sa druge strane.

— Plavuša, bez krpice na sebi, a građena kao boginja! Pat, čoveče, vidi te grudi!

— Silikoni! — prezrivo reče drugi policajac. — Ti kao da si još u pubertetu, Rajli! Takve sise ne postoje u prirodi, do đavola!

— Mmmm! Kladim se u šta hoćeš da se varaš, Pat!

— Možda! Ali nema načina da to proverimo; cure kao što je ova ne tucaju se sa momcima koji zarađuju manje od hiljadu dolara nedeljno!

— Dosta priče o plavuši! — reče zapovednički glas iz policijske centrale. — Šef je rekao da obratite pažnju na tu prokletu jahtu!

— I obraćamo! — nasmeja se prvi policajac. — Nismo mi, do đavola, krivi što je plavuša jedino što se vidi na palubi! Ah, šteta! Sikočila je u vodu, tek koliko da znate...

Dvojica muškaraca u salonu jahte se zgledaše.

— Nešto sumnjaju — promrmlja Reks, onaj sa durbinom. — Šta da radimo, Toni?

Drugi čovek je pomerio dugme na radio-uređaju, menjajući frekvenciju.

— Herardo! — reče u mikrofon. — Toni, sa jahte... Dvojica dustabanlija u patrolnim kolima motre na jahtu. Da odložimo iskrcavanje?

Iz zvučnika se začu kratak, suv smeh.

— Neće još dugo, Toni. Uskoro će otići. Možeš svojoj curi reći da ne mora više da im pokazuje svoje lepo telo, ha-ha-ha!

Nekoliko minuta kasnije tle zatrese potmula eksplozija, udaljena nekoliko milja niz obalu.

— Hej, šta je to? — začu se iz radija, ponovo vraćenog na frekvenciju policije. — To je negde kod vas dvojice, momci!

— Ne vidim ništa... ali je bilo đavolski blizu! Da odemo i pogledamo?

— Odmah! — zapovedi glas iz centrale. — I budite oprezní, ovde nešto smrdi, momci!

— O kej! Ko će motriti na jahtu?

— Do đavola sa jahtom! Požurite tamo, možda ima povređenih!

Policijska sirena zaurla i patrolna kola odjuriše putem duž obale.

— Brzo, Reks! Uzmi ljude i prebaci sanduke u vilu pre nego što policajci dođu sebi! — zapovedí Toni. — Gejl, izlazi iz vode, dosta je bilo!

Odnekud iza vile zabrekta motor malog traktora koji se odmah potom pojavi na molu. Stigao je do pokretnog mostića spuštenog sa jahte u istom trenutku kada se na palubu tri čoveka dovukla ogroman sanduk okovan čeličnim šipkama.

Operacija istovara izvedena je hitro i vešto, pa se traktor ponovo uputi prema pozadini vile. Drugi sanduk bio je spreman kada se vratio na mol, sa praznom prikolicom.

Policijska kola vratila su se kada je sve već bilo gotovo. Jediní zanimljiv prizor koji im se ukazao bila je naga devojka kako se sunča na palubi u stolici za ležanje...

U međuvremenu, oba sanduka našla su se na betonskom podu jedne od prostorija u suterenu vile. Jedan jedini čovek je bio tu, bezbrižno odbijajući dimove iz cigarete.

Čovek koji se stepenicama spustio u prostoriju bio je nizak i plećat, sa okruglom, glatko obrijanom glavom, kukastim nosom i sitnim, lukavim očima na negovanom licu. Kućna haljina od svile skrivala je zdepasto i snažno telo, naviknuto i na fizičke napore.

— Herardo! — reče pridošlica dubokim, zapovedničkim glasom. — Otvori!

— Šta je sa policajcima, senjor?

— Motre na jahtu. Ono sa dinamitom bila je dobra ideja, Herardo.

— Ne sviđa mi se što su oni u blizini, senjor...

— Ni meni, ali nijedan sudija na Velikom Kajmanu neće izdati nalog za pretres vile na osnovu njihove prazne sumnje. Samo ti otvori sanduke, Herardo!

— Naravno, senjor. Koga želite prvo da vidite, damu ili džentlmena?

— Dame imaju prednost, do đavola, Herardo! — isceri se drugi čovek. — Baš me zanima da li je mala zaista tako zgodna kao što kažu!

Južnoamerikanac odbaci cigaretu u ugao i veštīm pokretima počē da napada okove sanduka gvozdenom polugom. Videlo se da je ovaj, ili sličan posao, radio veoma često; poklopac sanduka bio je otvoren za jedva nešto više od minuta rada.

— Zgodna je, senjor! — promrmlja Herardo naginjući se nad sanduk. — Veoma zgodna, senjor!

Drugi čovek priđe i stade kraj njega. Desna ruka, nesvesno, skliznu u izrez kućne haljine da pomiluje napeti ud.

Devojka je ležala na dušek u uglavljenom u dno sanduka. Laki pokrivač skliznuo je sa potpuno nagog tela, otkrivajući da je ono građeno onako kako većina muškaraca zamišlja uzbudljivo žensko telo...

— Kao lutka od porculana! — promrmlja čovek u kućnoj haljini. — Jedna od onih divnih japanskih lutaka kakve ćeš naći samo kod najskupljih gej-ši Jokohame, Herardo...

— Ona je Japanka, senjor? Istina, sitna je, ali...

— Ima dovoljno japanske krvi da bi dobila tu neponovljivu boju kože. Ne čini li ti se da su joj grudi malo prevelike za tu visinu, Herardo?

— Prevelike? Neee, senjor... nikako prevelike!

— Vi Južnoamerikanci ne možete ni da zamislite ženske grudi manje od dinje! — promrmlja drugi čovek. — Da, krupne su, ali čvrste... Sa bradavicama crnim kao kupine... I slatkim kao kupine, kladim se!

Herardo se cerio.

— Probaćete, senjor? Odmah?

— Svakako da hoću, budalo, iako je nisam dovukao ovamo samo zbog toga... Koliko će još spavati?

— Hmmm... još nekoliko sati, rekao bih. Ako želite, zvaću Valdeza u San Francisku da pitam koliko je dozu primila.

— Nije potrebno, uvek je možemo probuditi. Otvori i drugi sanduk, Herardo!

— Si, senjor Badik! Odmah!

Badik nije skretao pogled sa lica i tela devojke u prvom otvorenom sanduku dok se Herardo borio sa drugim. Ruka mu je još nekoliko puta pomilovala delikatno mesto, a usne su se raširile u osmeh kojim ljubitelji žena iskazuju svoju otvorenu želju.

— Lepa je! — promrmlja za sebe. — Đavolski lepa... što ovaj posao čini mnogo prijatnijim nego što sam se nadao!

— Gotovo je, senjor! Hoćete i njega da pogledate?

Telo muškarca u drugom sanduku praktično je ispunjavalo prostor, iako su mu noge bile savijene u kolenima. Spavao je na boku, sa rukom ispod glave, lica zaklonjenog dugom plavom kosom, ali su moćni mišići njegovog preplanulog tela neprestano podrhtavali, i u snu, kao da preživljava ponovo jednu od borbi o kojima je svedočilo nekoliko blelih ožiljaka na koži.

— Pravi džin! — s poštovanjem reče Badik.

— Njen momak, mister Badik?

— Ne. Oni su samo prijatelji. Muškarac koji miluje to divno telo, Herardo, sada je da leko odavde... a možda uopšte više nije među živima!

— Dobro je — isceri se Herardo. — Ne mogu da zamislim ovu lutkicu pod tim brdom mišića, senjor!

— Ni ja, mada ni njen ljubavnik nije siltan čovek. Mala očevidno ume da odabere svoje muškarce... Pokrij je, Herardo!

— Zašto, senjor? Nije hladno...

— Pokrij je. Dovedi dva-tri čoveka i prenesite ih u moju radnu sobu, a onda pošalji Lef tija da ih probudi. Vreme je za razgovor.

Nasuprot opštoj raskoši vile, radna soba bila je uređena sa gotovo asketskom jednostavnošću, podređenoj efikasnosti modernog poslovnog čoveka. Verovatno da ne bi remetio opšti utisak, Badik pride plakaru pored vrata, svuče sa sebe svilenu kućnu haljinu i hitro se preobuče u odeću više nalik vojničkoj uniformi čija je boja dobro pristajala njegovom preplanulom licu.

Neko zakuca na vrata tek što je zauzeo mesto iza ogromnog pisaćeg stola i izvukao jednu od fioeka, otkrivajući u njoj tastaturu veću od uobičajenih.

— Da!

Herardo se pojavi, svečano otvarajući oba krila vrata. Dvojica ljudi uguraše u prostoriju kolica nalik onima koja se koriste u bolnicama, sa dva nepokretna tela na njima. Utisak bolničke efikasnosti dopunjavao je čovek u belom mantilu koji je ušao na kraju i zatvorio vrata za sobom.

— Vrlo dobro! — klimnu Badik glavom. — Probudi ih, Lef ti.

Čovek u belom mantilu pažljivo ubrizga pomalo tečnosti u vene dvoje uspavanih ljudi, a zatim upitno pogleda Badika.

— Za koliko će doći sebi?

— Dva-tri minuta, najviše. Jedino što neće biti u stanju

koherentno da govore još izvesno vreme. Petnaestak minuta, recimo...

— U redu. Možeš ići, Lefti. Herardo, držite ih na oku; to dvoje je đavolski opasno!

— I devojka, senjor?

— Pogotovu devojka. Jedan od najboljih majstora borilačkih veština na američkoj Zapadnoj obali, Herardo. Nikad ne bi rekao po njenom izgledu, a?

Sva trojica izvukoše pištolje i proveriše da li im je metak ubačen u cev. Badik se za to vreme igrao prebirajući po tastaturi i povremeno bacajući poglede prema spavačima.

Devojka je prva pomerila ruku i otvorila oči, a onda se naglo uspravila u sedeći položaj.

— Dobro jutro, mis Sumiko! — isceri se Badik. — Drago mi je što vas mogu pozdraviti u svom skromnom domu!

Devojka otvori usta, ali ne reče ništa. Umesto toga, njen pogled obigra celu prostoriju, zadržavajući se malo duže samo na oružju trojice čuvara.

Druga kolica zaškripaše pod težinom tela plavokosog džina kada se i on uspravio i sanjivo zatreptao očima.

— Lepo su mi rekli — prostenja — da se okanem tog prokletog australijskog piva... Počeo sam da sanjam svačakve gluposti!

— Ne sanjate, mister Tabasko Pit! — i dalje se cerio Badik. — I vama moram reći da mi je drago što se vidimo, veoma drago!

Plavokosi džin prede rukom preko čela, a onda potraži pogled devojke.

— Sve je u redu, Pite — reče ona bezbojnim glasom. — Oteli su nas i dovukli ovamo... ali me nemoj pitati gde smo, jer to još uvek ne znam...

— Lefti, moj doktor, potcenio vas je — klimnu Badik glavom. — Tvrdio je da nećete moći da se snadete tako brzo kada se probudite.

— Dakle, ipak nije bilo pivo! — zadovoljno se osmehnu onaj koga je Badik nazvao imenom Tabasko Pit. — Sad mi je lakše, ljudi... Nego, kad smo već ovde, kako bi bilo da zatvorim i nahranim, gospodo otmičari? Moj želudac mi poručuje da nije ništa okusio već skoro dvadeset četiri časa!

— Bićete nahranjeni — osmehnu se Badik. — Uskoro. Čim završimo s jednim malim poslom.

— Posao? Kakav posao, do đavola? Ništa ne radim gladan!

— Malo strpljenja, mister Tabasko, malo strpljenja. Pogledajte najpre ovo...

Dodirnuo je nekoliko tastera i ekrani televizijskih monitora koji su prekrivali čitav jedan zid se osvetliše.

Svaki od njih pokazivao je istu sliku: mračan hodnik od grubo tesanih kamenih blokova i grupu ljudi sa bakljama u rukama. Zbog lošeg osvetljenja nikakvi drugi detalji nisu se videli, tako da je sve podsećalo na jedan od mračnih prizora iz pakla kakve su slikali srednjovekovni majstori.

— Verovali ili ne — objasni Badik — ovo što gledate događa se upravo u ovom trenutku u jednom manastiru na Tibetu. Satelitska televizija je izvrstan izum, zar ne?

— Tibet? — sleže Tabasko Pit ramenima. — Glupoosti, čoveče! Pa gore televizije uopšte nema!

— Kako za koga, mister Tabasko, kako za koga! Uostalom, uskoro ćete videti i dokaz da govorim istinu: na tom ekranu pojavace se lice onoga od koga očekujete oslobođenje... lice Leslija Eldridža!

*
* *
*

To bi morao biti izlaz iz lavirinta smrti. Vrata uokvirena svetlećom bojom koja jasno ocrta njihove konture...

Ninda pruži ruku prema poluzi u zidu kraj vrata.

»Ne!«, reče haragei. »Nemoj!«

Odmakao se korak i sklopio oči. Neka čulo za opasnost bez pomoći vida odredi mesto sa kojeg dolazi i inače nevidljiva pretnja.

Nešto, još uvek ne zna šta, skriveno je pod kamenom pored poluge...

Načinio je luk dug nekoliko koraka, izvlačeći desnom rukom mač. Kada poluga počne da se spušta, prastari mehanizam biće aktiviran, a tada...

Hmmm. Lukavo smišljeno!

Dugo koplje sa kamenim vrhom munjevito se pomollilo iz otvora u kamenu čim je vrhom mača dootakao polugu, isto tako munjevito se vratio u skrovište neuznemireno ko zna koliko stotina godina.

Da je ostao na onom mestu gde se maločas nalazio, vrh koplja bi mu probio grudju u visini srca. Čak i refleksi ninde nisu dovoljno brzi da uklone telo sa putanje kojom se koplje kretalo!

Vrata se, naravno, nisu otvorila. Njih očevидno pokreće drugi mehanizam, nezavisno od mehanizma smrtonosne zamke.

Uostalom, taj svetleći okvir oko vrata i poluga na zidu su-

više su upadljivi da bi mogli pokazivati pravi izlaz, zar ne?

Američki ninda još jednom sklopi oči. Većina problema, učio ga je sensei Tanaka, rešava se najpre razmišljanjem, a tek potom delovanjem...

Vrata su ipak, tu; njegov osećaj za orijentaciju se ne može prevariti. Prema tome, sama poluga je zamka, dok svetleći okvir ukazuje da se prolaz ipak nalazi tu.

Dotakao je kameni zid vrhom mača i on se pokrenuo, potpuno bešumno.

Lagano je vratio mač u korice, odmeravajući pogledom grupu koja sedi duž naspramnog zida, osvetljena crvenim plamenom baklji.

Fukuoka je miran. Čak i suviše miran za nekoga ko očekuje da njegov protivnik nikada neće izaći iz lavirinta smrti!

Ili možda ipak...?

Ne, ne vredi još uvek razmišljati o tome. Još uvek je premalo odgovora na suviše veliki broj pitanja!

— Moj zadatak je obavljen, mnogopoštovani — reče Eldridž, klanjajući se Lai—Čouu.

— Vidim, Lesli Eldridže — zaunjika starac. — Nisam ni sumnjao da ga nećeš obaviti...

— Neki od prisutnih jesu — nasmeja se Amerikanac. — U lavirintu je bilo i zamki o

kakvima demon Uširo nije ni sanjao!

Iznenadenje na starčevom licu je stvarno, ali je iza njega dug život ispunjen trenucima u kojima se mora i glumiti. Ne sme verovati tom licu. Niti bilo kojem drugom ovde, sem možda licu mladog Kanua.

— Zamke o kojima...? Šta želiš time da kažeš, Lesli Eldridže?

Fukuoka izađe korak napred.

— To što Amerikanac kaže je tačno — reče sa grčom prezira oko usana. — Jedan od mojih ljudi ga je čekao u zasedi, mnogopoštovani.

Ponovo iznenadenje na licu starca, mnogo stvarnije nego nekoliko trenutaka ranije.

»Gluma se popravilja vežbom«, podseti sebe američki ninda. »I Lai—Čou je sasvim dobro znao ko se nalazio u lavirintu smrti. Hmm... još jedno pitanje na koje uskoro moram dobiti odgovor...«

— Zašto? — starčev glas zvučao je gnevno.

Fukuoka ponizno obori glavu.

— Pogrešio sam, mnogopoštovani — promrmlja. — Mržnja me je zaslepila, priznajem. Spreman sam da prihvatim svaku kaznu koju mi odrediš... pa čak i onu najgoru!

— A najgora — reče Amerikanac zvonkim glasom — najgora kazna za jednog nindžu jeste kada učini nešto što njemu ravni preziru!

Grupa iza Fukuoke zažagori. Leslie jednim kratkim pogledom ispita lica po kojima je igrala svetlost buktinja. Onako kako je i pretpostavljao: većina japanskih nindži učinila bi ono isto što i Fukuoka da bi eliminisala stranog đavola!

Sam Fukuoka podiže glavu, a u očima mu blesnu pakleni plamen.

— Prezir? — upita. — Ko se usuđuje da prezire Jošira Fukuoku?

Američki nindža se smešio, ali su njegove plave oči imale odsjaj kaljenog čelika.

— Ja, na primer, Joširo Fukuoka!

Japanski nindža posprdno zabaci glavu unazad i načini pokret levom rukom, pokret koji bi mogao da znači i podsmeh i...

HARAGEI!

Lesliejeve noge pomeriše se na kamenom podu same od sebe, vođene nepogrešivim instinktom savršeno uvežbanog borca. Uvijajući se u struku, nindža desnom rukom istrže iz pojasa vakizaši, kratki mač širokog sečiva.

Čelik blesnu na tamnocrvenoj svetlosti dok je kao štitić dizao ruku sa vakizašijem prema licu.

Zvonki udar čelika o čelik, vatromet zelenkastih iskrica sa sečiva udarenog nekom nevidljivom silom...

— Tvoj šuriken nije našao cilj, Joširo Fukuoka — mirno reče Leslie spuštajući ruku sa vakizašijem. — Preporučujem da vežbaš još nekoliko meseci pre nego što ponovo pokušaš sa sličnim trikom!

Fukuoka ne odgovori, ali su mu svi mišići tela podrhtavali od talasa gneva koji ga je gutao, nalik nezadrživom naletu cunamija.

Samo nekoliko sekundi, naravno; Fukuoka nikada ne bi mogao postati nindža da nije naučio da kontroliše sebe i svoje telo...

Isukao je iz korica na leđima dai-ikatana, dugi samurajski mač i ritualnim pokretom pozdravio svog protivnika. Leslie mu uzvрати samo pokretom glave, vraćajući vakizaši za pojas.

— Na žalost, nećeš imati vremena za vežbanje, Joširo Fukuoka — reče mirnim, pomalo podsmehljivim glasom. — Izgleda da je u zvezdama zapisano da ćeš umreti još ove noći!

— Izvuci mač! — procedi Fukuoka kroz zube. — Izvuci

mač, prokleti sine pokivarenih predaka!

— Stanite!

Krhka prilika Lai—Čou isprečji se u prostoru između dvojice boraca. Sa zapovednički podignutom rukom starac je gledao Fukuoka pravo u oči.

— Vрати mač u korice, Joširo Fukuoka! — naredi strogo. — Ove noći neće biti proliivanja krvi pod svodovima Taj—Lina!

— Ne! — uzvрати Japanac. — Ovde je izrečena uvreda koju samo krv može sprati, mnogopoštovani!

— Za to ima vremena! Na nekom drugom mestu, kada bude obavljen posao zbog kojeg smo se okupili, Joširo Fukuoka!

— Grešiš, o, Lai—Čou! Nas dvojica ne možemo u tome učestvovati istovremeno!

Američki ninđa se smešio, proučavajući lica ljudi oko sebe. Starac i Fukuoka igraju dobro pripremljene uloge, iako mu još uvek nije jasno čemu je bila potrebna ova komedija.

Starac bi mogao imati svoje motive za takvo nešto, naravno. Ali, zašto je Fukuoka pristao da učestvuje?

»Opasnost«, rekao je nekada davno sensei Tanaka, »opasnost je kameni brus koji neprestano doteruje sečivo tvog ma-

ča, sine moj. Kao što čelik ne bi umeo da bude oštar bez brusa, tako ni tvoje telo bez opasnosti ne bi uspevalo da izvuče iz sebe sve ono što se iz tela ninde može izvući...«

Ako se on i Fukuoka odista nadu na istom poslu, u potrazi za knjigom »Hiljadu odlučnih udaraca«, nijedan od njih neće sebi smeti da dozvoli ni trenutak opuštanja. Da bi motrili na onog drugog i istovremeno obraćali pažnju na okolinu, biće im potrebna sva ogromna energija njihovih tela, sva oštrina čula, svi refleksi.

Opasnost deluje stimulativno na čoveka koji joj se izloži. Jedina vrsta ljudi, obično ih nazivaju imenom »ljudi od akcije«, jedino u opasnosti postiže maksimalne performanse svog duha i tela, čineći ono što se običnom čoveku čini nemogućim...

Čitava filozofija ninđucua zasniiva se na postupku kojim se duh i telo kandidata i u normalnim uslovima dovode do vrhunca svojih performansi, da bi u opasnosti i ti vrhunci bili nadmašeni. Nije, dakle, potpuno bez osnova ona stara japanska legenda koja tvrdi da su ninde nešto mnogo više od običnih ljudi...

Ako Lai—Čuo želi da za nje ga rade ninde koji će biti bolji od ostalih — a to svakako

želj — onda je igra sa Fukuo-
kom razumljiva. Motreći jedan
na drugog, japanski i američki
ninda biće u stanju da izvedu
i poduhvate o kakvima prose-
ćan čovek može samo da sanja!

— Možete učestovati! — re-
če Lai—Čou čvrstim glasom. —
— I morate učestvovati, Joši-
ro Fukuoka!

— Zajedno sa stranim davo-
lom koji je ukradio najveću taj-
nu našeg naroda? Nikada!

— Knjiga »Hiljadu odlučnih
udaraca«, Joširo Fukuoka, važ-
nija je od tebe, od Leslija El-
dridža, od mene! Važnija čak i
od ovog hlijadugodišnjeg hra-
ma i svega što se krije u njego-
vim odajama!

Fukuoka pognu glavu, ali mu
je mač i dalje čvrsto ležao u
šalkama.

— Prihvati ponudu poštova-
nog Lai—Čoua, Fukuoka — ti-
ho reče američki ninda. — On
je u pravu; ta knjiga je važnija
i od tebe i od mene. Sem toga,
kada je jednom nademo...

— Da, Joširo Fukuoka! —
— klime starac glavom. —
— Ako sam dobro shvatio Les-
lija Eldridža, on ti obećava da
ćete se susresti na polju časti
pošto knjiga bude pronađena!

Lesli je pomno proučavao tre-
perenje svetlosti baklji u oči-
ma japanskog ninde. I ne sa-
mo to; sensei Tanaka odavno

ga je naučio da prave misli i
osećanja drugih ljudi mogu ot-
kriti čak i najsitniji pokreti mi-
šića, pokreti kojih često nisu
svesni čak ni ninde.

Da, i Joširo Fukuoka glumi,
ali se Lesliju sada njegovi moti-
vi čine jasnijim...

Fukuoku rastržu dva oseća-
nja, gotovo podjednako snažna.
U jednom trenutku njega sav-
lađuje mržnja, da bi ga već u
narednom obuzdao strah.

Pristao je da učestvuje u star-
čevoj lukavoj igri samo zato
što se nada da će u dugotraj-
nom traganju za starom knji-
gom dobiti priliku da se obra-
čuna sa američkim nindom, ne
izlažući sebe prevelikoj opasno-
sti!

Japanac duboko uzdahnu i
klime glavom. Njegov mač la-
gano, kao sa žaljenjem, nestade
u koricama.

— Neka tako bude! — reče
Joširo Fukuoka. — Neka re-
kom vremena proteče još tre-
nutaka pre nego što se u nju
ulije krov jednog od nas dvo-
jice, Lesli Eldridže!

*
* *

Badić izvuče iz uha minija-
turnu slušalicu i ostrim pokre-
tom ruke isključuje monitore.

— Kakav dijalog! — promrmlja. — Počecu da verujem kako holivudski pisci i nisu tako loši kako sam mislio! Vas dvojice, koliko ste razumeli od ove proklete japanske bljezgarije?

— Ne mnogo — čovek po imenu Tabasko Pit sleže golim ramenima. — Međutim, i nije potrebno znanje japanskog da bi se shvatilo šta se događa: taj žuti moak hteo je obračun sa našim prijateljem, ali ga je starac sprečio. Je li i tvoj prevodilac rekao nešto slično?

— Otprilike...

Badik je zamišljeno lupkao prstima po stolu, drsko buljeći u nugu devojkicu. Ona se ponašala kao da to ne primećuje, držeći se savršeno ravnodušno.

— Koliko ste vi razumeli od ovog dijaloga, mis Sumiko? — upita iznenada.

Ona se udostoji da mu dobaci kratak pogled.

— O tome — reče hladno — možemo razgovarati u nekim drugim okolnostima. I pošto doznamo zbog čega ste nas dvojice dovukli ovamo!

— Drugim okolnostima? Na primer?

— Podalje od ove nudističke plaže, na primer, msiter.

— Ho-ho-ho! — dubokim glasom se nasmeja muškarac. — Golotinja ti, dakle, ipak smeta, lepotice moja, a? Od početka

sam znao da samo glumiš kako ti je svejedno!

— Sve je u redu, Sumiko — tiho reče Tabasko Pit. — Ne dopusti da te ova protuva izbaci iz ravnoteže!

— Protuva? — Badik se zadovoljno cerio. — Recimo da jesam, **mister** Tabasko Pitte! Ali ja bar imam svoje prezime i znam ko su im roditelji... a to je pitanje na koje ti nikada nisi umeo da odgovoriš!

— Tačno! — hladnokrvno se smeškao Tabasko. — Samo, varaš se ako misliš da me to pogađa. Naučio sam na takve uvrede još u prvom boravku u popravinom domu!

— Među protuvama, Tabasko, je li tako?

— Da, među onima koje nazivaju protuvama! Neke od njih još uvek srećem i znam da im u svakom trenutku smem okrenuti leđa... Što za tebe ni pošto ne bih mogao reći!

Badik se zavali u stolici, grizući usne. To, međutim, nije potrajalo dugo. Nasmejao se i odmahnuo glavom.

— Do đavola — reče — zaimalo ti je uspešno! Hteo si da sa Sumiko skreneš moju pažnju na sebe, zar ne, Tabasko?

Plavokosi džin se cerio.

— Nipošto! Prokletstvo, ot kud bih mogao znati da više voliš muškarce od žena?

Jedan od telohranitelja iza njih dvoje prigušeno se nasmeja, ali mu smeh zastade u grlu kada ga Badik ošinu mrkim pogledom.

— U redu — reče ovaj sa dubokim uzdahom. — Da pređemo na stvar, vas dvoje... Sedite.

Talbasko se osvrte oko sebe.

— Na pod? — upita podrugljivo.

— Tamo — pokaza Badik glavom prema kožnom trosedu uz bočni zid. — Ova priča će potrajati... a ne bih želeo da dražesna Sumiko bude umorna kada odlučim da joj posvetim svoju pažnju...

Hodaajući ponosno uzdignute glave, kao kraljica, Sumiko pređe do troseda i spusti se na njega, skupljajući se kao mačka kako bi bar donekle prikrita svoju golotinju. Talbasko Pit pode za njom, merkajući ispod oka dva ukrštena starinska mača koja je neki stručnjak za unutrašnje uređenje kao ukras postavio na zid, da bi bar donekle popunio njegovu prazninu.

Badik se ponovo nasmeja svojim dubokim glasom.

— Ti mačevi — reče — nisu ništa naročito. Jeftina imitacija. Mislim da bi se sečivo slo-milo pri sudaru sa jole tvrdom glavom!

— Je li? — Talbasko Pit se spusti na trosed koji zašknipa pod njegovom težinom. — Dovodiš me u iskušenje da proverim koliko je to tačno!

— Samo izvoli! — sleže Badik ramenima. — Moj momci odavno nisu ubili nikoga i bojim se da ne ispadnu iz forme. Je li tako, Herardo?

Južnoamerikanac pokaza blistavolbele zube u imitaciji osmeha, ali mu oči ostadoše prikovane za nago telo devojke.

— Si, senjor Badik! — reče. — Iako bi bila šteta da ispričamo ovako zgodan tepih!

— U redu — klimnu Badik glavom. — Bilo je dosta šale, do đavola. Hteli ste, ako se ne varam, da doznate zbog čega sam vas doveo ovamo?

— Pre svega gde se to »ovamo« nalazi? — isceri se Talbasko. — I kada ima prvi let za San Francisko, već počinjem da osećam nostalgiju!

— Let za San Francisko? Gde je to mesto? — tobože se začudi Badik. — Ne, rekli smo da je šale bilo dosta, imam ja i drugih poslova, osim da brbljam s tobom, Talbasko... Dakle, vas dvoje ne biste mi bili nimalo zanimljivi, da mi nisu potrebne usluge vašeg prijatelja koga smo maločas videli na ekranu, Leslija Eldridža...

Tabasko Pit upitno pogleda u trojicu telohranitelja, a zatim u Badika. Ovaj se nasmeši.

— Znam šta misliš, Tabasko — reče. — Znaš da sam otkrio tajnu tvog prijatelja i ne bi želeo da je i moji ljudi doznaju. Na nesreću, vas dvoje suviše ste opasni da bih smeo da ostanem nasamo sa vama!

— Kako hoćeš! — Tabasko sleže svojim moćnim ramenima. — Hteo bih samo da te upozorim na jednu možda nevažnu sitnicu...

— A to je?

— Nekoliko njih je do sada bilo u prilici da dozna tu tajnu, Badik. Ne računajući mene i Sumiko, svi ostali su mrtvi. To ti nešto govori?

— Nisi mi rekao ništa novo — nasmeši se Badik. — Najzad, to je jedan od razloga zbog kojih se vas dvoje nalazite upravo ovde, pod mojom kontrolom. Kada dođe čas za to, moći ću da zahtevam svoj život od Eldridža u zamenu za vaše živote, zar ne?

Tabasko pogleda prema trojici telohranitelja.

— Eto — reče podrugljivo — to je vaš gazda, momci! Dajte nas dvoje u zamenu za svoj život... a poslednja briga na svetu mu je šta će se sa vama dogoditi!

— Promašaj! — smejao se Badik. — Moji ljudi mi veruju, Tabasko!

— Otprilike isto koliko i ti njima. Uostalom, videćemo...

— Da, videćemo. Ne zanima te koji je drugi razlog što sam vas oteo?

— Ako ne umrem od gladi — sleže Tabasko ramenima — onda ću sigurno umreti od radoznalosti, Badik!

— Drugi razlog — nastavljao je trijumfalno ovaj, kao da uopšte ne čuje Pita — drugi razlog je prastara kupusara kojoj su nekada davno dali naziv »Hiljadu odlučnih udaraca«!

— O, ne! — Tabasko prevrte očima. — Samo to ne! Čoveče, kada su knjige u pitanju, ja sam totalno hendikepiran! Poslednje što sam pročitao bilo je prvo poglavlje »Galeba Dejvida Livingstona« i...

— Ovu knjigu sigurno nisi pročitao — smejao se Badik. — Naime, ona je na japanskom, a kažu da je njen veći deo na tako arhaičnom jeziku da ga ni mnogi od Japanaca sada ne bi razumeli. Mis Sumiko, pretpostavljam da vi znate nešto više o toj knjizi?

Devojka je gledala u prazan prostor iznad njegove glave, potpuno nepokretnog lica, sa koncentracijom koja bi nekom

manje hrabrom bez sumnje zadala strah.

— Ona još uvek neće da govori sa mnom — tobože tužnim glasom produži Badiik. — Svejedno, i sam znam sasvim dovoljno o toj knjizi... U njoj je, kako tvrde, zapisana hiljadugodišnja mudrost ninducua, zajedno sa imenima svih koji su ikada postali ninde...

— Može biti — ravnodušno odvrati Tabasko. — Ne vidim samo zbog čega bi takva knjizurina bila potrebna probuvi poput tebe, Badiik?

— Hiljadugodišnja mudrost ninducua — podseti Badiik, naglašavajući reč po reč. — Oni koji su imali priliku da tu knjigu prelistaju tvrde da se među njenim koricama nalazi mnoštvo stvari koje bi se dale lepo unovčiti i dan-danas!

— Hmm... Koliko ja znam o ninducuu, moglo bi se doznati nešto o otrovima. Ili možda eksplozivima, ali sve to i nije vredno ovolikog truda...

— Misliš? Koji biznis u današnje vreme donosi najveći profit, Tabasko?

— Oružje i droga — isceri se Tabasko. — A kako oružje niti nije zanimljivo za moderne gospodare rata... odgovor je jasan, zar ne?

— Savršeno! — Badiik je zadovoljno dobio prstima po

glatkoj površini stola. — Roba koja stiže iz Kolumbije i Veneцеле još uvek zadovoljava potrebe, ali će taj izvor kad-tad presušiti. Kakav bih ja biznismen bio kad ne bih na vreme razmišljao o alternativama, Tabasko?

— Droga? — promrmlja Tabasko zamišljeno. — Prokletstvo, u knjizi kao što je ta odista bi moglo biti nečega i o drogi...

— Tačno! — Badiik je s naporom obuzdavao uzbuđenje koje ga je očevidno zahvatalo kad god bi na rad došla njegova omiljena tema. — Ali ne obična droga, Tabasko, već nešto sasvim novo, nešto što je velikima bila tajna nezainteresovanih kaluđera u bednom japanskom hramu!

— Nova droga? — odmahnu Tabasko glavom. — Ne verujem u to, Badiik; takve stvari ne mogu jednostavno pasti u zaborav!

— Ova jeste, na žalost! Kad kažem nešto sasvim novo, to znači da se ta droga dobija iz neke tvari do koje se dolazi daleko lakše i jeftinije nego do biljaka koje se sada koriste. Ali to nije sve, Tabasko, to nije sve: tvrdi se da je njena moć nekoliko stotina puta veća nego kod svih do sada poznatih smesa... a to znači da

joj i cena mora biti viša nekolicina stotina puta!

— San trgovaca drogom —
— promrmlja Tabasko. — U redu, do đavola, neka ta prokleta stvar odista postoji... ali kakve veze mi imamo sa tim, Badik?

Ovaj ga pogleda iznenađeno, kao da ga prvi put vidi. Samo na trenutak, jer se već vraćao iz neke vrste transa u koju ga je dovodio razgovor o novoj drogi.

— Vi? — ponovi. — Ne mnogo... ali je Leslie Eldridž jedan od nekolicine ljudi koji bi mogao da dođe do te knjige, Tabasko...

— Hmmm... polako mi sviće — klimnu Tabasko glavom. — Oteli ste Sumiko i mene da bi od Leslija zahtevali da vam donese knjigu... Kako se ono zvaše? »Četiri stotine udara-ca«?

— »Hiljadu odlučnih udara-ca« — ispravi ga Badik, ne primećujući da mu se Pit podsmeva. — Stvar, zapravo, nije tako jednostavna; neko je, izgleda, došao na istu ideju kao ja...

— I — podiže obrve Tabasko.

— I ukrao prokletu knjigu! — zastenja Badik. — Knjiga je nestala iz prokletog hrama, eto šta se dogodilo!

— Boga mu! — Tabasko načini tužno lice. — Kako će sada Leslie doći do nje?

— Nije jedini koji je traži. Čitava ona gužva u tom hramu na Tibetu, sve su to japanske ninde. Njihov posao biće da pronađu knjigu »Hiljadu odlučnih udara-ca«!

Sumiko po prvi put pokaza da prati ono što se zbiva oko nje.

— Pite — prošaputa. — Pite, da li shvataš kakvi su Lesliejevi izgledi da najpre izađe živ iz tog osinjakla... a o knjizi da i ne govorimo!

— Ah, naša lepotica je ponovo sa nama — zadovoljno se nasmeši Badik. — Da, u pravu ste, mis Sumiko; svaki od tih japanskih nindži čezne za prilikom da ubije Amerikanca koji se drznuo da im otme tajne nindučua. Stari Lai—Čou, međutim, odlično je obavio svoj posao i među njima je sklopljeno primirje, kao što ste videli!

— Privremeno primirje —
— promrmlja Tabasko. — Ono ga trenutka kada knjiga bude nađena, svi će se okrenuti protiv Leslija i...

— Molite se svojim bogovima — reče Badik potmulim

glasom — da se vaš prijatelj spase i donese knjigu. Inače...

*
* *

Hram Okunagava na ostrvu Hokaido nije nepoznat u Japanu. Štaviše, naći ćete ga u svakom turističkom prospektu ovog dela Zemlje izlazećeg sunca, bez obzira što broj njegovih posetilaca nikada neće dostići rekordne cifre iz vremena zimske olimpijade u obližnjem Saporou.

Ničega, dakle, nema skrivenog u hramu Okunagava, pomišljate, ali je to brzopleti zaključak koji, kao i svi brzopleti zaključci, neće biti tačan. Čak ni svi sveštenici ne poznaju sve tajne prolaze i tajne oda je u prastaroj građevini, nekoliko puta rušenoj i ponovo podizanoj u vreme kada su Japanom nekoliko stotina godina bez prekida besneli ratovi između zavađenih feudalaca.

Lesli Eldridž je razmišljao upravo o tome dok se uskom pešačkom stazom uspinjao prema kapijama hrama. Uklesana u živom kamenu, ta staza se uvija kao zmija, polkatkad i sasvim nelogično, sve dok posetilac ne shvati da je svaki zavijutak načinjen upravo tako

da otkriva neki novi ugao posmatranja i nove detalje razuđene građevine na vrhu planine.

— Umorio si se, Amerikanče? — prezirivo upita Joširo Fukuoka, kada Leslie zastade da osmotri zidine nad sobom.

— Ne. Želim da bolje pogledam hram, Fukuoka...

— Zašto? Ono što nas zanima nalazi se u unutrašnjosti hrama, a ne po zidovima od kamena!

— Pogledaj, pa ćeš shvatiti. Seti se kako nam je sensei Tanaka govorio o graditeljima iz vremena nastanka ovog hrama...

Fukuoka zastade pored njege i zagleda se u zidine oko kojih je jutarnji vetar rasterivao poslednje ostatke magle. Japanski ninda bio je odeven onako kako se sada odevaju mladići njegovih godina: uske farmerke, džemper jarkih boja i kožni prsluk. Da bi ta maska bila uverljivija, šminikom je malo umekšao crte lica i stavio crnu periku sa dugom kosom ispod koje su njegove divlje oči kao i uvek svetlele pretećom unutrašnjom vatrom.

Lesli nije ni pokušao da prikrije svoje zapadno poreklo; naprotiv, odabrao je upadljivu odeću američkog turiste koja obično pokazuje višak novca i

manjak ukusa, sve do glomazne video-kamere koju je pomalo nespretno nosio na ramenu i povremeno je okretao prema ovom ili onom zanimljivom detalju puta.

Lai—Čou je u hramu Tai—Lin, na Tibetu, koji su napustili tri dana pre ovoga, izveo pravi mali mađioničarski trik sa kockama koje su odredile koji ninda sa kim kreće u paru da bi pronašli knjigu »Hiljadu odlučnih udaraca«. To ni je bilo nimalo lako, jer ninde vide mnogo više i mnogo bolje od običnih ljudi i malo je onih kojima će uspeti da im zavaraju oči.

Ishod nije iznenadio Leslija, a očevidno ni Jošira Fukuoka, kada su kocke pokazale da su njih dvojica par koji će krenuti tamo gde je čitava priča i počela, u hram Okunagava. Najzad, i stari Lai—Čou veoma dobro je znao koji par ima najveće izgleda da uđe u trag dragocenom rukopisu...

— Zmaj! — reče iznenada Fukuoka. — Odavde zidine hrama izgledaju kao zmaj koji se izdigao da osmotri šta se događa sa druge strane planine!

— Tako je — klimnu Lesli glavom. — Taj oblik nije slučajan. Graditelji hrama želeli su da na taj način posetiocima dočaraju unutrašnju snagu ko-

ju će im dati verovanje u prave bogove, zar ne?

— Čudno... Nekoliko puta sam prolazio ovuda, ali nikada to nisam zapazio, Eldridž!

— Nekoliko puta? Imao sam utisak da i ti dolaziš ovamo prvi put, Fukuoka?

Osmeh prelete licem Japanca, u neobičnom kontrastu sa očima koje su i dalje pokazivale mržnju.

— Samo dokaz da je i tebe moguće prevariti, Lesli Eldridže — reče. — Idemo li dalje? Zmaj na vrhu planine već postaje nestrpljiv, jer mu je neko ukrao njegovo najveće blago!

— Zmaj na vrhu planine nije bio dovoljno oprezan — pro mrmlija Amerikanac. — Priča koju nam je Lai—Čou ispričao ne deluje mi uverljivo; kako je knjiga mogla nestati iz prostorije koja ima samo jedan ulaz pred kojim je neprestano dobro naoružana straža?

— To ćemo pokušati da otkrijemo, Eldridž. Neće biti lako; čak i u najvećim mukama stražari su i dalje tvrdili da niko nije ni ušao u tajnu odaju, niti izašao iz nje...

— Znam. Dogodilo se nešto drugo, bez sumnje.

— A to je?

Lesli odmahnu glavom.

— Ne mogu ti reći sve dok ne vidim odaju u kojoj se knji ga nalazila. Možda se i varam, a ne bih želeo da mi se još jednom podrugneš, Fukuoka!

Japanac ne reče ništa na to, utonuo u duboke misli.

— Tajni prolaz? — upita ne koliko koraka kasnije.

— Moguće, ali malo verovatno. Sveštenicima u hramu mora da je to odmah palo na pamet i svakako su pretražili svaku stopu odaje.

— Čarolija?

Američki ninda se osmehnu.

— Ti veruješ u čarolije, Joširo Fukuoka?

— Ponekad. A ako se one igde moguće na ovom svetu, Eldridž, onda je hram Okunagava sigurno jedno od takvih mesta!

Lesli je, kao i Fukuoka, zastao da posmatra kako magla daje neobične oblike prastarim zidinama. Da, u ovakvoj atmosferi pomisao na natprirodne događaje nikada ne može biti daleko...

Činilo se kao da se hram lagano izdiže nad planinom, spremajući se da poleti nekud u bezgranični prostor. Trenutak kasnije zidine bi se opet vratile na svoje prirodno mesto, ali bi magla oko njih dočarala oblike preistorijskih čudovišta

koja se bore i proždiru jedno drugo.

— Osećaš li strah, Lesli Eldridž? — upita Fukuoka priгуšenim glasom.

— Ne, ne osećam — osmehnu se američki ninda. — Ti?

— Ni ja. Iako bi trebalo, sen sei Tanaka učio nas je da se treba čuvati svega što nije razumljivo našem pogledu i našim mislima.

— Igra vetra sa maglom nije ništa nerazumljivo, Joširo Fukuoka. Mene brine nešto drugo...

Japaniski ninda podiže pogled da bolje osmotri zidine.

— U pravu si — promrmlja. — Pred kapijama nema stražara... a morali bi biti tu, u svako doba dana i noći!

— Nikada se nije dogodilo da ulaz ostane bez čuvara, zar ne?

— Nikada. Bez obzira što stražari već odavno nisu još nikoga zaustavili i tu se nalaze samo zbog tradicije...

Produžili su naviše, ali ne ubrzavajući korak, kako bi to učinio običan čovek, gonjen radoznalošću. Naprotiv, zastajali su svakih nekoliko trenutaka da bi pogledima detaljno istražili okolinu.

Kamenita zaravan pred kapijom hrama bila je prazna, dva krila ukrašena starinskim

duborezom široko otvorena, otvarajući pogled na dvorište popločano glatkim svetlozelenim kamenom.

Lesli pride kapiji i dotače vrhovima prstiju njeno drvo. Pogledom je pretraživao tle oko sebe, šireći istovremeno nozdrve kao dobar lovački pas.

Ninđe koriste sva svoja čula kada istražuju neki prostor, nastojeći da se stope sa okolinom i iz nje prime čak i onu vrstu slabishnih vibracija kakve ne hvataju ni najosetljiviji elektronski instrumenti.

— Strah — promrmlja. — Mnogo straha?

— Šta? — javi se Fukuoka sa druge strane kapije. — Šta si rekao?

— Strah. Neko je ovde, ne tako davno, bio strašno uplašen.

— I ovde. Pogledaj šta sam našao...

Američki ninda pride da uzme iz ruke Japanca komadić tkanine.

— Deo odeće stražara? — upita.

— Da. Odsečen je vrhom katana, očevidno.

— I meni se čini. Neko je naterao stražare da odu sa svojih mesta.

Obojica su sada gledali prema unutrašnjosti, prema ulazu u jednu od zgrada hrama na

drugoj strani popločanog dvorišta.

— Ovde nema nikog živog — tihim glasom reče Fukuoka. — Šta se to dogodilo?

Kao da mu protivureći, jedan golub prhnu ispod strehe hrama i prelete kapiju iznad glava njih dvojice, nestajući u visini. Uplašeni krik ptice ostade da lebdi u vazduhu, odbijajući se od kamenih zidova.

— Trebalo je da ponese mo oružje — procedi Fukuoka kroz zube. — Bio sam lud što sam te poslušao, proklet bio!

— Imamo sasvim dovoljno oružja — osmehnu se Lesli. — Ti poznaješ hram; kuda vodi ulaz u zgradu ispred nas?

— U veliku odaju za molitve. Tu sveštenici u za to određeno vreme obavljaju posebni ritual hrama Okunagava, ne mareći za radoznalce koji se okupljaju da ih gledaju.

— Vreme za ritual? To je ne gde upravo u ovo doba dana, zar ne!

— Da. Zašto pitaš?

— Možda su se svi okupili u odaji za molitve, Fukuoka. To bi mogao biti odgovor...

— Ne. Nema nikog živog, vi dećeš!

— U redu! — Lesli sleže ramenima. — Idemo onda da vidimo!

Fukuoka je oklevao samo jedan kratki delić sekunde, a onda pohita da stigne Amerikanca koji je dugim koracima krenuo prema ulazu u hram.

Nije usporio približavajući se otvorenim vratima; alko iza njih vreba neka stvarna opasnost, haragei će ga na vreme, upozoriti.

— Polako! — dopre mu do ušiju Fukuokin uzbuđeni šapat. Japanac, dakle, nema dovoljno poverenja u svoje čulo za opasnost!

Lesli zastade na trenutak da bi mu se oči navikle na pollutamu pod visokim svodom prostorije. Jedan pogled bio je dovoljan da pokaže da je Fukuoka maločas bio u pravu.

Ovde nema ničeg živog...

— Svi bogovi! — zastnja Fukuoka iza njega. — Mrtvi su! Svi su mrtvi!

Američki ninda načini neko liko koraka unapred, pažljivo zaobilazeći tela ispružena u lokvama još tople krvi čiji se oštri miris mešao sa mirisom biljaka bačenih na plamen pred početak zajedničke molitve.

Kameni pod bio je i doslovno prekriven mrtvim telima, u najrazličitijim položajima, iako je većina njih umrla klečeću, u stavu dostojanstvene rezignacije.

— Stotinu dvadeset dva-šapnu Fukuoka. — Svi su tu...

»Sto dvadeset dva mrtva čoveka«, razmišljao je Lesli, prelazeći pogledom po leševima. »Svi ubijeni hladnim oružjem, bez ikakvog otpora. Niko nije čak pokušao ni da beži...«

— Idemo — nervozno reče Fukuoka iza njega. — Ovde ne ćemo više ništa doznati!

— Zašto niko od njih nije pokušao da se brani? — upita Lesli. — Zašto niko nije pokušao da pobegne?

— Oni... oni su znali da stiže zaslužena kazna, Lesli Eldridge.

— Kazna? Zbog krađe knjige »Hiljadu odlučnih udaraca«?

— Naravno. Ti smatraš da oni ne zaslužuju kaznu?

— Možda, ali ovačku svako ne! Mene, međutim, zanima nešto drugo: ko ima vlast da ih kažnjava na ovakav način, Fukuoka?

Japanac se osvrte oko sebe.

— Idemo — reče. — Pre nego što nam se uopšte ukaže prilika da to doznamo...

— Želim da izbliza pogledam ta tela, Fukuoka. I sam znaš da način na koji su umrli može reći mnogo toga o ubici... Čekaj! Šta je to?

Jedva čujan uzdah dopre do njih iz dubine prostorije.

— Svi bogovi! — šapnu Fukuoka. — Neko je još živ!

Krenuli su, obojica istovremeno, prema mestu odakle je šum dopro. I obojica zastali posle svega nekoliko koraka, sada zbog šuma koji je stigao sa druge strane.

Teška vrata hrama, od tvrdog drveta okovanog čelikom, počela su da se zatvaraju, pretvarajući polutanu svetilništa u mrak obasjan samo umirućim plamenom u posudama u četiri ugla prostorije...

*
* * *

— Gde smo, do đavola? — procedi Tabasko Pit. Nagnuo se prema Sumiko, tako da trojica njihovih čuvara ne bi mogli da čuju šta je pitao.

— Neko od ostrva. Recimo Mali Antili — osmehnu se devojka. — To ti je dovoljno za sada?

— Nije, ali se moram zadovoljiti. Za sada.

Prišao je ogradi terase i zagledao se prema horizontu.

— Nemoj da skočiš dole, prijatelju — upozori ga Herardo. — Ako nisi primetio, mister Badik je naredio da se pod terasom zasade bambusi... Možda nisi video šta se dogodi sa čove

kom koji sa veće visine padne na to drveće?

— Nekoliko puta — uzdahnu Pit, oprezno se naginjući preko ograde. — Nisam, međutim, nigde video da neko zašilji vrhove bambusa kao što vi ovde radite.

— Dodatna predostrožnost — isceri se Herardo. — Mister Badik je oprezan čovek.

Sumiko se bolje umota u svi leni pokrivač sa postelje. Prostorija u koju su ih doveli posle razgovora sa Badikom bila je uređena kao luksuzna spavaća soba, ali tri čuvara nisu nijednog trenutka puštali iz vida dvoje zarobljenika.

— Da, mister Badik je veoma oprezan čovek — reče ledenim glasom. — Koliko vidim, u ovoj sobi se drže zarobljene žene?

— Najčešće — Herardo je drsko opipavao pogledom njene obline pod tankim prekrivačem. — Mister Badik jako voli žene. Kao i svi mi ovde, uostalom...

— Je li? Šta se događa kada neka od tih žena mora da pođe u kupatilo?

Herardo se glasno nasmeja.

— Jedan od nas ide za njom. Kada je dama jako zgodna, kao vi, senjorita, onda obično bacamo kocku da odredimo ko je taj srećnik! Želite u kupatilo?

— Još ne, hvala — odvrati ona suvo. — Na vreme ću vas obavestiti kada budem raspoložena!

— Koliko ima oдавде do Ku be? — nemarno upita Tabasko. — Ili je možda Jamajka bliže?

— I jeste. Oko sto osam... — zausti jedan od čuvara.

— Zaveži, prokleta budalo! — obrecnu se Herardo. — Zaboravio si šta je rekao mister Badik!

— Hvala na obavještenju — nasmeja se Tabasko Pit. — Mislim da sada znam gde smo, mala. Ostrva Kajman, a?

Lica trojice čuvara rekoše mu da se nije prevario i Tabasko se zadovoljno nasmeja, šireći ruke i duboko udišući.

— Oko dve stotine milja do Ku be — promrmlja — a vreme je lepo. Do dvola, u ovim vodama ima toliko jahti da će me netko već pokupiti ako i ne uspem da doplivam do cilja...

— Šta? — zapanji se Herardo. — Ti misliš da...

Bez žurbe, Tabasko Pit pođe prema terasi.

— Ni bambus ne mora biti toliko opasan — dobaci preko ramena — ako čovek zna sa njim. Vidimo se, mala... poslaću ti razglednicu iz San Franciska.

Njih trojica se zgledaše, kao da ne veruju sopstvenim očima.

— Hej! — prenu se Herardo prvi, podižući pištolj. — Šta to radiš? Jesi li poludeo?

Poleteli su prema terasi, sva trojica. Sa jednom nogom već prebačenom preko ograde, Tabasko Pit se okreće i nasmeja im se u lice.

— Hajde da se kladimo — — dobaci — da nećete smeti da pucate!

Odbacujući pokrivač u stranu, Sumiko se nečujno uspravi na ležaju i jednim skokom se nade iza leđa trojice čuvara.

Badik se nije varao. Ona odista jeste bila majstor bori lačkih veština...

Kratalk i brutalan karate udarac u vrat najbližeg čuvara. On se sruči bez glasa, otvarajući joj prolaz do sledećeg.

Ovaj je valjda krajičkom oka primetio šta se događa i počeo da okreće glavu prema iznenađenom napadaču.

Prekasno. Preciznim pokretom, poput balerine, Sumiko ga pogodi u sam vrh brade zgrčnim pristima desne noge i kost vilice oštro prasnu dok se lomila kao suva grančica.

Herardo je bio jedini koji je shvatio šta se događa. Obrnuo se u mestu, istovremeno iskoračivši u pokušaju da se ukloni

sa puta devojke koja je stizala brzinom munje.

— Ha-ha! — reče Tabasko Pit naginjući se prema njemu. — Tu sam te i želeo, prijatelju!

Udarac ogromne pesnice izgledao je gotovo bezazleno, ali Herarova kolena kleknuše i on prevrte očima, klizeći naniže.

Sumiko stiže na vreme da mu istrgne pištolj iz omilitavele šake pre nego što se sručio na terasu.

— Šta sada? — prošaputa Tabasko Pit naginjući se preko ograde da bi proverio nije li ko video šta se dogodilo. — Kidamo, a?

— Preko terase?

— Ni slučajno. Te bambuse dole postavio je pravi majstor, bez obzira što je moj blef tako dobro upalio.

— Kroz kuću je teško izaći — odmahnu devojka glavom.

— Da je bar noć...

— Telefon?

— Nisam videla čalk ni priključak. Sem toga, koga bi zvao?

— Policiju, do đavola! Ovo ostrvo je britansko, koliko znam!

— Šta bi im rekao? Da si stigao ovamo bez pasoša? Strpali bi nas u zatvor zbog ilegalnog ulaska, a Badik bi za to

vreme iskoristio svoje veze da nas na neki način sredi!

— Šta onda predlažeš, do đavola? Da vratimo ovim momcima pištolje i kažemo da smo se samo šalili?

— Nešto bolje od toga — devojka je otvarala plakare, tražajući za odećom koju bi mogla upotrebiti. — Zmiju je najbolje tući pravo u glavu, zar ne?

— Badik? — nasmeja se Tabasko. — Ima li u tim ormanima i muške odeće, mala?

— Nema, na žalost. Hoćeš da ti pomognem da uzmeš pantalone nekog od ove trojice?

Tabasko kritički odmeri stas sve trozice čuvara i sumnjačavo odmahnu glavom. Ipak, kleknuo je na pod pored najbližeg i počeo da mu otkopčava uske farmerke.

Sumiko je u među vremenu već navukla dugu tuniku od indijskog platna i, kao svaka žena, dobacila sebi kritički pogled u velikom ogledalu na zidu.

— Kako izgledam? — stenjao je Tabasko zakopčavajući pantalone. — Prokletstvo, u ovome ne mogu ni da dišem!

— Onda nemoj disati — sleže devojka ramenima, prilazeći vratima da oslušne. — Šta mi sliš, da li je Badik još uvek u onoj svojoj radnoj sobi?

— Da krenem u izviđanje? Ili idemo zajedno?

— Zajedno, naravno. Konce ntracija snaga, zaboravio si šta nas je Lesli učio?

— U redu, ali samo polako. U ovim prokletim pantalonama ne mogu da ispružim korak — zastenja Pit. — Čekaj, ja ću napred!

Oprezno je otvorio vrata i zagledao se u polumračni hodnik, a onda iskoračio, dajući devojci znak rukom da pođe za njim.

Krenuli su tiho prema stepeništu, oboje naoružani pištoljima svojih čuvara.

Pit izviri iza ugla stepeništa, prema velikom holu u prizemlju.

Jedan čovek sedeo je u udobnoj fotelji pred vratima Badirove radne sobe. Pištolj velikog kalibra stajao je na stočiću pored njega, nadohvat ruke.

— Do đavola! — reče Tabasko kada se povukao nazad u zaklon. — Ima stražara pred vratima, kako sam se i bojao!

— Samo jednog?

Oboje su govorili bezglasnim šapatom, samo čitajući reči sa usana jedno drugom, trik kojim ih je naučio njihov prijatelj ninda.

Pit klimnu glavom.

— Možda bih ja mogla da pokušam? — predloži devojka,

— Ne. Oni znaju da je dvoje zarobljenika stiglo ovamo, Sumiko. Suviše je opasno!

— Onda nam preostaje samo da pokušamo da izađemo iz vile kroz neku drugu prostoriju na spratu...

— I meni se tako čini. Samo, kroz koju?

— Ne znam. Pazi, nemamo ni mnogo vremena; jedan od one trojice mogao bi se svakog trenutka probuditi i početi da urla!

Pit je zamišljeno proučavao pogledom pištolj koji je u njegovoj šaci izgledao kao igračka.

— Ne smemo pucati — upozori devojka. — To bi tek napravilo pravu uzbunu!

— Ovo gvožđe može da bude opasno i kada ne puca, zar ne?

— Misliš da...?

Pit na dlanu odmeri težinu oružja.

— Ako uspem da pogodim tog tipa u lice — šapnu — neću imati vremena ni da zine...

— Hoćeš li pogoditi?

— Kako da znam, do đavola, ako ne pokušam?

— Suviše je opasno — odmahnu devojka glavom. — Bolje da potražimo neki drugi izlaz!

— Gde? Na ovoj strani vile su bambusi, na drugoj sigurno

ograda sa naoružanim čuvarima!

— A ako se spustimo niz užad od čaršava?

— Hmm! Prokletsvo, zašto mi to nije ranije palo na pamet?

— Idemo natrag! — prošaputa devojka vukući ga za ruku. — Kad jednom budemo na polju, otplivaćemo duž obale i naći neko skrovište da razmislimo šta dalje. I požuri, do đavola, jer...

Oboje su se trgli kada su se otvorila vrata na suprotnoj strani hodnika, samo nekoliko stopa od njih.

Badik je stajao na njima i široko se cerio.

— Bilo je zabavno, moram priznati — reče. — Znao sam da su ti moji telohranitelji lenštine, ali sada znam i da su potpuno bezopasni, prokleti bih!

Talbasko Pit podiže pištolj i steže zube.

— Polako, mister Badik! — procedi. — Nadam se da vidite šta imam u rukama!

— Vidim, ali od te gvožđurije nema mnogo koristi! — na smeja se drugi čovek. — Ispraznio sam pištolje Herardu i nje govima... vas dvoje ste mi su-

više dragoceni da bih se izložio riziku da vas te tri budale upućaju!

*
* *

Dolazili su sa dve strane, paralelno sa prednjim zidom prostorije, Jedan po jedan, u pravilnim kolonama, krećući se kao učesnici u savršeno aranžiranom baletu...

Čelni u obe kolone zastali su na šest stopa jedan od drugog, zatim se obrnuli i stali licem prema dvojici ninđa. Ostali su sledili njihov primer, još po petorica u svakoj koloni, održavajući isto rastojanje.

Poslednja dvojica obrnuli su se tačno u trenutku kada su se ulazna vrata zaklopila, ostavljajući čitavu prostoriju u crvenkastom polumraku, osvetljenu samo plamenom baklji koje su dogorevale, šireći oko sebe zamamne mirise, toliko različite od zadaha sveže krvi.

Dvanaest ratnika u starinskiim drvenim oklopima, sa dugim kopljima u rukama i mačevima za pojasom. Glave i lica skrivaju im nezgrapne četvrtaste kacige, prerezane спреда tek koliko da kroz njih mogu gledati i dobijati vazduh.

— **Teruni** — šapnu Fukuo-
ka. — To su **teruni**, Lesli El-
dridže!

— Znam.

Da, znao je legendu o teru-
nima, ratnicima demona Uširo
koje on šalje na svoje protivni-
ke pre nego što se i sam poja-
vi da bi zadao konačni udarac.
Postoji verovanje da teruni ne
mogu biti uništeni, jer onoga
trenutka kada jedan padne, na
njegovo mesto stupa novi rat-
nik, pojavljujući se niotkuda...

Ma šta Fukuoka mislio o to-
me, ovo nisu mogli biti pravi
teruni. Savladan sujeverjem,
zaboravio je na učenje sensei-
ja Tanake o stvarnom nastan-
ku svih onih starih japanskih
legendi koje su zajedno godina
ma proučavali.

Pred njima je dvanaest ljudi
od krvi i mesa, naravno, ali
već sam njihov broj predstavl-
ja realnu opasnost. Kao i oru-
žje koje im još miruje u ruk-
ma; iskusan borac, poput El-
dridža, može već iz samog sta-
va protivnika zaključiti koliko
je ovaj vešt sa oružjem koje
je odabrao.

Ljudi pred njima bili su pro-
fesionalci, a njihova koplja za-
daće smrtonosne udarce ako
pogode cilj...

Još jedna važna činjenica:
onaj ko ih je poslao da pobiju
sveštenike i obračunaju se sa

dvojom uljeza sigurno zna da
će imati posla sa nindama; pod
maskama teruna verovatno se
takođe kriju ninde!

Nijedan od njih svakako ni-
je u klasi sa Eldridžom ili Fu-
kuokom, ali ih je zbog toga
šest na jednoga...

Napašće svi istovremeno, na-
ravno; u ovakvim situacijama
ono što se na Zapadu naziva
fer-plej na Istoku nema nikak-
vog značaja!

Lesli ispuni pluća vazduhom,
ravnomerno pokrećući grudne
mišiće. Biće mu potrebna og-
romna količina energije ako će
li da iz obračuna koji sledi iza-
đe živ i nepovređen. Njegovoj
krvi neophodan je kiseonik za
sagorevanje u telu, iako to ni-
je jedini izvor energije na koji
se ninde oslanjaju.

Dvanaestorici napadača se ne
žuri. Po starom običaju nind,
oni protivniku dopuštaju da
razmišlja o sukobu sa daleko
nadmoćnijim, jer strah radi za
njih...

Lesli se pomeri korak ule-
vo, prema tronožnom mangalu
na kojem dogoreva hrpica mi-
rišljavih biljaka. Svaki pred-
met postaje oružje u rukama
ninde, svaka neravnina na po-
du ili zidovima njegov zaklon.

Fukuoka takođe čini korak,
ali u suprotnu stranu. Još sa-
mo tri koraka, ili jedan kraći

skok, dele ga od vitkog stuba koji će ga zaštititi od bačenih kopljaja.

Dobro uvežbani ballet dvanaestorice napadača se nastavlja posle nekoliko trenutaka mirovanja. Pod svodom hrama sada se čuje prigušeni šum složenog disanja, dok se njih četvorica spremaju na ubijanje...

U polumračnom prostoru napetost raste, do tačke na kojoj čak ni nervi nindži ne mogu izdržati iščekivanje!

— HAAIII!

Jedan od dvojice napadača koji su se našli u sredini stroja od njih dvanaest ispušta piškvak, zabacujući glavu prema visokom svodu prostorije. Zvuk se odbija od tavanice, trepereći u vazduhu ispunjenom zadahom krvi...

— HIII! — odgovaraju složeno ostala jedanaestorica. Udahnuvši još jednom, američki ninda izdiže se na vrhove nožnih prstiju.

Tri koplja poletela su prema njemu istovremeno, tri prema Fukuoki!

Tridesetak stopa rastojanja ne predstavljaju praktično ništa za koplje bačeno rukom nindže, jer oružje sa čeličnim vrhom pri tom dostiže brzinu od najmanje osamdeset milja na sat!

Delić sekunde, kraći od treptaja oka, nedovoljno dug čak da bi se čulo zviždanje projektila zavrtlanih kroz vazduh...

Američki ninda, međutim, pokrenuo je mišić nogu u času kada su se ruke sa kopljima podigle. Preduhitriti protivnike u ovakvim situacijama jedino je rešenje zato se on izvio u struku i pao na levo koleno delić sekunde pre nego što su koplja poletela.

Naravno, i to krije izvesnu opasnost, jer je još šest kopljaja ostalo u rukama preostalih napadača. Njihova taktika sva kako predviđa takozvani »napad u dva talasa«; druga šestorka zavrtlaće koplja ako shvate da su napadnuti na neki način uspeli da izbegnu prvi napad...

Mora reškirati, međutim; u ovom trenutku jedino ovaj pokret u stranu daje mu izgleda na spas!

Lesli levom rukom zgrabi tro nožac mangalla i podiže limeni štitić pred sebe. Desna ruka sunu naviše i njeni prsti se kao čelična klešta sklapiše oko koplja koje je proletelo najbliže.

Aaahh!

Izbacio je, krajnjim naporom, mangal iz leve ruke prema novim kopljima zavrtlanim prema njemu. Samo tri ponovo i to je prva velika greška protivnika; da su svih preosta-

lih šest kopanja bacili prema njemu, ne bi uspeo da izbegne svako od njih.

Mogli su to učiniti, jer se Fu kuoka spasao hitnim sikoikom u stranu i zaklonio iza stuba, tako da za tri koplja preostala u rukama napadača u ovom trenutku nema nikakvog cilja.

Laki predmet od lima sudari se u vazduhu sa tri oštra vrha. Probili su ga gotovo bez otpora, kao list hartije, ali je otpor ipak postojao i koplja su morala izgubiti deo svoje energije, bez obzira što je nezgrapni trobojni predmet poletio na trag prema čoveku koji ga je bacio.

Dobijeno vreme američki ninda iskoristio je da dovrši svoj pad na levi bok, sada sasvim siguran da u naredne dve ili tri sekunde nekakvo oružje neće polutati prema njemu. Uostalom, bilo je vreme da se na napad uzvrati; svaki ninda veoma dobro zna da je napad još uvek najbolja odbrana koja se može izmisliti.

Koplje polute iz njegove desne ruke trenutak pošto su tri koplja napadača proletela porid njegovog ramena; silina zamaha bila je tolika da se začu kratak prodoran zvižduk, gotovo nalik zvuku kojim mlazni avioni probijaju zvučni zid.

Jedan od dvojice srednjih napadača odlete nekoliko stopa unazad, stežući sa obe ruke koplje koje mu je virilo iz grudi. Noge žrtve odvojiše se od poda za čitavu stopu i on teško tresnu na leđa, ispuštajući dug uzdah kroz prorez vizira.

U međuvremenu i Joširo Fu kuoka je stupio u akciju, kao da ne mari za tri podignute ruke sa kopljima. Uostalom, napad koji je izveo bio je tako brz, munjevit, da trojica napadača nisu stigli ni da zamahnu...

Sa po dva šurikena u rukama, japanski ninda izronio je iza stuba i obrnuo se, istovremeno oko sebe i oko malopredšnjeg zaklona, šireći ruke tako da čelične zvezde dobiju još veće ubrzanje od tog obrtnog kretanja.

Tri šurikena pogodila su cilj, trojicu ljudi sa još uvek neizbačenim kopljima; samo je četvrti promašio, ali je već i samo njegovo preteće zviždanje upozorilo napadače da odnos šest prema jedan možda i nije bio dovoljno dobar u njihovom korist...

»Uostalom«, pomisli Leslie, skačući na noge, »odnos više i nije šest prema jedan, već samo četiri prema jedan...«

Fukuoka je dovršio pun krug oko stuba i sada se ponovo pojavio na njegovoj drugoj strani, sa vakizašijem u rukama.

— Četiri tebi, Eldridž, četiri meni! — dobaci iz ugla usana. U tom trenutku njegova maska činila se još smešnijom, iako se čak i Leslie čudio odakle je japanski ninda izvukao kratki mač širokog sečiva kad se činilo da u njegovim farmerkama nema mesta ni za ključeve automobila...

Nije mu odgovorio, jer je pogledom proučavao pokrete četvorice protivnika koje mu je Fukuoka dodelio. Sva četvorica isukali su mačeve i lagano krenuli prema njemu, povećavajući međusobno rastojanje kako bi ga mogli opkoliti.

Ne gubeći ih iz vida, Leslie istrže iz mangala iza sebe najpre jedno koplje, pa još jedno, odmeravajući njihovu težinu.

Dobro izrađeno oružje, pogodno za bacanje, ali i za borbu izbliza, gde njegova čvrsta drška može poslužiti i kao štap...

Podigao je koplja sa obe ruke nad glavu, obrćući ih među prstima tako da se zavрте ogromnom brzinom, stvarajući dva svetlucava oreola nad njim.

Četvorica napadača zastadoše; dobro su znali da jedno ili oba koplja u svakom trenutku

mogu prekinuti obrtanje i poleteti prema nekom od njih.

Nasuprot tome, Leslie zakorači napred. Podigao je usne i zarežao kroz stisnute zube, kao ligar, još jedan razlog više za napadača da ponovo razmisle pre nego što se odluče da produže borbu.

I oni su ninde, naravno, i trebalo bi da znaju šta znači gubitak inicijative, bez obzira na broičanu prednost. Međutim, na opreznost ih je morala upozoriti i sama činjenica da su njih dvanaest poslali na svega dvojicu protivnika i to je neizbežno moralo dovesti do oklevanja u napadu...

Fukuoka takođe nije oklevao. Sa prodornim krikom na usnama bacio se prema četvorici svojih protivnika koji su takođe isukali mačeve i zastali da ga sačekaju.

Leslie se nasmeši. Ovo je prilika koja se ne sme propustiti...

Oba koplja istovremeno poleteše iz njegovih ruku i četvorica ljudi pred njim instinktivno odskočiše, podižući oštrice mačeva popreko pred lica da bi se zaštitili.

— Greška, prijatelji! — reče Leslie na engleskom. — Velika greška!

Koplja nisu ni bila namenjena njima, već dvojici od Fuku-

okininih protivnika. Njima su bile upućene i reči američkog ninde, jer su, uvereni da je on potpuno koncentrisan samo na drugu četvoricu napadača, zaboravili da se čuvaju napada i sa njegove strane...

Jedno koplje zari se u teme ispod same ivice kacige. Silina udara bila je takva da lobanja žrtve doslovno eksplodira, odbacujući u vazduh i samu kacigu, u vihoru delića kosti i mozga obojenih krvlju.

Dobro koplje pogodilo je žrtvu u leđa i njegov vrh pojavio se спреда, probijajući drveni oklop. Čovek posrta i pade na kolena, gotovo pred noge Fukuku koji je dolazio brzinom ekspresnog voza.

Japanski ninda je umeo to da iskoristi; oslonivši se jednom nogom na rame smrtniku, on se odbaci visoko u vazduh, ispuštajući još jedan krvožedni krak koji ispuni prostor pod svodom hrama.

Četvorica napadača pred Le slijem odgovoriliše takođe promuklim pokličima i četiri duga oštrice ukrstiše se nad glavama Amerikanca. Bio je to napad izveden po svim pravilima ninducua: iznenađan, munjevit, nezadrživ...

Kao zmija, ninda skliznu između zavitlanih mačeva, iako se činilo da tu nema prostora

za takav pokušaj. I ne samo da je izbegao udarce, već ih je i zadao: stopalo leve noge pogodi u grudni najbližeg protivnika i odbaci ga unazad.

U desnoj ruci, u međuvremenu, stvorio mu se dugi bodež sa vrhom šiljatim kao igla; prošavši kroz izrez na kacigi drugog protivnika, čelik probi očnu jabučicu i zari se direktno u mozak, donoseći trenutnu smrt.

Istržući bodež iz glave čoveka čije je telo još stajalo uspravno, ninda načini polukret i ponovo se nađe licem prema preostaloj trojici protivnika.

Nekoliko koraka dalje Fukuku je bio u sličnom položaju, izbegavši prvi napad dva mača.

Ima takvih trenutaka u borbi, ali ne često kada se ninde nalaze na obe strane. Posle prvih juriša, i prve prolivene krvi, protivnici zastanu, pitajući se da li je taktika koju su odabrali bila baš ona prava...

*
* *

— Face ovih muzičara izgledaju mi čudno — promrmlja Tabasko Pit naginjući se prema Sumiko. — Drogirani, a?

On ne uspe da se uzdrži od osmeha. Prvi put u životu, a

verovatno i poslednji, Tabasko Pit bio je prinuđen da obuče smoking, kako bi prisustvovao Badikovom prijemu u čast novih »gostiju«.

Pilavokosi džin, naravno, nije imao izbora, jer je smoking bio jedina odeća koju je Badik pristao da mu ustupi. Alternativa je bila da uopšte ne bude na prijemu, ali bi to značilo da mora napustiti Sumiko, čije je prisustvo, sa lukavim osmehom je naglasio Badik, jednostavno obavezno.

Sasvim je moguće da je bio i impresioniran efikasnošću sa kojom je njihov »domaćin« obezbedio potpuni smoking za »gosta« neuobičajenih telesnih dimenzija. Hidroavion je odleteo do ostrva Veliki Kajman i doveo jednog od pomoćnika najboljeg krojača na ostrvima. Ovaj je uzeo Pitove mere, odleteo natrag i vratio se nekoliko sati kasnije sa odećom kojoj nisu bile potrebne ni najmanje prepravke.

Badik je imao ukusa u odjevanju, to je Pitu bilo odmah jasno. A naročito kada je reč o ženskoj odeći...

Večernja haljina za Sumiko, boje dima, delovala je kao da je i odista načinjena samo od dima, ocrtavajući savršene obline devojke i čineći ih, ma kako to neobično zvučalo, još uz-

budljivijim nego dok je bila sasvim naga. Sa gornjim delom priljubljenim uz telo i nešto šira naniže, haljina se završavala vazdušastim nitima koje su pri svakom koraku otkrivalle njene noge.

Bilo je još nekoliko žena u društvu Badikovih telohranitelja. Lepih i negovanih žena, od one vrste kojima je održavanje lepote jedini posao. Sve one, međutim, pored Sumiko, delovale su kao blede skice nespretnog crtača u poređenju sa remek-dileom ženskog akta nekog od starih hlandskih majstora...

I one su toga svesne, shvati Tabasko, već posle nekoliko prvih otrovnih pogleda koje je Sumiko dočekala sa neustrašivim osmehom, možda i blistavijim nego obično. Sve žene očekuju da im se muškarcj dive i primaju to kao sasvim razumljivu stvar; zavist drugih žena, ipak, dovodi do osećanja čistog trijumfa, od čega čak ni Sumiko nije bila imuna.

Položila je ruku na rame plavokosog džina i još jednom mu se osmehnula.

— Da je Les ovde — prošputa — gadno bi se naljutio na tebe, Pite. Pogledaj malo bolje...

Tabasko se zagleda prema kvartetu koji je u polumrač-

nom uglu vatreno svirao džez, nagoneći krv da brže struji u žilama.

— Ne znam — reče. — Samo mi lica deluju prazno... kao da nisu ovde, već na nekom drugom mestu...

— Oni su slepi, Pite. Da li ti to nešto govori?

— Slepi?! Da, do đavola, u pravu si... Hmmm, naš domaćin nešto smeri, a?

— Svi znaci su tu: intimno društvo, slepi muzičari, puno alkohola i pomalo droge. Sprema se orgija kakvu nikada nisi video, Pite!

— Ja? Mala, tu reč je izmislilo moje društvo na Embarkaderu pre nego što je bilo ko od nas imao šesnaest godina!

— To su bile dečje igre, Pite. Ovde imamo posla sa profesionalcima...

— Uh-uh! Koliko sam shvatio, na tebe ima pravo samo glavni gazda... Šta ćeš učiniti?

Ona sleže ramenima.

— Badik je u osnovi džentlmen — reče tiho. — I pravi muškarac; ne verujem da bi se poslužio silom. On je od onih koji vole kada žena sarađuje, znaš...

— Matori jarac! — procedi Tabasko kroz zube. — Da, u pravu si! Samo, ako ne bude uspeo da te zavede svojim šar-

mom ili gomilom love, baciće te svojim gladnim lavovima, pazi šta sam ti rekao!

— Toga se i ja bojim — mirno odgovori devojka. — Ne brini, Pite, već ću nekako pokušati da odlugovlačim stvar. Zapravo, bojim se onoga što se tebi sprema...

— Meni? — Plavokosi džin se osvrte. — Nisam video nijednog momka koji mi izgleda kao da više voli muškarce...

— Ni ja, ali pogledaj one dve dame pored senjor Herarda. Proždinu te očima otkako su ušle ovamo, a kladim se da su obe već vrele od pomisli na ono što će ti učiniti kada te šćepaju!

— Video sam ih — sleže Pit ramenima, otpijajući gutljaj iz visoke čaše u kojoj je zveckao led. — Prokletstvo, ko me nagovori da pijem rum? I to kubanski, da bi stvar bila još gor!

— Badik — podseti ga devojka, smešeći se. — Rekao je da to piće daje muškarcu neslućenju snagu u postelji, zar ne? Hej, pazi, počinje!

Verovatno na Badikov znak, svetlost u velikoj prostoriji u prizemlju vile postade još slabija, a muzika tiša, iako ništa manje puna vatre. U nekom uglu pijano i glasno nasmija se jedna od žena.

— Moram da idem — šapnu Sumiko... Badiik mi daje znak da mu pridem.

— Čuvaj se — odvрати i Tabasko šapatom. — Ako bude trebalo, zovi u pomoć!

— To važi i za tebe, ortak! One dve aždaje već su krenule u tvom smeru!

— Aaahh! — proteže se Tabasko na svojoj stolici. Okrenuo se prema ženama i dobio im blistav osmeh.

Visoka i krupna plavuša ras košnih oblina, odevena samo u prekratku tuniku. Lice zgodne lutke, ogromne plave oči i čitav plast kose koja pada do ramena. Druga je nešto malo niža, ali veoma vitka, dugih nogu i sa iznenađujuće krupnim grudima koje ipak uspevaju da prkose sili zemljine težee...

Dve zaista lepe i uzbudljive žene. Ako je Badiik želeo da mu skrene pažnju na nešto drugo dok pokušava da dobije Sumiko, onda je pronašao pravi mamac.

— Zdravo, devojke! — reče veselo Pit dižući čašu — Piće?

— Halo! — plavuša mu se bez oklevanja spusti na kolena.

— Zovem se Gejl, dušo. A ti?

— Do đavola, gazda vam je već rekao moje ime! — iscreri se Tabasko. — Kako se zoveš ti, mala?

— Gvendolin — mazno reče ona. — Možeš me zvati Gven.. A ne moraš me uopšte ni zvati, lepi. Ja obično dođem i sama, znaš...

Mesto na Pitovim kolenima bilo je već zauzeto i zato se ona osloni otpozadi na njegova ramena, obavijajući mu ruke oko vrata. Čvrsti vrh dojke pod tankom tkaninom dotiče mu obraz i on oseti kako mu uzbuđenje prolazi telom.

— Hej! — nasmeja se Tabasko. — Pored vas dve rum mi stvarno nije potreban... a ni onoj devojčici tamo, čini mi se!

Devojka koja se maločas onako glasno kikotala igrala je na sredini prostorije, povijajući se u ritmu muzike. Sve je trebalo da izgleda spontano, ali je Pit u svom životu video već dovoljno striptizeta da bi znao kako ridokosa nije toliko pijana koliko želi da izgleda.

Znala je svoj posao, uostalom i Pit sa odobravanjem klimnu glavom kad sa njenog tela nestade prvog komada odeće.

— Ehej! — pobuni se Gejl. — Nemoj mi reći da je ona zgodnija od nas dve, ortak?

— Gel i Gven — smeja se Tabasko. — Dva G, a? Neee, nije lepša od vas... samo je

na njoj malo manje krpa nego kod vas dve!

— Žuri ti se? — vatreno šapnu Gven u njegovo uho. — Hoćeš da se svučem? Odmah?

— Žuri mi se — odgovori Gejl, kilkoćući se. — Njena vesta rukla već je dotakla Pitove pantalone i osetila njegovo uzbuđenje. — Gven, daj ruku ovamo; ovako ništa nisi odavno osetila, kladim se!

— Auuu! — prostenja druga devojka. — Coveče, zašto nisi odmah rekao da te je bog tako obilato obdario?

— Šta bi, učinila?

Ona šumno ispuni pluća vazduhom, nadimajući grudi.

— Nešto što možda još nikada nisi radio — odgovori promuklo. — Do đavola, zašto moramo da ostanemo baš ovde...

— Moramo li? — tiho upita Tabasko.

Ona se trže.

— Naravno, ludače! Ovo je Badikova zabava, zar ne?

— A vaša?

— Samo ponekad, u veoma retkim prilikama. A osećam da je ovo jedna od njih, do đavola!

— Ima li izgleda da se izvučemo alko primetimo da se gazda dobro zabavlja?

Gejl odmahnu glavom, puštajući da joj se kosa raspe po licu.

— Ne budi blesav — prošputa. — Hoćeš da sve troje krenemo na plivanje do Kube?

— Badikovi ljudi to tako nazivaju — objasni Gven, isto tako tihim glasom, lagano ras-kopčavajući Pitove pantalone. — Jednostavno nekoga nestane, a kada pitaš šta je bilo s njim, oni se nasmeju i kažu ti da je otišao na plivanje do Kube... Hej, kako bi bilo da pričamo o nečem zanimljivijem, a?

— Pnste sebi, mala! — nasmeja se Gejl, hvatajući drugu devojku za ruku. — Ja sam ga prva videla, do đavola!

— Ma nemoj? Pomeri malo zadnjicu, glupačo, da mogu da zavučem ruku!

Pit iskoristi njihovu prepirku da dobaci jedan pogled u pravcu Badika i Sumiko.

Ona je sedela oborenih očiju i obrtala čašu u ruci, dok joj je Badik nešto vatreno šaputao na uho. Njih dvoje kao da nisu primećivali kako se on gija oko njih rasplamsava, iako je jedan par vodio ljubav na tepihu svega nekoliko stopa od njihovih nogu...

»Za sada je sve u redu«, pomisli Tabasko, gladeći dojku plavokose Gejl dok se ona vrpoljila u njegovom krilu. »Šta da radim, do đavola? Ove dve dame me đavolski uzbuđuju,

ali moram paziti i na Sumiko...«

Gven se spustila na kolena pored stolice i nestrpljivim prstima raskopčala bluzu, otkriva jući svoje pune i čvrste grudi.

— Dođi dole! — prošaputa promuklo. — Tepih je mek i ugodan...

Gejl se podiže na trenutak sa njegovih kolena da svuče tuniku preko glave i druga devojka to iskoristi da mu zavuče ruku u već raskopčane pantalone.

— Svući se — šaputala je. — Vidiš da su svi već goli, čoveče!

— Nisu još! — nasmeja se Tabasko. — Tvoj gazda, moja prijateljica... i onaj mračni tip pored samog orkestra, onaj čije oči liče na mitraljeze!

Gven se trže i pogleda prema orkestru.

— O bože! — prošaputa uža snuto. — Gejl! Gejl, pogledaj ko je tamo!

Plavuša baci tuniku preko sebe i oslađe pred Pitom potpuno naga, sa rukama zabačenim unazad, tako da joj grudi štrče još uzbudljivije. Čitavo njeno telo bilo je preplanulo od karipskog sunca, bez ikakvog traga kupaćeg kostima i Pit s naporom proguta pljuvačku.

— Šta ti je, Gven? — promrmlja. — Uživaj... pre nego što i nas dve krenemo na duže plivanje!

— Glupačo! Reks je ovde! — prošaputa Gven. — Pogledaj!

Spuštajući ruke, plavuša pokri dlanovima grudi i obrte se, naglo, kao da je nešto ujelo.

Krupni muškarac u tom trenutku odbaci upola popušenu cigaretu pravo na skupoceni tepih i pođe prema njoj.

Pit skupi noge i blago odgurnu Gven od sebe. Već je znao šta će se dogoditi; čak i u ovim vremenima svet je pun ljubomornih muškaraca...

— Reks! — slabašno se nasmeja plavuša. — Reks, dušo, ne razumeš... Gazda je naredio da dođem i... Reks, šta to hoćeš da učiniš?

Pit se uspravi, žurno zakopčavajući pantalone. Odgurnuo je Gejl u stranu i isprečio se pred Reksom.

— Hej! — reče sa osmehom na licu. — Nećeš valjda da pokvariš zabavu meni i ovim ljubkim devojčicama, prijatelju?

Reksovo lice bilo je kao maska, samo su oči gorele divljim sjajem.

— Skloni se! — reče kroz zube. — Nemam s tobom ništa, čoveče! Hoću samo tu prokletu drolju da naučim pameti!

— Ne sada i ne ovide! — čvrsto reče Tabasko. — Šta će mister Badik reći na to?

Slepi muzičari, kao svi slepi osetljiviji i na najmanju promenu u atmosferi, prekidaloše da sviraju. Većina ljudi u prostoriji to nije ni primetila, ali se Badik trže i okrete, sevajući očima.

— Skloni se! — promrmrlja Reks. — Skloni se, inače...

— Inače šta? Šta ćeš učiniti, Reks? — nasmeja mu se Tabasko u lice.

Reks steže zube i u očima mu blesnu plamen. Tabasko Pit je isuviše dobro znao šta to znači...

Zahvaljujući tom upozorenju imao je vremena da se izvije i odskoči u stranu, jer je Reks udarac nožem, koji mu se iznenada stvorio u ruci, izveo i brzo i precizno...

*

* *

Lesli načini korak unazad, na iznenađenje preostale trojice protivnika koji su već digli mačeve očekujući napad.

— Sve u redu, Eldridž? — zabrinuto upita Fukuoka koji je krajičkom oka takođe primetio taj pokret.

Američki ninda ne odgovori. Razlog za njegov pokret uskoro će biti jasan i ostalima...

Iz dubine hrama ponovo dopre šum koji je mnogo ranije privukao pažnju dvojice nindži. Poluuzdah, polujecaj smrtnika koji poslednjim snagama pokušava da dozove pomoć.

Stao je tako da može pogledom kontrolisati taj ugao. Čak i smrtnik bi mogao biti opasan, a on ne želi ništa da riskira...

Ovoga puta i napadači su čuli taj šum. I reagovali onako kako je Lesli i očekivao.

Preživeli svedok malopredšnjeg pokolja poslednje je što oni žele i sada im se žuri, užasno žuri, da likvidiraju dvojicu stranih nindži i potom dovrše onoga koji ih doziva slabashnim glasom...

Sa krikom na usnama oni se bacaju u napad: trojica prema Lesliju, dvojica prema Fukuoki. Čini se da ih ništa na svetu ne može zaustaviti, jer pe-tonica nindži sa dugim mačevima u rukama naleću kao nezadrživi talas cunamija!

Kao stena pred talasom, američki ninda odoleva tom nasrtaju, ma kako se to činilo nemogućim...

I ne samo da odoleva, već i uzvraća, užasnim udarcima ko-

ji unaokolo razbacuju čitave mlazeve krvi!

Oštrica bodeža odbila je u stranu udarac prvog mača koji bi inače raspolutio glavu ninde. Ne slučajno, odbijena oštrica isprečila se pred sečivom drugog mača, skrećući i njega u stranu.

Treći napadač je već pomislio da će njegov udarac pogoditi cilj i to je posvedočio glasnim krikom trijumfa.

Preuranjeno, naravno...

Leva podlaktica američkog ninde dočeka obe podlaktice čije su šake čvrsto stezale dršku mača; kosti prasnule kao suve grančice i trijumfalni krik napadača pretvori se u vrisak bola, prerano presečen u času kada se ruka sa bodežom obrte da zarije oštri vrh u njegovo grlo.

Lesli se sa obe noge odbaci od poda i načini munjevit salto u vazduhu. Bio je to jedini način da se izbegne novi pokušaj preostale dvojice napadača.

Dve oštrice još jednom naprazno fjučnuše kroz vazduh, ali se one nalaze u rukama nindži koji svaki promašaj umeju da pretvore u početak novog napada...

Uski branik bodeža još jednom se nađe na pravom mestu da odbije u stranu oštricu katana. Drugi napadač bio je

preblizu da bi mogao pogoditi sečivom i zato pokuša da pogodi Leslijevu slepočnicu drškom mača.

Ninđa izmače glavu i udarac promaši; zauzvrat, Lesli slobodnom levom pesnicom pogodi pravo u prorez drvene kacige, udarcem tako snažnim da napadač na trenutak izgubi ravnotežu.

Taj trenutak morao bi biti dovoljan da izbegne sledeći napad drugih protivnika, jer ako ne bude dovoljan, onda...

Izmakao se brzinom gotovo neuhvatljivom za ljudsko oko. Samo za treptaj oka prekasno, jer oštri vrh katana dokači mišić na ramenu i ostavi dugu krvavu brazgotinu pod odećom.

Bila je to poslednja kap krvi koju je drugi ninđa ikada prolio. Stežući zube, Lesli zavrtla bodež i on pogodi prorez za usta u drvenoj kacigi, ostavši tu zariven dok je silina udarca odbacila pogođenog nekoliko koraka unazad i bacila ga na pod gde je ostao, grčevito pokušavajući da već omlitavele prste zarije u kamen...

— Haiii!

Napadač koga je malločas ošamutio udarcem, vraćao se u napad; desna ruka opisala je krug u vazduhu, a isti takav krug načinio je i vrh dugog samurajskog mača, usmeren u predeo

srca čoveka zaštićenog samo lakom odećom.

Praznih ruku, Lesli je čekao da vrh mača sune prema njegovom srcu. Nije morao dugo da čeka...

Oštrica pritajeno blesnu, jureći brzinom ekspresnog voza. Savršeno mirnog lica, lako povijenih kolena i nagnut napred, američki ninda snažno skupi šanke između kojih oštrica mača ostade kao u čeličnim men-gelima.

Matematici skloni čitaoci mogli bi, bar približno, izračunati koliko je sila potrebna da zadrži savršeno glatko sečivo od čelika koje juri brzinom od blizu osamdeset milja na sat, i to samo trenjem između dve ljudske šanke...

Iz grla Japanca izvi se promukao krik užasa, čudno izobličen rezonancom drvene kacige. Možda je i slušao o ovakvom ili sličnom poduhvatu nekog drevnog ninđe, ali sigurno nije mogao poverovati da je takvo nešto uopšte moguće!

Smešeći se, Lesli načini trzaj sa obe ruke, istovremeno se izvijajući da vrh mača propusti između desne mišice i tela.

Japanac, lažni terun, polete napred, potpuno dekoncentrisan onim što se dogodilo. Nije

imao vremena čak ni da krikne.

Udarac levom pesnicom smrvi najpre kacigu, razbacujući unaoколо drvene otpatke u oblaku prašine. Pre nego što je u kosim očima moglo da se najavi iznenađenje, pesnica zadade novi udarac, direktno među oči...

Smrvljene kosti lobanje prodreše u mozak, kidajući ga svojim neravnim ivicama. Ruke i noge Japanca zatresoše se u nekontrolisanim trzajima izazvanim kontradiktornim signalima iz razorenih moždanih centara.

Ko zna zašto, zubi već mrtvog čoveka iznenada se sklopipse sa škiljocanjem nalik zvuku čeličnih lisica. Jezik isplizen u pokušaju da kríkne odlete na pod, glatko presečen ugrizom u kojem mora da je bila koncentrisana sva preostala energija samrtnika...

Šcepavši njegov mač pre nego što je ispao iz omilitavele ruke, Lesli se obrte na vrhovima nožnih prstiju...

Nije pre toga imao vremena da pogledom kontroliše Fuku-okinu borbu, ali šumovi koji su doprli do njega već su mu rekli da se ona ne odvija na najpovoljniji način po njegovog japanskog sudruga.

Jednom, pre mnogo godina, sensei Tanaka je u svega nekoliko reči definisao karakter Jošira Fukuoka...

«Da», rekao je starac, gladeći bradu, »Joširo će postati ninđa, ali...»

«Ali», rekao je Tanaka. I mladić iz Amerike, koji će tek kasnije sebi odabrati ime Leslie Eldridž, shvatio je šta znači ta kratka reč.

Joširo Fukuoka je postao ninđa. Jedan od najboljih, čak. Ali...

Mora da je već nekoliko puta to sada zaboravio na opreznost, verujući da je nepobediv. Njegovi dosadašnji protivnici nisu umeli to da iskoriste.

Sve do danas...

Prvog od dvojice teruna Fukuoka je ubio preciznim i veštini udarcem vakizašija koji je nesrećniku otvorio trbuh, nezastučen oklopom, i prosuo mu creta po kamenom podu, mešajući njegovu krv sa već usirenom krvlju malopredašnjih žrtava.

Divan udarac, odista. Jedina mana bila mu je u tome što je i sam Fukuoka zastao da će stići samom sebi. Ili je možda očekivao da će jedini preostali terun izvršiti **sepuku** i tako mu uštedeti trud da ga ubija..

Katana, dugi samurajski mač, prodro je Fukuoki kroz

pluća i izbio čitavu stopu na leđa. Rana nije bila nimalo lakaša zbog toga što je ninđa već u sledećem trenutku, ponet slepim besom ranjene zveri, jednim zamahom mača odsekao glavu svog protivnika i zario lice u prerezani vrat kao da želi da povрати život time što će se napiti još tople krvi ubijenog neprijatelja...

Dva tela pala su zajedno. Jedno bez glave, drugo sa licem pretvorenim bojom sveže krvi u demonsku masku koja nema više ničeg ljudskog.

Lesli zastade nad telima neprijatelja čiji su se udovi isprepletali kao da žele da svoj poslednji obračun nastave i ka da se ponovo sretnu na onom svetu...

Da, Joširo Fukuoka je postao ninđa, ali...

Nema vremena za misli o Fukuoki. Iz mračnog ugla hrama sada dopire samo hrapavo disanje jednog preživelog iz pokolja koji su izveli teruni.

Jedina šansa da dozna nešto više o krađi knjige »Hiljadu odlučnih udaraca« iz tajne pristorije ovoga hrama. Pod uslovom da prežive nešto zna o tome. I da je još uvek u stanju da to što zna izgovori...

Mlad je i snažan. To ujedno objašnjava kako uspeva da živi tako dugo sa strahovitom

ranom načinjenom mačem uko so preko grudi. Iz razjapljenog otvora viri krajičak plućnog krila koje već ima tamnoplavu boju kao kod mrtvog čoveka.

Leži na boku, zgrčen, kao zver zario je zube u sopstvenu šaku da bi se na taj način borio sa užasnim bolovima.

Lesli odmahnu glavom. Čovek u takvom stanju više ne pripada ovom svetu i sve što se na njemu zbiva postaje nevažno u poređenju sa onim poslednjim trenutkom prelaza iz života u smrt...

Samrtnik neće ni hteti da govori. Alko još uopšte može da govori i alko mu je stalo da još nešto kaže onome koji još poseduje ono najdragocenije, sopstveni život...

Položio mu je ruku na rame i samrtnik je otvorio oči.

Pogled mu je prazan, kako je i očekivao. Ovaj mladić već je predaleko na svom poslednjem putu.

Ipak, reči kojima ga je jedne noći, šapatom, naučio sensei Tanaka. Nikada ih još nije isprobao, ali mu je starac tvrdio da će one delovati uvek kada nekoga bude želeo da potчини svojoj volji.

Nagnuo se nad mladićevo uho i prošaputao reči na jeziku koji nije razumeo. Nije ga

razumeo ni sensei Tanaka, uostalom. I ko zna koliko njih još pre njega, od trenutka kada je umro i poslednji pripadnik starog naroda koji je nekada naseljavao ova ostrva.

Mladić na trenutak sklopio oči, a onda ih ponovo otvorio. Ovoga puta njihov pogled bio je bistar, inteligentan. Čarobne reči za direktno komuniciranje sa duhom drugog čoveka, oslobođenim svih telesnih ograničenja, još jednom su delovale!

— Šta hoćeš da znaš? — upita samrtnik. Glas mu je škriputav, jer njegova pluća više ne funkcionišu moralno ali glas je čvrst i siguran.

— Šta se dogodilo sa knjigom »Hiljadu odlučnih udarača«? — tiho upita američki ninda.

Osmeš na krvavim usnama. Osmeš pun prezira.

— Gomila starog pergamenta i hartije — govori mladić — sa hiljadama glupavih reči. Da li ona, o, nepoznati stranče, vredi da se zbog nje prolije toliko krvi?

— Neko očevidno misli da vredi. A ja bih želeo da znam ko je to.

— Gospodar teruna. Ko drugi?

— Gospodar teruna? Uširo?

— Uširo ne postoji. Neko ko želi da bude kao on...

— Ko? Da li znaš ko?

— Ja ne, ali bi gospodar Isoroku mogao znati...

— Gospodar Isoroku iz Kjo-ta?

— Upravo taj. Želiš li još nešto od mene, stranče? Moje telo ne može izdržati još dugo...

— Ne — šapnu Lesli, ponovo mu dotičući rame. — Sada možeš da... da zaspiš...

*
* * *

— Reks! — zaurila Badik, skačući na noge. — Reks, prokleta budalo, šta to radiš?!

Tabasko Pit se smeškao, gle dajući kako se Reksovo lice trza, lice čoveka raspetog između mržnje i poslušnosti. Znao je kako će se ta dilema okončati; ispod maske tvrdog momka zapravo se krije slabić kod koga urođeni kukavičluk brzo ohladi hrabrost rođenu iz gneva.

Šteta... već nekoliko dana nije se tukao, ako se ne računa ona mala gužva sa Badikovim telohraniteljima...

— Kućkin sine! — cedi Reks kroz zube, praveći se da ne čuje Badika. — Ti, prokleti kućkin sine!

— Reks! — ponovi Badik oštro. — Baci taj nož, ludače!

— Poslušaj gazdu — tiho reče Tabasko. — Ili upotrebi tu igračku što je držiš u ruci... alko uopšte umeš da je upotrebiš, Reks?

Drugi čovek zakorači napred, podižući nož, ali tako da se odmah videlo kako ne želi da ga upotrebi.

Prevario se misleći da oštrica može zaplašiti Tabasko Pita. Ovome je taj Reksov korak napred bio sasvim dovoljan kao razlog da konačno pre uzme stvar u svoje ruke...

Ogromne šake Tabasko Pita sklopile su se kao mengele oko zaglavka ruke sa nožem i obrnule Reksa kao da je lutka od krpe. Podižući koleno, još uvek bez ikakvog traga napora na osmehnutom licu, Tabasko Pit slomi Reksovu podlakticu i odgurnu čoveka unazad pre nego što je ovaj uopšte shvatio šta se dogodilo.

Nož ostade na podu i Pit ga vrhom cipele odbaci u stranu. Ne zato što bi ga se Reks mogao ponovo dočepati, jer ovo me očevidno više nije bilo do borbe.

Suvi prasak, a onda prodor ni Reksov krak kada je do njegovog mozga dopro bol iz slomljene ruke. Još neko je vrisnuo u istom času.

Plavokosa Gejl. Pomalo neobično, ali je Pit još pre mnogo godina naučio kako uopšte ne vredi pokušavati da se shvate misaoni procesi kod žena...

— Oh, do đavola! — Badik je stigao do njih dvojice, ali prekasno da bi se umešao. — Baš si morao da mu slomiš ruku, ti blesavi grmalju!

— Šta mogu! — Tabasko Pit flegmatično sleže ramenima. — Allengičan sam na hladan čelik i prosto pobesnim kad ga ugledam.

— Vodi te ga! — zapovedi Badik pokazujući glavom prema Reksu koji je stenjao, presavijen u struku, stežući levicom slomljenu ruku uz telo. Ipak, imao je dovoljno snage da laktom odgurne Gejl koja je priskočila da mu pomogne.

Svud unaokolo muškarci i žene užurbano su se oblačili. Herardo, samo u pantalonama, prišao je prvi do Rekse i ne baš nežno ga povukao prema vratima.

— Gotovo je za večeras! — vikao je Badik. — Svi napollje, prokleti bili!

Telohranitelji pored zida, oni koji nisu učestvovali u orgiji, zgladaše se.

— Vi ostanite, momci! — uzdahnu Tabasko Pit. — Znate i

sami da vaš gazda ne voli razgovore u četiri oka!

Badik se isceri. Ako je maločas na trenutak izgubio kontrolu nad sobom, to se sada više nije primećivalo.

— Naravno da ostaju, Tabasko — reče. — Moje ruke su više su dragocene da bi na njima ponovio ono što si učinio Reksu!

Tabasko je zamišljeno posmatrao kockice leda na dnu svoje čaše.

— Mislim da nemaš razloga da se plašiš za svoje ruke, Badik, ako se ikada nađeš u sličnoj situaciji...

— Je li?

— Daaa... Mislim takođe da će u daleko većoj opasnosti biti — tvoj vrat!

Badikovo lice ostade nepomično.

— Ništa drugo od tebe nisam ni očekivao — odvrati. — Ali, nemoj ni ti od mene očekivati nikakve milosti ako se dogodi nešto nepredviđeno...

— A to bi bilo?

— Recimo, ako Eldridž ne uspe da mi donese knjigu koju želim, Tabasko. Ona je jedini razlog što još uvek podnosim tvoju drskost i predug jezik!

Sumiko je nečujno prišla Badiku sa leđa. Kada je progovorila, on se trgao, ne znajući da je devojka tik iza njega.

— Ako Leslie slučajno ne donese tu stvar — rekla je vrlo tiho — onda je sigurno niko drugi na svetu neće doneti, Badik...

— To ćemo videti — sleže Badik ramenima. — Ako Eldridž ne uspe, naći ću nekog drugog. I nastaviti da pokušavam sve dok se knjiga »Hiljadu odlučnih udaraca« ne nađe u mojim rukama!

— Zaboravljaš jednu stvar — glas devojke zvučao je zlokobno u potpunoj tišini prostorije. — Čuvari svete knjige počele da se zanimaju za onoga ko neprestano pokušava da je se dočepa, a onda...

— Pokušavaš da me uplašiš, zar ne?

— Ne. Pokušavam da ti objasnim u kakvu si opasnu igru upao, Badik. Ne samo ti, ne go svi mi koji se ovde nalazimo mogli bismo biti likvidirani jedne lepe noći samo zato što smo razgovarali o mogućnosti da se dočepamo knjige...

— To znam — i Badikovo lice bilo je smrtno ozbiljno. — Nije slučajno što sam odabrao upravo ovo ostrvo za centar operacija. Malo je i svako nepoznato lice odmah upadne u oči, zar ne?

— Mudra predostrožnost — klimnu Sumiko glavom. — Ja, međutim, znam više o ljudima

u čijem se posedu knjiga nalazila.

— Nisu samo nepoznati oni kojih treba da se čuvaš, Badik — nasmeja se Tabasko, koji je odmah shvatio šta devojka smjera. — Zapravo, na tvom mestu daleko više bih se bojao poznatih, ljudi iz sopstvenog kruga!

Badik nonšalantno sleže ramenima, ali je njegovo lice odavalo da su ga Pitove zloslutne reči zabrinule. Uostalom, gotovo je odskočio od poda kada su se vrata prostorije otvorila i jedan telohranitelj se pojavio na njima.

— Prokletstvo, Toni, kako to ulaziš?! — dreknu. — Zar te još nisu naučili da kucaš na vrata i sačekaš poziv?

Čovek ga iznenađeno pogleda.

— Pa, kucao sam, gazda. Niko se nije javio, pa sam pomislio da...

— U redu, u redu, do đavola! Šta se dogodilo?

— Telefaks sa Tibeta, gazda... Samo što je stigao...

— Ah! — Badik protrlja ruke. — Dobre vesti?

— Paaa... ne bih znao...

— Šta piše u njemu, prokletstvo? Nemoj mi reći da ga nisi pročitao, suviše te dobro poznajem, Toni!

— Jesam, ali... nije mi jasno šta znači poruka, gazda...

— Utoliko bolje! — isceri se Badik. — Bar nećeš moći da brbljaš unaokolo. Hajde, idemo da vidimo šta mi pišu moji prijatelji iz Azije!

Dao je znak telohraniteljima i krenuo prema vratima.

— Krećite, vas dvoje! — dobaci preko ramena. — Dok ova igra ne bude završena, hoću da vas imam stalno u svojoj blizini!

Sumiko i Tabasko Pit se zgle daše i osmehnuše jedno drugom. Najzad, i zarobljenništvo će im pasti daleko lakše ako bar budu u toku onoga što se događa na drugom kraju sveta i što je u vezi sa njihovim prijateljem, nindom...

Badik je skupljenih obrva nekoliko trenutaka proučavao komad hartije otrgnut sa telefaksa, a onda procedio nekoliko psovki kroz zube.

— Prokleta — reče — orijentalna tajanstvenost! Zašto je jednostavno nisu napisali šta se dogodilo, umesto što govore u zagonetcama?

— Da pokušam ja? — predloži Sumiko. Kako rekoh, znam mnogo više o ljudima koji su čuvali tu knjigu...

Badik je nekoliko trenutaka razmišljao, a onda klimnu glavom i pruži devojci hartiju.

— Ako meni nije jasno šta tu piše, svakako neće biti ni tebi — reče. — Ne gubim ništa alko ti dopustim da pokušaš, zar ne?

Pit se nestrpljivo naže preko ramena devojke i zagleda u list sa svega nekoliko reči, ispisanih krupnim štampanim slovima na lošem engleskom jeziku.

»Gost iz Amerike«, pisalo je, »ima dosta problema u uspostavljanju prvih poslovnih kontakata. Neophodne konsultacije i u firmi 'Onizava' u Kjotu«.

— Dakle? — nestrpljivo upita Badik. — Šta to znači?

— Ono što i piše — osmehnu se Sumiko. — Čovek koji je ovo pisao bio je jednostavno oprezan.

— Šta znači to, do đavola?

— Znači da je gost iz Amerike, Lesli Eldridž, na dobrom putu. Knjiga, ili informacije o njoj, mogu se dobiti kod firme »Onizava« u Kjotu. Poznaješ nekoga tamo, Badik?

— Onizava? Neee... Dosta sam radio sa Japanom, čak i sa firmama iz Kjota, ali mi to ime ništa ne govori...

— Ni meni — progundā Tabasko Pit. — Mala, imam utisak da znaš mnogo više nego što želiš da nam kažeš!

— Znam. Firma »Onizava« zapravo i ne postoji u Kjotu, niti bilo gde. To je samo izmiš-

ljeno ime za grupu ljudi koja kontroliše sav krupni biznis u tom gradu i dobrom delu Japana...

— Ahhh! — nasmeja se Badik. — Jakuza?

— Jakuza je samo jedan od njihovih ogranaka — odgovori Sumiko. — Gotovo bi se moglo reći da je ono čime se jakuza bavi najneviniji među njihovim poslovima...

— Jakuza najnevinija? Devojko, znaš li šta govoriš?

— Isuviše dobro, na žalost — uzdahnu ona. — Jakuza postoji, naravno, ali je ona samo vrh ledenog brega, deo koji će se najlakše žrtvovati u slučaju opasnosti. Pravi poslovi Onizave su daleko opsežniji i donose mnogo veće profite.

— Onizava — ponovi Badik neobično ime. — To je verovatno lažno ime jednog od njih?

— Onizava je bio osnivač i davno je umro. Trenutno, ako se dobro sećam, prvi čovek te grupe je neko po imenu Isoroku.

Badik joj uze list hartije iz ruke i ponovo se zagleda u nje ga, kao da se nada da će mu poruka sada biti jasnija nego maločas.

— U redu — reče konačno. — Kakvi su Eldridžovi izgledi?

Tabasko Pit zaškripa zubima.

— Ako je sve ovo što je Sumiko rekla tačno, onda... jedan prema hiljadu, recimo!

Devojka odmahnu glavom.

— Optimistička procena, Pite — šapnu, jedva čujnim glasom. — Ja bih rekla... jedan prema deset hiljada!

*
* *

Kiči Toru bio je najprefinije nije, najsavršenije i najopasnije oružje moćnog čoveka po imenu Isoroku...

Isoroku ga nije koristio često, ali ga je koristio znalački i u pravom trenutku. Uostalom, za njega su radile hiljade ljudi, a većina njih nikada ga nije ni videla ili čula njegovo ime. Među njima imao je najmanje stotinu profesionalnih ubica, dovoljno dobrih za uobičajene obračune sa protivnicima koji bi se drznuli da ugroze neki od brojnih poslovnih interesa čoveka po imenu Isoroku.

Kiči Toru dobijao je samo posebno odabrane zadatke i uvek bio bogato nagrađen za uspeh. Pri tom je Isoroku vodio računa o tome da svaki zadatak bude i dovoljno opasan, jer je Kiči Toru to postavio kao

uslov kada su sklapali svoj neobični ugovor...

Da, Kiiči Toru bio je ninda, i to jedan od onih koji uživaju u opasnosti i opijaju se njome, slično muškarcima kojima čitav život prolazi u trci za ženama, novcem ili slavom.

Niko od nekoliko stotina ljudi koji su prošli kraj njega tog jutra, u ogromnom hodu staklene kule od pedesetak spratova sagrađene u strogom centru stare japanske prestonice, nikada ne bi pomislio da je pred njim jedan od najopasnijih ljudi na ovoj planeti. Štaviše, malo ko ga je i primetio: oniški, dežmekasti čovek glatkog lica i potuljenog pogleda nije morao čak ni da se trudi da bi izbegao pažnju okoline.

Bio je ovo veliki dan, naravno. Tako je rekao gospodar Isoroku. Danas će sresti čoveka sa Zapada koji je, po svemu sudeći, opasan gotovo koliko i on, Kiiči Toru...

Biće tačan, znao je, dok se povlačio iza jednog od stubova hola. Ti prokleti Amerikanci obično nisu tačni, ali — po ko zna koji put Kiiči Toru podseti sebe — ovaj prokleti Amerikanac je na neki način postao ninda i to ga izdvaja iz mase bezimenih blelih lica koja Kiičiju sva izgledaju potpuno jednaka.

Il i se možda ipak prevario?

Još sedam minuta do jedanaest, kada obojica treba da izadu pred gospodara Isorokua. Potrebno je pet minuta da se prihvatnim liftom popnu do vrha zgrade i prođu kontrolu na ulazu u Isorokuove prostorije. Ako se stranac ne pojavi za dva minuta, Isoroku će biti strašno nezadovoljan zbog kašnjenja...

Biće loše ako uopšte ne dođe. Kiiči Toru već dugih trideset šest dana nije sebe izložio ni najmanjoj opasnosti i već je počeo da oseća onaj uobičajeni nemir koji ga, znao je, navodi na avanture o kojima ništa ne zna čak ni svemoćni i sveznajući Isoroku.

Neugodno osećanje, neka vrsta unutrašnjeg svraba koji može otkloniti samo nekoliko trenutaka strepnje za sopstveni život iz kojih dolazi uobičajeno osećanje trijumfa zbog nove pobede...

Ipak, ovo osećanje jutros, po nečemu se razlikuje. Pogleda prikovanog za ulazna vrata, Kiiči Toru pokušava da se koncentriše na ono što oseća.

Potrajalo je to svega nekoliko sekundi, a onda se Toru okrenuo i susreo sa pogledom čoveka koji je stajao samo dva koraka iza njega.

— Mene čekaš? — upita stariac tiho.

Jednim pogledom Kiiči obuhvati prvog čoveka kome je uspelo da ga iznenadi...

Visok, uskih kukova i širokih ramena. Telo ninđe, naravno, snažno i hitro. Preplanulo lice, sa dubokim tamnoplavim očima pod kratkom crnom kosom, lice koje pokazuje unutrašnju čvrstinu i ogromnu energiju.

Da, on je ninđa, bez obzira što je čovek sa Zapada. Prvi kome je to uspelo. I poslednji, svakako; posle senseija Tanake neće se u Japanu naći nijedan učitelj ninducua dovoljno drzak da prekrši vekovna pravila!

Tanaka je umro pre nego što ga je stigla zaslužena kazna. Utoliko teža mora biti kazna njegovog učenika, jer je on, po prirodi stvari, nastavak svog učitelja, kao što je sin nastavak svog oca i predaka pre njega...

— Kiiči Toru — reče Japanac, lako se naklonivši. — Pođimo, Leslie Eldridže, moj gospodar te čeka...

— Čuo sam tvoje ime, Kiiči Toru — učtivo odvrati stranac. — Poznato je među ratnicima.

Japanac ne odgovori ništa. Stavio je ključ u bravu posebnog Isorokuovog lifta. Postoje samo dva takva ključa, a drugi se nalazi kod njegovog gospodarca.

Čekali su dok je lift bešumno jurio naviše. Njih dvojica nemaju ništa da kažu jedan drugom. Obojica znaju da bi krv jednog od njih već zalila pod hola da ih ne razdvaja senka čoveka po imenu Isoroku.

Vrata lifta otvaraju se u usko predvorje uređeno na tradicionalni japanski način koji uvek uspeva da spoji jednostavno i lepo.

— Ovde ćemo ostaviti stranu odeću, Leslie Eldridže i uzeti stvari koje doliče... mom narodu...

— Nemam oružja, Kiiči Toru — smeši se stranac, šireći ruke. — Ako je to razlog zbog kojeg se presvlačim, možemo preskočiti taj deo rasporeda!

— Varaš se. U ovim prostorima svi se odevamo onako kako zahtevaju običaji Japana. Sasvim je dovoljno što van njih moramo da nosimo neudobnu stranu odeću!

Bez oklevanja, stranac se svlači, praćen oštrim Kiičejevim pogledom.

Odista nema oružja uz sebe. Utoliko bolje; Japanac oseća gotovo fizičku želju da golim rukama rastrgne tu preplanulu kožu i iščupa strano srce iz nje govog ležaja u Eldridžovim grudima!

Obojica oblače starinsku japansku odeću koju je Kiiči iz-

vukao iz plakara. Stranac se dobro snalazi sa kimonom i Kiičijeva pomoć mu nije potrebna.

Tačno je jedanaest sati kada Kiiči pomera u stranu vrata i s poštovanjem se izmiče u stranu da bi propustio gosta.

Namršteno je čelo. Šta taj prokleti stranac misli kada ne pozdravlja gospodara Isorokua onako kako dolikuje?

Isoroku sedi na uzdignutom mestu, prekrštenih nogu, sa šoljicom sakea u rukama. Njegove sitne, lukave oči proučavaju pridošlicu.

— Leslie Eldridž — kaže unjkavim glasom. — Dobro došao.

— Gospodaru Isoroku.

Amerikanac to izgovara sa lakim naklonom. Onako kako se pozdravljaju ljudi istog društvenog položaja.

— Pusti ga, Kiiči Toru — kaže Isoroku sa osmehom. Kiiči je tek tada shvatio da njegovo lice odaje gnev koji je osetio zbog tolikog nepoštovanja. — Leslie Eldridž me poznaje dobro običaje našeg naroda.

Eldridž ćuti. Ova mala igra treba da pokaže obojici Japancu da ih se ne boji i da nije spreman da se drži njihovih pravila...

Isoruka je to odmah shvatio i sada ga proučava sa obnovljenim interesovanjem.

— Nisam pogrešio kada sam pristao da te primim — kaže lagano, dostojanstveno. — Iako priznajem da mi nije jasno zbog čega si upravo mene želeo da vidiš...

— Gospodaru Isoroku, moja molba je veoma jednostavna — odgovara Amerikanac sa onim drskim osmehom koji bi Kiiči najradije zbrisao pesnicom sa lica.

— Da je čujem?

— Knjiga »Hiljadu odlučnih udaraca« nestala je iz hrama Okunagava, gospodaru Isoroku. Želim da je vratim tamo gde pripada. To je sve.

— Sve? — sada se Isoroku smeši. — Zaista jednostavna želja, stranče...

Amerikanac ćuti. Rekao je ono što ima i sada je na Isoroku red da se izjasni.

I on ćuti. Ne žuri mu se. Biće lepo gledati kako Kiiči Toru ubija drskog stranca, a uživanje će biti utoliko veće ukoliko ga svesno odloži za što kasniji trenutak.

Ipak, ovo ćutanje predugo traje...

— Da, jednostavna želja — ponovi Isoroku. — I neostvariva.

— Zašto neostvarljiva, gospodaru Isoroku? Ti znaš gde se nalazi knjiga »Hiljadu odlučnih udaraca«.

— Tačno.

— Onda mi je daj.

— Tek tako. Daj knjigu!

Kiiči Toru izražava svoje negodovanje uvlačenjem vazduha kroz zube. Zaista, taj stranac uzima sebi previše slobode!

Isoroku se smeje, dubokim glasom. Čitavo telo mu podrhtava.

— Priznajem — reče — da je jedini razlog što sam pristao da te primim bio taj što sam želeo da vidim ludaka koji se usuđuje da ovamo uđe i postavi mi tako šašav zahtev!

— Ti si već dovoljno moćan, gospodaru Isoroku. Tajne koje ta knjiga krije preteške su da bi ih bilo koji čovek mogao sada posedovati!

— Niko nije toliko moćan da ne bi mogao biti moćniji!

— Varaš se, gospodaru Isoroku. Svako ko je želeo da prigrabi više moći nego što je u stanju da savlada prošao je loše...

Ponovo smeh. Isoroku odmahuje glavom, sa divljenjem u očima.

— Ne znam — kaže — da li si ti ludo hralbar, Eldridž... ili samo lud!

— Ni jedno, ni drugo, gospodaru Isoroku. Toj svetoj knjizi mesto je u hramu Okunagava, a ne u tvom sefu. I to je sve.

— Kiiči Toru? Šta ti misliš o ovom čoveku?

Japaniski ninđa s poštovanjem saginje glavu dok odgovara.

— Gospodaru Isoroku, ovaj čovek je drzak i nevaspitan, kao i svi njegove rase. Oni misle da je dovoljno samo da se pojave i pruže ruku, pa da dobiju sve što poželev!

— Slažem se s tvojom ocenom. Ne možeš dobiti knjigu, Eldridž. Ovaj razgovor je završen.

Amerikanac se osmehuje.

— Žalim što si doneo takvu odluku, gospodaru Isoroku. I nadam se da ćeš imati dovoljno hrabrosti da se zbog nje ne pokaješ u času kada budeš umirao.

Isorokuove oči postadoše stroge i on laganim pokretom spusti šolju sa salkeom na pod iza sebe.

— Šta si to rekao, Eldridž? Da li su to moje uši čule otvorenu pretnju?

— Čule su. Umrećeš ako mi ne vratiš knjigu »Hiljadu odlučnih udaraca«!

Kiiči Toru širi usne u smeh. Prsti na rukama mu se grče, kao kamdže. Uskoro, još samo nekoliko trenutaka i...

Isoroku na trenutak sklapa oči. Kada ih je ponovo otvorio,

one su blistale metalnim sjajem.

— Kiiči Toru — izgovara lagano, svečanim glasom, birajući reči. — Ovaj čovek ovde zaslužio je smrt samim svojim dolaskom i drskošću koju je pokazao prema meni. Posle toga mi je čak i pretio i zato hoću da umre lagano, sporom i teškom smrću...

— Hai!

Kiiči Toru se s poštovanjem naklonio, a onda se okrenuo svom protivniku i pokazao mu zube u imitaciji osmeha.

— Vreme je, Leslie Eldridže. Vreme je da umreš!

*
* *

Kiiči Toru je napao prvi. Hitro i spretno, koristeći svu snagu i brzinu svog oniskog, čvrstog tela.

Njegov plan postao je Leslieju jasan već posle tog prvog napada...

Japancu se ne žuri da ga ubije, jer gospodar Isoroku želi zabavu. U redu, onda će je dobiti!

Kiiči će najpre nastojati da mu nanese što teže, ali ne i smrtonosne povrede, da bi se potom igrao kao mačka sa mišem. Ciljaće prvenstveno u noge i ruke, kako bi sprečio pro-

tivnika da izbegne ili uzvрати udarac...

Ne bez napora izbegao je prvi napad. Kiiči Toru je odista veoma dobar; glasine o njegovoj veštini nisu bile preterane.

Kao elastična lopta Japanac se odbi od poda i zapliva kroz vazduh, obrćući se tako da sa obe noge pogodi grudi protivnika. I cvo je opasan napad; ako uspe, biće veoma teško produžiti borbu sa polomljenim rebri i grudnim košem!

Dočekao je stopala Japanca otvorenim šakama i iskoristio energiju njegovog naleta da odskoči unazad i u stranu, odbijajući istovremeno telo Japanca u suprotnom smeru.

Kiiči nije izgubio ravnotežu; činilo se kao da njegovo telo prkosi zakonima gravitacije...

Tek probe radi, Leslie pokušao sa uzvratnim udarcem; dobar borac naučiće mnogo o svom protivniku i kada ne uspe da pogodi cilj.

Bacio se na pod i sa obe noge zadao kružni udarc sa namerom da pogodi Kiičiejve noge i izbac ga iz ravnoteže. Sve to bilo je izvedeno uobičajenom brzinom i preciznošću, što znači da bi običnom čoveku zastao dah da je imao prilike da gleda ovakav obračun dvojice nindži.

Kiiči uspe da izbegne udarac, elastično odskakući uvis. Na trenutak lebdi, dve stope nad tlom, čekajući da ispod njega projure noge protivnika.

Odbacujući se rukama od poda, Lesli se obrće na drugu stranu, amortizujući tim pokretom energiju prikupljenu kretanjem nogu. To je neophodno da bi u što kraćem vremenu mogao da promeni smer obrtanja nogu i dočeka Kiičija u času kada ovaj bude morao da se spusti natrag na pod.

Da li će uspeti? Naprezanje mladića je užasno; ako samo jedan od njih popusti, Kiiči će postići svoj cilj pre nego što je uspeo da pogodi makar samo jednim udarcem!

Ne uspeo je!

Kao makaze, Lesliejeve noge sklopiše se oko Kiičijevog levog članka. Snažnim zamahom, američki ninđa ga izbacila iz ravnoteže i odmah zatim načini kolut unazad da bi se za što kraće vreme ispravio na noge.

Umesto da teško tresne o pod, Kiiči se dočeka na obe ruke i sa njih odbaci natrag u vazduh, kao cirkuski akrobata. U jednom trenutku oba protivnika lebdele su u vazduhu, jedan naspram drugog, na rastojanju koje je preveliko da bi se pokušalo sa novim udarcem!

— Bravo! — zapljeska Isoroku. — Izvanredno!

Dočekujući se na noge, Lesli se osmehnu. Gospodar i njegov sluga su dobro uigran par, podseti on sebe. Isorokuov aplauz nije slučajna; da je poodao prema njemu, Kiiči bi taj trenutak iskoristio za novi napad.

— Dobar si — reče Japanac koji ga je streljao očima. — Šta što ćeš i ti morati da umreš, Kiiči Toru!

Kiiči ne odgovori. Njegove noge pomerale su se po podu u nekoj vrsti komplikovanog plesa čiji je cilj da protivnika zavara i neprestano drži u nepetosti.

Samo idelić sekunde bio je dovoljan Lesliju da shvati kojim redosledom Kiiči pravi te sitne korake u mestu. U jednom kratkom trenutku položaj stopala mu je takav da ne obezbeđuje dovoljnu stabilnost za odbranu od iznenaadnog napada...

— AAAAHHH!

Kao izbačen iz praćke, Lesli leti prema Kiičiju, uvrebaivši trenutak njegove neopreznosti. Japanac pokušava da se izmakne, ali mu levo stopalo skliznu po podu i on zalupsni sa svojim pokretom.

Vrhom nožnih prstiju Lesli ga pogodi u sam vrh brade. Bio je to udarac koji bi bez sumnje odlučio borbu da ga japan-

ski ninda nije donekle amortizovao trzajem glave unazad i produžavanjem tog pokreta u kolut unazad koji će ga udaljiti od opasnog napada.

Lesli mu, međutim, ne dopusti da se izmakne. I sam se odbacio od poda i uspeo još jednom da dokači Kiičija u rebra pre nego što su obojica pali na pod i otkotrljali se na različite strane.

Da li se vara, ili je ovoga puta pokret kojim se Japanac podigao na noge za nijansu sporiji nego maločas?

Ne, ne vara se. Kiiči je i te kako dobro osetio onaj malo-predašnji udarac u bradu!

Zastao je i dopustio Kiičiju da nekoliko puta duboko udahne vazduh. Ovo sada je njegova predstava, sa scenarijem sasvim drugačijim od onoga koji je zamislio gospodar Isoroku!

Kiiči će se, naravno, boriti do kraja golim rukama, jer mu čast ne dopušta da se posluži bilo kakvim oružjem. Oči Isorokuove, međutim, pokazuju kako on već razmišlja o mogućnosti da njegov šampion ne dobije ovu borbu...

On neće oklevati da se posluži svim sredstvima da bi spasao svoj bezvredni život, a rukama mu je sumnjivo blizu skućova kimona. Od ovog časa mo-

ra paziti ne samo na Kiičijeve, već i na Isorokuove pokrete!

— HAIH!

Kiiči Toru kreće u novi napad čim mu se magla pred očima malo razišla. Već je zabravio na želju svog gospodara da američkog nindžu ubija polagano; shvatio je da su u ovoj borbi izgledi da preživi mnogo manji od izgleda da će biti ubijen!

Fantastičan četvorostnuki udarac, jedan od najsloženijih koji se uopšte može izvesti...

Udarac zadaje desna noga, leva ruka i desna ruka dva puta, jednom na početku i jednom na kraju serije. A sve to odigrava se u vremenu ne dužem od tri ili četiri deseta dela sekunde!

Potrebna mu je sva koncentracija da bi ih izbegao. Sreća je što poznaje ovaj udarac i odbranu od njega. Sensei Tanaka potrudio se da mladiću iz Amerike otkrije čak i najbolje čuvane tajne nindžucua!

HARAGEI!

Vrisak u podsvesti, knik koji upozorava na novu i veliku opasnost, opasnost koja više nema veze sa japanskim nindžom ispred njega!

Postoji samo jedan način da tu iznenadnu opasnost izbegne, a taj je da dopusti da ga Kiiči-jev poslednji udarac pogodi...

Opustio se i odvojio noge od tla; kao ekspresni voz, Kiiči-jeva pesnica pogodi ga u rame i baci unazad, šireći talas bola po čitavom telu.

Nož bačen sa mnogo snage i veoma precizno blesnu mu pred očima; samo delić sekunde ranije i zario bi mu se tačno u desnu slepoočnicu!

Otkotrljao se unazad i skočio na noge, boreći se sa bolom u levom ramenu. Ko zna, možda je pogrešno ocenio Kiičija Toru; možda će ovaj pohitati da iskoristi iznenadnu prednost i sa nekoliko preciznih udaraca dovršiti već načeto protivnika...

Ne. Nije se prevario.

Kiiči Toru je zastao i opustio ruke niz telo. Pogled pun neverice uprt je u lice njegovog gospodara.

Onaj ko ne poznaje japonsko poimanje časti verovatno bi se iznenadio ovakvom reakcijom. Onoga koji ga poznaje iznenadio bi postupak gospodara Isorokua...

Kiiči naglo uvlači vazduh kroz stisnute zube, a onda steže pesnice i kreće napred, čak i ne gledajući prema Leslieju.

— Kiiči Toru! — strogo kaže gospodar Isoroku. — Šta to radiš?

Još samo pet koraka do uzdignutog dela prostorije. Isoroku

bulji u lice čoveka koji je uvek do sada bez razmišljanja izvršavao njegova naređenja.

— Kiiči! — glas je sada molećiv, bez malopredašnje arogancije. — Kiiči, ne čini to... ja sam tvoj gospodar, Kiiči!

Još tri koraka. Japanski ninđa napreduje bez žurbe, ravnomernim pokretima.

— Kiiči... Molim te, ne čini to!

Još samo korak. Kiiči Toru se saginje i pruža ruke prema mesnatom vratu gospodara Isorokua.

Ovaj nije ni pokušao da se brani. Uostalom, ne bi mu to ni uspelo...

Masirajući desnom rukom po vređeno rame, Leslie posmatra kako krv najpre navire u Isorokuevo lice, da bi ono postepeno dobilo modru boju.

Pocrneli jezik izbija iz široko otvorenih usta; Isorokuove oči samo što nisu ispale iz duplje, a u njima nema više ničeg ljudskog.

Sa dubokim uzdahom Kiiči Toru odgruntu mrtvo telo od sebe i obrte se prema američkom ninđi.

— Osramotio me je! — reče prigušenim glasom. — Učinio je nešto što gospodar njegove veličine nije smeo učiniti!

— Znam, Kiiči Toru. Čak i ovo moć koje je posedovao bi-

lo je previše za njega, baš kako sam maločas rekao. Samo, nije trebalo da ga odmah ubiješ...

— Zašto?

— Potrebna mi je knjiga »Hiljadu odlučnih udaraca«. Zbog nje se sve ovo i dogodilo...

— Ah, da. Knjiga. Ja znam gde se ona nalazi, Leslie Eldridge...

Američki ninda proučava li ce Japanca.

— Znam — kaže — da silom ne mogu izvući tu informaciju iz tebe. Da li si spreman da mi je daš, Kiiči Toru?

— Jesam. Ne dugujem više ništa gospodaru Isorokuu, a ni knjiga mi nije potrebna. Zahite vam samo jednu prijateljsku uslugu od tebe, Leslie Eldridge.

— Znam i kakvu — kaže Amerikanac sa uzdahom. — Zahvaljujem ti na poverenju, Kiiči Toru.

Sa vrata svog mrtvog gospodara Kiiči skida vrpce sa neko liko ključeva. Jedan od njih otvara vrata sefa, vešto kamufliranog u glatkom drvenom zidu.

U sefu je kovčežić od abonos. Kiiči Toru ga sa poštovanjem prihvati i okreće se Leslieju.

— Knjiga je unutra, Leslie Eldridge. Nemoj otvarati, jer ovaj vlažni vazduh bi mogao

naškoditi pergamentu na kojem je napisan njen prvi deo.

— Neću. Hvala ti, Kiiči Toru.

Japanac iz unutrašnjosti sefa izvlači još dva predmeta: bogato ukrašene mačeve, jedan kratki i jedan dugi.

Valkizaši i katana; tradicionalno oružje nindži.

— Poznaješ pravila sepukua, Leslie Eldridge?

— Da.

— Onda je sve u redu. Neće ti biti teško da čekaš dok ne budem spreman?

— Ne, Kiiči Toru. Tvoja čast zaslužila je sve vreme ovog sveta...

On strpljivo čeka da Japanac zauzme sedeći položaj na podu, sa valkizašijem za pojasom. Pognute glave, Kiiči Toru dugo razmišlja, ali na njegovom licu nema nijednog traga straha.

Svojim postupkom Isoroku osramotio je ne samo sebe već i svog slugu. Za Kiiči Torua postoji samo jedan častan izlaz: sepuku, ritualno samoubištvo...

Japanac podiže glavu. Nije rekao ništa, ali se u očima videlo da je spreman.

I dalje nepokretnog lica, on desnom rukom istrže valkizaši iz pojasa i zari ga sebi u trbuh. Pravila su jasna; neophodna su

dva poteza da bi se otvorila utroba samoubojice, jedan horizontalni, jedan vertikalni.

Lesli zamahnu mačem. Potrebno je užasno mnogo snage da čovek sebi zada tako strašnu povredu. Upravo zato prijatelj sa mačem mora biti u blizini.

Odsekao je Kiičejevu glavu jednim udarcem da bi mu prekratio muke. Bilo je to najmanje što može učiniti za čoveka koji je izgubio svoju čast...

*
* *

Zastao je na izlazu iz lifta, sa kovčežićem od abonosa pod rukom.

Ninđe je teško iznenaditi, ali ponekom i to uspe...

— Pite? Kako si se ti ovde stvorio, do đavola?

Lice plavokosog džina bilo je smrknuto. Otvorio je usta da odgovori, ali ga je ninđa preduhitrio.

— Sumiko? Je li... sve u redu sa njom?

— Za sada jeste. Oteta je. Les...

— Oteta? Kako, do đavola? Gde si ti bio?

— Gde i ona — Tabasko pokušava da se isceri, ali ne uspe do kraja u svojoj nameri. — Zapravo, oboje smo oteti, ali

su mene pustili da ti prenesem poruku...

Lesli uhvati njegov pogled prikovan za kovčežić i lagano klimnu glavom.

— Sad shvatam — reče tiho. — Još neko želi ove proklete papire, zar ne?

— Nisam ni sumnjao da ćeš odmah ukapirati, ortak. Zove se Badik i bavi se trgovinom droge i verovatno još ponečim. Baza mu je na ostrvu Kajman Brak.

— Sumiko je sada tamo?

— Tamo sam je ostavio kada su me poslali u Japan. Les, da li je ta knjiga odista toliko vredna?

— Za mene i tebe nije. Za većinu ostalih... neprocenjiva!

— Boga mu! Šta si hteo da uradiš sa njom?

— Još uvek ne znam — pro mrmrlja ninđa. — Trebalo bi je vratiti njenim vlasnicima, ali je to samo odlaganje neminovnog. Čim je njena tajna otkrivena neprestano će se voditi borba oko toga u čijem će se posedu nalaziti...

— Hteo si... hteo si da je uništiš?

— Gotovo da sam tako odlučio — osmehnu se ninđa. — I dobro što je nisam uništio, zar ne? Kako si stigao ovamo, Pite?

— Specijalnim avionom. Ba-
dik sve radi u velikom stilu.
Čeka nas na aerodromu. Tebe,
mene i knjigu...

— Avion nije jedini koji nas
čeka — Leslie pokaza glavom
prema ulaznim vratima hola.

— Pogledaj tamo, Pite...

Niz poznatih japanskih lica.
Poslednji put ih je video os-
vetljena bakljama u tibetskom
hramu.

— Gle, gle! — isceri se Ta-
basko. — Odbor za doček, ako
se ne varam. Vlasnici knjige?

— Recimo njihovi nasledni-
ci. U svakom slučaju, ovide su
da bi proverili šta ću učiniti
sa rukopisom.

— Četvorica — promrmlja
Tabasko. — Ne bi trebalo da
bude problema.

— Ne budi šašav, Pite. To
su ninde!

— Ninde? Do đavola!

Godine druženja sa Lesliejem
naučile su Pita da sa straho-
poštovanjem izgovara tu reč.
Iako i sam natprosečno dobar
borac, veoma dobro je znao da
u obračunu sa obučenim japan-
skim nindom nema ni mrvice
izgleda da preživi...

— Ovakvo ćemo učiniti —
reče Leslie. Njegov plan akcije,
kao i uvek, bio je spreman za
svega nekoliko sekundi. — pr-
uži ruku...

Tabasko oseti na dlanu kug-
licu ne veću od dečjeg kliske-
ra. Znao je, međutim, šta je
to i zato je oprezno steže u
šaci.

— Šta da radim s njom? —
upita tiho.

— Ideš polako prema toale-
tima u dnu hola — reče ninda.

— Onaj bočni zid tamo odva-
ja hol od prolaza u garažu.

— Treba da načiniš nupu u
njemu?

— Tačno, a onda da izabe-
reš najbolja kola koja ti dodu
pod ruku i da me sačekajš. Po-
nećeš i knjigu, naravno; meni
će biti potrebne obe ruke da
onoj četvorici tamo objasnim
kako mi je više stalo do jedne
devojke nego do njihove knji-
žurine...

Četvorica nindj u međuvre-
menu su shvatili da Leslie ne-
ma nameru da im preda knji-
gu. Pogledali su se i krenuli
prema dvojici prijatelja. Iako
još nisu imali oružje u ruk-
ma, ljudi su im se uklanjali
sa puta i hitali da što pre na-
puste hol; četiri para očiju već
izdaleka odavale su njihove
ubilačke namere.

— Pođi, Pite! — reče mirno
ninda. — Vreme je.

Tabasko gurnu kovčežić od
abonosa pod mišicu leve ruke
i pođe žurnim korakom prema
suprotnoj strani hola.

Dvojica od one četvorice ubrzaše korak, skrećući prema njemu. Hladnokrvno se smeškajući, Lesli se pomeri s mesta tako da se nađe na njihovoj putanji.

Nisu oklevali sa napadom, iako su znali s kim imaju posla i da je pred njima čovek koji je nadmudrio Jošira Fukuoku, ubio sedam teruna i sve to krunisao pobedom nad Kiiči Toruom. Jer, da to nije učinio, knjiga »Hiljadu odlučnih udaraca« svakako bi se još nalazila u posedu gospodara Isorokua...

Šurikeni, smrtonosne čelične zvezde ninđi, poleteše prema Lesliju. Četiri puta po dve, osam čeličnih vesnika smrti čije zujanje kroz vazduh podseća na glas razbesnelih osa!

Grupni napad očevidno je bio dobro uvežban, jer bi inače svi šurikeni ciljali Leslijeve grudi i trbuh i bilo bi ih mnogo lakše izbeći. Ovoga puta, međutim, čelične zvezde bile su bačene tako da pokriju što veći prostor, tako da ga ne može spasiti čak ni hitar skok u stranu!

Kratki nož sa širokom drškom u magnovenju se stvori u Leslijevoj ruci. Čula, ninđe u stanju su da uoče svaki od osam bačenih šurikena, u deliću sekunde izračunaju svih os-

am putanja i nađu rešenje koje će telo izložiti najmanjem mogućem broju pogodaka.

Samo tri šurikena neće moći da izbegne. Dva će uspeti da odbije oštricom noža, ali treći...

Ovo što pokušava užasno je opasno, jer i najmanja greška, najmanja nepreciznost, može biti fatalna. Ako njegov poduhvat ne uspe, treći šuriken zarće mu se iskosa u grlo i vrlo verovatno prerezati žilu kucavicu!

Munjevit pokret ruke sa nožem, dvostruki zvonki sudar čelika sa čelikom i čitav roj iskrica...

Jedan od dva odbijena šurikena oštro skrete na svojoj putanji, prema preseku sa putanjom onog trećeg, najopasnijeg.

Da li je pogrešio? — Da li će se dve čelične zvezde sa milimetarskom tačnošću sudariti u vazduhu, ili će se kraci jedne od njih, oštiji od brijaća, zariti u grlo ninđe?

Još jedan zvonki sudar, nešto tiši od prethodna dva. Ostalih pet šurikena prozujaja pored ninđe, ali on ču udar o ljudsko meso i kratki vrisak uplašene žene.

Ono čega se i bojao dogodilo se; njih četvorica neće imati

nikakvih obzira prema ljudima koji su se zatekli u holu!

Pit? Šta radiš Tabasko? Vreme je da...

Ah!

Snažna eksplozija protrese čitavu zgradu, u trenutku ispunjavajući deo hola gustim crnožutim dimom. Tabasko Pit je upotrebio jednu od eksplozivnih kuglica nindži, sa punjenjem neverovatne razorne snage, da sebi i prijatelju otvori prolaz prema drugoj strani zgrade...

Četvorica nindži, međutim, još su tu i učiniće sve što je u njihovoj moći da spreče novu otmicu najveće dragocenosti nindžucua.

Sreća je što ni oni nemaju uz sebe duge samurajiske mačeve, nepogodne za skrivanje kada nose običnu odeću. Inače bi ova borba bila mnogo neizvesnija...

Urlajući kao tigar, Leslie načini dug skok unapred, upravo ono što su napadači najmanje očekivali.

Zastali su, sasvim prirodna reakcija dobro obučenih boraca. Noževi u njihovim rukama podigoše se kao čelične rešetke koje treba da zatvore prolaz američkom nindži do ranjivih ljudskih tela.

Još jedan Lesliejev skok. Oni se pognuše napred, tražeći bo-

lji oslonac za stopala na mermernom podu. Sledeći skok dovede do sudara sa zahuktalim protivnikom, a onda...

Kao ptica, nindža prelete preko glava njih četvorice. Bio je to skok koji čak ni većina nindži nije u stanju da izvede, dug i po luku čija se najviša tačka uzdigla čitavih deset stopa nad podom.

Kasnije, kada policija bude ispitivala očevice, svedočenja o tom skoku biće odbačena kao plod suviše bujne mašte podgrejane strahom. Uostalom, koji to čovek sa ove planete može da preskoči deset stopa visine koristeći samo snagu sopstvenih mišića?

Jedan jedini protivnik imao je dovoljno refleksa da podigne ruku i pokuša da zada udarac nožem. Svi ostali zakasnili su i u pokušaju da se okrenu prema napadaču koji im se na neki volšeban način iznenada stvorio iza leđa!

Nož u Lesliejevoj ruci zapalaca kao zmijski jezik i dotače tela dvojice protivnika.

Virh noža onog bližeg pogodi pravo u srce. Trgnuvši ruku nazad, Leslie uspe da širokim kružnim pokretom dokači i nadlakticu čoveka koji je pokušao da se izmakne.

Čelik zaškripa po kosti, ali je silina udarca bila takva da

ruku više ništa nije moglo spasiti. Odsečena pod samim ramenom, ona odlete na pod zasut debelim mlazom krvi, dok su se mrtvi prsti refleksno grčili.

Izmičući se pred napadom preostale dvojice, ninda uspe da baci pogled prema drugoj strani hola.

Talbasko Pit zamicao je u oblaku dima oko velikog neravnog otvora u zidu. Sa njim je, dakle, sve u redu; ostaje još samo da se obračuna sa dvojicom nepovređenih nindi, ne zanemarujući pri tom ni onoga koji je ostao bez ruke.

Oštrice noževa se sudariše i jedno sečivo se slomi i odlete klizajući se po krvi na podu.

Japanac koji je tako ostao bez oružja nije oklevao; ne ma reći što mu Lesliejev nož raskida utrobu, bacio se na Amerikanca čitavom svojom težinom i obuhvatio ga rukama, grčevito ga stežući poslednjom snagom smrtnika.

Hvatajući ga levom rukom za opasač pantalona, Lesli odvoji telo od poda, u pravi čas da mu posluži kao štiti od udara nožem koji bi ga iskosa pogodio u vrat. Ovako, oštrica se zari u teme žrtve i prekide nje ne mulke, otvarajući Lesliju mogućnost da se oslobodi stiska tako što će mrtvo telo zavrt

lati prema čoveku bez ruke koji je zubima upravo stezao improvizovani zavoj oko presečenih krvnih sudova...

Jedan na jedan, dakle; situacija u kojoj čak ni najbolji borac noževima na svetu nema nimalo izgleda protiv Leslieja Eldridža!

Dva puta, tri puta, sečiva noževa se sudariše, ali sve to je bilo samo odlaganje nečega što se ne može izbeći. Pri četvrtom udarcu, Lesliejev nož nađe prolaz do protivničkog grla i preseče ga glatkim, vodoravnim polkretom, tako da novi mlaz krvi poškropi već klizavi pod.

Lesli nije zastao čak ni da pređe pogledom po bledim i zastrašenim licima ljudi koji su imali jedinstvenu priliku da posmatraju obračun nindi. Dugim sikovcima poleteo je prema prolazu otvorenom u zidu, ne zaboravljajući da u prolazu, naizgled nežno, pesnicom pogodi potiljak čoveka bez ruke.

Lobanja prsnu kao ljuska od jajeta i na mermerni pod, kao pljusak kiše, počeo da padaju okrvavljeni komadići mozga.

U trenutku kada je zamicao u neravni otvor, još uvek zakuclan dimom, svi alarmni uređaji u zgradi počeo bućati da zavijaju. Nekko iz obezbeđenja

konvulzno se prenuo iz transa i pritisnuo svoje dugme.

Može mu se oprostiti, jer njegova reakcija zapravo i nije bila toliko spora; od eksplozije kojom je Tabasko sebi i nindži otvorio prolaz u zidu prošlo je tek nešto više od deset sekundi...

*
* *

Površina Karipskog mora najčešće je glatka i mirna, jer ono gotovo i ne zna za obične morske bure. Sve to, naravno, nadoknađuju uragani nekoliko puta godišnje, ali je ovaj tihi prolećni dan još uvek daleko od sezone olujnih vetrova.

— Dobro bi nam došlo nekoliko oblaka — primeti nindža, pretražujući pogledom površinu mora.

— Da se sakrijemo? A zašto?

Tabasko Pit je sedeo na mestu pilota malog hidroaviona, iznajmljenog na Velikom Kajmanu. Već nekoliko sati traga ju za jahtom kojom je Badić napustio Kajman Brak zajedno sa Sumiko i čitavom svojom svitom i Pit sve češće baca zabrinute poglede prema brojčaniku koji pokazuje stanje rezerve goriva.

Bili su u radio-vezi sa Badićkom, naravno, ali stari lisac im je dao pogrešne koordinate, verovatno se plašeci intervencije policijskih čamaca. Od tog trenutka više nije odgovarao na pozive, prepuštajući dvojici prijatelja da tragaju za njim.

— Nemam nekog posebnog razloga da ih iznenadim — sleže nindža ramenima. — Ipak, više bih voleo da do jahte stignemo neprimjećeni...

— Ako ih uskoro ne nađemo — progunda, Tabasko — moraćemo natrag.

— Gorivo? Zar smo već utrošili polovinu?

— I malo više. Na povratku ćemo sleteti na vedru pet ili šest milja od ostrva.

Nindža tiho zviznu. Još jedan činilac koji komplikuje i bez toga dovoljno složen plan čiji je cilj ne samo da oslobodi Sumilko već i da, ukoliko to bude moguće, zadrži i knjigu „Hiljadu odlučnih udaraca“ u svom posedu.

— Do davola sa gorivom — reče na kraju. — Vreme je lepo, a mi valjda nećemo žuriti kada sve ovo bude gotovo. Možemo i veslati do ostrva, a?

— Ti možda možeš, ali ja ne. — Oduvek sam smatrao veslanje jednim od najglupljih načina da se utroši energija.

Zašto bismo, do đavola, veslali kad hidroavion ima gumeni čamac sa spoljnim motorom?

— Utoliko bolje — nasmeši se ninda. — Pite... promeni kurs, kao da nešto vidim zapadno od nas...

Tabasko se nije ni potrudio da baci pogled kroz pleksiglas kabine. Ako njegov prijatelj ninda još nije siguran da li nešto vidi, onda je naprezanje očiju uzaludno gubljenje vremena.

— Jahta — klimnu Leslie glavom nekoliko trenutaka kasnije. — To je sigurno Badik, pučina je prazna na milje unakolo.

— Ja tom tipu ne verujem — promrmlja Tabasko. — Nije isključeno da negde dole krije i nuklearnu podmornicu.

— Nepotrebna opreznost. On drži Sumiko u svojim rukama i zna da nećemo učiniti ništa što bi i njoj moglo naškoditi.

— Tačno, ali mu isto tako može pasti na pamet da ćemo uništiti i jahtu i knjigu kada je jednom zamenimo za našu prijateljicu!

— Ne brini ti za Badika — nasmeja se ninda. — Po onome što si mi ispričao o njemu, taj neće propustiti priliku da se obezbedi od tvojih eventualnosti!

— Sad i ja vidim jahtu — javi se Tabasko nekoliko trenutaka kasnije... — Badikova, bez sumnje, prepoznajem je...

— Da pokušam sada sa radio-vezom?

— Zašto da ne? Ali neće se javiti; baza Gvantanamo je nedaleko odavde, a tamo je čitava gomila dugih ušiju koje osluškuju šta Kastro radi na Kubi. Badik to zna i nema nameru da reskira.

Pit je bio u pravu. Ni ovoga puta niko nije odgovorio na Lesliejev poziv, iako je ninda bio gotovo siguran da je prijemni uređaj na jahti uključen i da se Badik smeška osluškujući njegov glas.

Pod sigurnom Pitovom rukom hidroavion počeo da se spušta prema jahti koja je sada mirovala na glatkoj površini mora. Nekoliko ljudi videlo se na palubi, a jedan od njih držao je u rukama dve raznobojne zastave i davao njima nekakve signale.

— Oh-oh — zastanja Tabasko. — Kad bih sad mogao da se setim šta znače ovi signali zastavicama!

— Spusti nas još malo niže i umiri avion. Premda već mislim da znam šta nam to Badik poručuje sa palube... Da, bio sam u pravu; spustite avi-

on na rastojanju od dve stotine jardi od jahte i sačekajte nova uputstva. To je poruka za nas, Pite.

— U redu, u redu — gundao je ovaj, postepeno smanjujući visinu. — Ipak je bolje raditi sa klasičnim otmičarima; oni ti bar pošalju pismo sastavljeno od slova isečenih iz novina i ne moraš da se mučiš sa zagonetnim signalima!

Propeleri hidroaviona na trenutak uznemiriše površinu mora, a onda se letelica konačno zaustavi, blago se njišući na talasima.

— Opet signalizira — javi se Pit. — Šta sada kaže, proklet bio?

— Kaže da ćeš ipak morati da veslaš! — nasmeja se ninđa. — Kako sam ti i rekao, Badik je skovao plan za koji misli da je stopostotno siguran...

— Ne dolazi u obzir. Rekoh ti, čamac ima spoljni motor!

— Žao mi je, Pite. Badik poručuje da se mora isključivo veslati. Uostalom, to je svega stotinu jardi, čoveče. Da, oni žele isključivo tebe u čamcu očigledno se plaše da sa mnom ne bi mogli izaći nakraj.

— Stotinu? Do jahte je bar dve stotine, ortak!

— Veslaćeš samo do pola puta, sa knjigom pored sebe.

Sumiko i njen pratilac doći će do tog mesta čamcem sa jahte, a onda će se izvršiti zamena. Jednostavno, zar ne?

— Da li će taj pratilac biti naoružan?

— Badik ništa nije rekao, ali, šta ti misliš?

— Naravno da će biti naoružan! — sleže Tabasko ramenima. — Hej, boga mu, pogledaj ono!

Na palubi jahte dva čoveka počеше da skidaju ceradu sa nekog glomaznog predmeta neodredenog oblika koji je još maločas začudio Leslija. Ne previše, naravno, jer je instikt ninde već naslućivao šta bi to moglo da bude.

— Protivavionski top — zastenja Pit. — I to od one vrste sa tri proklete cevi!

— Da, vidim — klimnu ninđa glavom. — Ne brini, Pite. Obećavam ti da te sprava neće proraditi, bar ne dok smo mi u blizini. Hajde, spuštaj čamac, oni na jahti već postaju nestrpljivi!

— A ti?

— Ja? Ja ću lepo da sedim ovde, u klimatiziranoj kabini i posmatram kako se ti znojiš za veslima. Ili možda imaš neku bolju ideju?

— Nemam, kao i obično. Da imam, ne bi me uvek zapadao teži deo posla, zar ne? Idem

da spustim taj prokleti čamac...

Otvorivši vrata na svojoj strani Pit počeo da se bakiće oko gumenog čamca za spasavanje. Bio je od one vrste koja se automatski napumpa čim dotakne vodu, tako da zapravo i nije bilo nekog naročitog posla oko njega.

Tabasko oprezno pređe u čamac koji se zaklati pod njegovom težinom. Odnelkud iz njegove unutrašnjosti izvukao je kratko i široko veslo, sumnjičavo zavrteo glavom, a zatim ga oprezno zavukao u vodu.

— Jače — nasmeja se ninda. — Tim tempom nećeš stići do cilja ni za pola sata!

Na palubi jahte jedan čovek zauze mesto na sedištu protivavionskog topa i tri cevi načiniše luk u vazduhu, zaustavljajući se u pravcu sa hidroavionom.

Ninda podiže pogled prema suncu. Da, hidroavion stoji tako da se njegovi zraci odbijaju od pleksiglasa kabine. Sa palube jahte ne može se videti šta se događa u unutrašnjosti aviona.

Što je dobro. Bez toga bi njegov smeli plan imao mnogo manje izgleda na uspeh...

Sa druge strane jahte pojavio se još jedan gumeni čamac,

nešto veći od Pitovog. Sumiko je sedela na pramcu, a jedan od Badilkovih ljudi trudio se, ne naročito spretno, da zauzme pravac prema mestu na površini vode gde je trebalo da se sretnu dva čamca.

Hitrim pokretima ninda zbaci svu odeću sa sebe. Jedino što je zadržao bilo je nekoliko komada raznovrsnog oružja, pričvršćenog direktno za njegovu kožu.

Skliznuo je u vodu na suprotnoj strani od jahte. Njegovo vitko telo ne načini nijedan talasić na mirnoj površini mora.

Bilo bi dobro da otpliva direktno do jahte, ali je dve stotine jardi preduga staza za ronjenje, čak i za jednog nindu. Mora stoga odabrati duži i naporniji put, ali put na kojem ga niko neće primetiti.

Snažno je pokretao noge i ruke, krećući se na samo dve stope pod površinom vode. Najpre pedeset jardi ukoso, dalje od zamišljenog pravca koji spaja jahtu i hidroavion.

Nije pomolio glavu nad površinu da udahne vazduh; samo se okrenuo na leđa i otvorio usta, vodeći računa da mu se vide samo usta i nos.

Nekoliko dugih udisaja, a onda ponovo pod vodu. Plivao je svom snagom, znajući da je

veoma važno da stigne do jah-te pre nego što se izvrši raz-mena i Badilkov čamac krene natrag prema brodu...

Ovoga puta izdržao je pod vodom gotovo sedamdeset jardi i usudio se da na trenutak pomoli glavu nad površinu, znajući da su svi pogledi uprti prema čamcima.

Još oko tridesetak jardi međusobnog rastojanja. Mora po-žuriti...

Sekao je vodu obnovljenom snagom. Kada sledeći put bude izronio, moći će da udahne punim plućima, zaklonjen bokom jahle, na suprotnoj strani od hidroaviona.

Nije se plašio da će izgubiti orijentaciju dok pliva pod vo-dom; ninde poseduju onu vrstu čula kakvo je priroda dala div-ljim guskama i drugim pticama selicama...

Tamna masa nad njim; si-guran znak da je stigao do su-protnog boka jahle.

Izronio je i ispunio pluća va-zduhom. Snažno, nekoliko pu-ta.

Ispružajući ruke, on snažno zamahnu nogama i dohvati se ograde broda. Oprezno je izvi-rio, znajući da odavde ne može videti čamce i da će samo po reakcijama ljudi na palubi mo-rati da pogodi šta se zbiva na površini mora...

Poznao je odmah Badilka po Pitovom opisu i pogledom iz-brojao naoružane telohranite-lje oko njega.

Petorica, sem onoga u čam-cu. Plus čovek na sedištu pro-tivavionskog topa. I dve žene, ali o njima ne mora voditi ra-čuna...

— Dobio je! — uskliknu Ba-dik. — Neka sam proklet, do-bio je knjigu!

— Sačekajte, gazda — upozo-ri Južnoamerikanac pored Ba-dilka. — Neka Toni najpre pro-veri da li je to prava stvar...

Svi se nagnju preko ograde, da bi bolje videli šta se doga-đa stotinu jardi dalje. Tih kao senka, ninda se izvlači na pa-lubu, rasipajući oko sebe sitne kapi vode.

Vrelo sunce pretvoriće ih u paru za nekoliko minuta, ali to nema značaja, ne mora kriti tragove, jer će ljudi na palubu ionako moći da ga vide za ne-koliko trenutaka.

Čovek na sedištu topa takode se nagnuo napred, držeći hidro avion u centru svoje nišanske sprave. Ne bi primetio ni da mu se neko prišunjaio mnogo bučnije od ninde.

Oštri vrh bodeža prodre u vrat sa preciznošću hirurškog skalpela. Takav udod u kičme-nu moždinu donosi trenutnu smrt, a udovi ostaju ulkočeni,

nesposobni čak i za poslednji refleksni pokret.

Sada više nema razloga za žurbu. Pištolji telohranitelja nisu dovoljno precizni da bi opasnije ugrozili dvoje ljudi koji se u malom gumenom čamcu njišu na talasima stotinak jardi od jahte...

— To je to! — trijumfalno kliče Badik. — To je knjiga, sasvim sigurno! Evo, i Toni da je znak da je sve u redu!

— Neka samo požuri, do davola! — nervozno govori Južno amerikanac. — Sve vreme se plašim da taj prokleti ninda ne smisli neki trik i obrne stvar u svoju korist...

— Nema više razloga za strah! — smeje se Badik. — Dobio je svoju curu natrag i sada su svi aduti u našim rukama. Šteta samo što je nismo oprobali, a, Herardo?

— Šteta — složi se telohranitelj. — Ali, i ona je suviše opasna da bismo je ostavili u životu...

— Hajde, Toni! — vikao je Badik. — Požuri! Zapni malo sa tim veslom!

Nečujan kao senka, ninda po traži zaklom iza niske kabine. Odlučni trenutak uskoro dolazi...

— Rouli, jesi li spreman? —
 — Badik preko ramena,

pogleda prikovanog za čamac sa dragocnom knjigom.

— Mhmm — odgovori ninda iz svog zaklona. Važno je dobiti što više na vremenu, da čamac sa Sumiko i Pitom bude što bliže hidroavionu kada Badikovi ljudi shvate da više nisu sami na jahti...

— Toni je dovoljno blizu, gazda! — mrmljao je Herardo. — Neka Rouli otvori vatru!

— Da, u pravu si. — Badik se osvrte. — Pucaj, Rouli! Prvo u hidroavion, kako smo se i dogovorili. Sa čamcem ćemo posle lako svršiti, do davola!

Čovek na topu ne odgovori. Glava mu je bila spuštena na ruke koje su još uvek čvrsto stezale volane za pokretanje cevi.

— Rouli! — zaurla Badik. — Jesi li zaspao, proklet bio?

Lica izobličcenog od straha Herardo priskoči topu i zgrabi Roulija za rame.

Teško telo sruči se na palubu i Herardo srete prazni pogled očiju u kojima je zauvek ostao izraz iznenađenja.

— **Por todos santos!** — zaste nja Herardo. — On je već ovde! Ninda je ovde!

*
* *

Ninda iskorači iz svog zaklo na sa osmehom na licu.

— Da — reče mirno — ninda je ovde, mister Badiik.

Rulke telohranitelja poleteše prema pištoljima, ali ih Lesli preseče pogledom.

— Ko prvo dotakne samo dršku oružja — reče zlokobnim glasom — mrtav je čovek!

Herardovi nervi ne izdržaše. Sa gadnom psovkom na usnama, on ščepa svoj pištolj, ubeđen kako čovek udaljen sedam ili osam stopa ne može biti brži od njega.

Šuriken kratko zviznu. Sve dotle skriven među prstima Le slijeve desne ruke, sada je blesnuo na suncu da bi se zario tačno među Herardove razrogačene oči.

Telo Južnoamerikanca nalete leđima na ogradu i odbi se unapred, padajući licem prema palubi.

— Da li još neko želi da pokuša? — upita ninda. — Ako želi, ja sam spreman...

Prešao je pogledom po telohraniteljima. Ni u jednom pogledu nije našao ničeg drugog sem užasnog, paničnog straha.

— Bacite onda vaše gvožđe preko ograde! — zapovedi Le-

sli. — Polako i oprezno, jedan po jedan!

Badiik šumno uzdahnu. Njegova ruka je podrhtavala dok je nespreno otkopčavao futro-lu sa pojasa.

Jedan po jedan, pištolji poleteše preko ograde. Smešeći se, Lesli je pogledom pratio kako se drugi gumeni čamac približava jahti.

— Hej! — začu se Tonijev glas sa površine mora. — Šta to radite, momci? Šta se događa gore kod vas?

— Reci mu da baci oružje, Badiik! — zapovedi ninda. On se u međuvremenu sagnuo i zario prste u krvavu ranu na Herardovom čelu da bi iz nje izvukao šuriken.

Nijedan kovač na svetu više ne ume da načini čeličnu zvezdu kakva je potrebna nindama i zato je Lesli vrlo oprezno trošio svoju zalihu. Šuriken je, uostalom, glavno oružje koje ninde koriste u borbi na distanci i bez njega bi ishod svake njihove borbe bio mnogo nezvesniji...

Badiik obližnu suve usne.

— Toni! — doviknu. — Baci pištolj u vodu!

— Šta? Šta ste rekli, gazda?!

— Baci prokleti pištolj u vodu, eto šta sam rekao!

— Da bacim pištolj? Zašto, gazda?

Badiik diže oči prema nebu.

— Od svih prokletih ograničenih glupana na ovom svetu, ja sam morao da odaberem baš njega! — prostenja. — Recite mu šta se događa, do đavola!

Jedan od Badiikovih ljudi oprezno se naže preko ograde.

— Baci ga, Toni. Ninđa... ninđa je na palubi i drži nas u šahu!

Badiik pređe rukom preko čela orošenog znojem, a onda pogleda prema Leslieju.

— Šta ćeš sada učiniti sa nama? — upita promuklim glasom.

— Kazniću vas, Badiik. Šta si drugo očekivao?

— Kazniti? Kako?

— Oteli ste moju devojkicu i mog prijatelja i bili spremni da nas pobijete sve troje pošto dobijete knjigu. Šta misliš, kakvu kaznu zaslužujete, Badiik, i ti i tvoji pomagači?

Badiik obliznu usne.

— Do đavola — reče — kakve koristi ćeš imati od toga što ćeš nas pobiti. Nikakve...

— Tačno, ali niko nema koristi ni od vas živih, zar ne?

— Polako, polako! Moje bogatstvo je ogromno, Eldridž... šta misliš o recimo... sto hiljada dolara? U gotovom, sitne neoboležene novčanice, a?

— Sto hiljada? — pospridno se nasmeha ninđa. — Malo ce-

niš svoj život, Badiik! Premalo!

— U redu, do đavola! Dve stotine hiljada? Dve stotine odmah, a ostalo kasnije, dok se otarasim nekih nekretnina? Šta kažeš na to, Eldridž?

Ninđa je ćutao, prateći pogledom Tonija koji se penjao na palubu sa dragocenim kovčezicom na rukama.

Njegova odluka bila je doneta, ali sada više nema razloga da žuri. Ostaće na palubi jahte još neko vreme, jer Badiiku i njegovima ne sme dati priliku da možda slučajno pronadu paketić plastičnog eksploziva sa satnim mehanizmom, pričvršćen spolja uz sam rezervoar za gorivo.

— Knjiga! — plašljivo reče Toni, pružajući Leslieju kovčezic od abonosa. — Evo vaše knjige, mister...

Ninđa odmahnu glavom.

— Nije mi potrebna. Možeš je zadržati, Badiik.

— Zadržati? Ali...

— Zadrži je do kraja života, ako to želiš — nasmeha je Leslie.

Badiik ga sumnjičavo pogleda.

Ima još tri minuta do eksplozije. Vreme je da napusti palubu.

— Da, Badiik. Do kraja života — ponovi ninđa sa zagonetnim osmehom na usnama.

Krenuo je prema njima i oni su se žurno razmakli da mu načine prolaz.

Skočio je preko ograde i nestao pod vodom. Zaronio je vrlo duboko, jer je voda Karipskog mora, kada je ovako mirna, veoma prozirna, a on ne želi da oni vide u kojem je pravcu otplivao.

Provukao se ispod kobilice jahte i izronio na drugoj strani.

— Pušku! — vrištao je Badik. — Neka neko donese pušku iz kabine, do đavola!

Ninda odmahnu glavom i nasmeja se. Odbacio se nogama od boka jahte i zaplivaao dalje od nje, u pravcu suprotnom od onoga u kojem se nalazio hidroavion.

Neka oni samo vrebaju trenutak kada će se njegova glava pojaviti na površini. Za to vreme, satni mehanizam će običi još dva i po kruga, a onda...

Naravno, ne sme biti preblizu kada se to dogodi, jer se eksplozija u vodi prenosi mnogo intenzivnije nego u vazduhu.

— Gde je?! — vikao je Badik. — Gde je taj prokleti kućkin sin?! Morao je izroniti do sada!

Još minut i po. Ninda je sada već na bezbednom rastojanju i može da izroni...

— Pucajte! — vikao je neko drugi. — Pucajte na hidroavion!

To je loše. Srećom, neće imati mnogo vremena za nišanje-nje, jer...

Plameni cvet pojavi se nad površinom mora, a onda se unaokolo razleže tujanj eksplozije. U deliću sekunde jahta sa čitavom posadom pretvorila se u loptu od vatre iz koje su na sve strane poleteli otpaci neodređenog oblika...

Zaronio je, pustivši da se taj neobični pljusak završi. Kada se ponovo pojavio na površini, ostaci jahte su već tonuli, a površina je bila posuta prljavim otpacima.

Igrom slučaja, eksplozija je donela čak do njega komadić nagorelog pergamenta i on ga dohvati i prinese očima.

Rad japanskog kaligrafa iz petnaestog veka. I veoma zanimljiv tekst...

Nasmejao se i bacio pergament dalje od sebe. Koga još na ovom svetu zanima kako se iz jedne vrste plesni može dobiti sredstvo koje sasvim sigurno sprečava zagađivanje na načinjenih hladnim oružjem...

— KRAJ —

BUDITE BOLJI OD NINĐI!

ŠAMPIONSKI KARATE TICKY DONOVAN

"Da! I od NINĐI sam bolji ja!" I vi ćete to moći reći, ako kupite knjigu **ŠAMPIONSKI KARATE**. Super-luksuzna knjiga, super-trener svetskih šampiona kao autor. Uz pomoć Tiki Donovana od učenika do šampiona! Od učničkog do majstorskog pojasa!

Sadržaj: Kratka istorija karatea, Karate u Japanu, Treniranje karatea (nalaženje dobrog kluba, pravilno ponašanje, vrste tehnika), Pripreme za treniranje (zagrevanje), Programi i vežbe za početnike (stavovi, udarci rukom, udarci nogom, blokovi), Program i vežbe (detaljno) za sve pojaseve do majstorskog, zatim: Sparingovanje, specijalni program za crni pojas, dopunsko vežbanje, rad sa fokuserima, rečnik najvažnijih karate pojmova (sa objašnjenjima)...

Knjiga **ŠAMPIONSKI KARATE** pisana je na najstručniji način, ali lako i razumljivo. Fotografije su najkvalitetnije, ima ih oko 500!!!

Knjiga **ŠAMPIONSKI KARATE** štampana je na finom papiru, sa tvrdim super-kolor korlicama, na 160 strana. Izgleda zaista šampionski, luksuzno!

20 MILIJARDI KUPCIMA

U svakoj knjizi **ŠAMPIONSKI KARATE** naći ćete poseban, specijalno obeležen kupon sa nagradnim brojem. Kupon pošaljite odmah i očekujte jednu od nagrada u ukupnoj vrednosti od
20 STARIH MILIJARDI!

Našu adresu ne
ispisujte rukom već
iscite i zalepite ovu:

 **Redakcija
lista
"CRNI POJAS"
Generala
Ždanova 28
11000 BEOGRAD**

NARUDŽBENICA "NINĐA"

Ova narudžbenica važi do 31. maja 1992.

POSLEDNJI PUT PO STAROJ CENI !!!

Ovim nepozivo naručujem luksuznu knjigu **ŠAMPIONSKI KARATE** po ceni od 480,00 dinara + PTT troškovi. Za članove kluba čitalaca "Crnog pojasa" (**BRUS LI/NINĐA KLUB**) cena je 30% niža i iznosi: 350,00 dinara + PTT troškovi.

Prezime i ime _____

Ulica i broj, sprat, stan _____

Poštanski broj i mesto _____

Samo za članove • broj članske karte **BRUS LI/NINĐA KLUBA:** _____

SPORT MONTEX

Specijalizovani proizvođač sportske opreme za sve borilačke veštine

Telefon: 032/711-170
714-163
Telefax: 032/710-846

Ul. Petra Kočića 3
Pošt. fah 63
32300 GORNJI MILANOVAC

Devizni cenovnik:

NINJA I KUNG FU ODELA

120 - 155 - - - - - 61,- DM
160 - 175 - - - - - 66,- DM
180 - 200 - - - - - 71,- DM

KUNG FU PANTALONE

140 - 155 - - - - - 21,- DM
160 - 175 - - - - - 22,- DM
180 - 195 - - - - - 27,- DM

ZNOJNICA - - - - - 4,7,- DM
DRVENI MAČ - - - - - 11,- DM
NUNČAKE - - - - - 13,- DM
TONFA PALICA - - - - - 9,- DM
KAMA - - - - - 7,- DM
ŠURIKEN metalni - - - - - 9,- DM
META samolepljiva - - - - - 1,6,- DM

OBAVEŠTENJE za sve kupce do 15 godina - narudžbu za njih moraju izvršiti ISLJUČIVO njihovi roditelji!

Naši cenjeni kupci plaćaju DINARSKU PROTIVVREDNOST, obračunski srednji kurs na dan isporuke!

HIT KNJIGE HIT KNJIGE HIT KNJIGE

NARUDŽBENICA

Neopozivo naručujem knjige pod rednim brojem

- a) 1 2 3 4 po ceni od 320,00 din. pojedinačno ili
b) komplet po ceni od 1280,00 din.

Sumu od din. umanjenu za 20% i troškove poštarine
platitiću prilikom preuzimanja pošiljke.

Ime i prezime

Ulica i broj

Broj pošte i mesto

.....
datum potpis naručioca

Erik Van Lustbader

RATNIK ZALASKA SUNCA
PLIĆACI NOĆI
DAI-SAN
POD BLEDIM MESECOM

Tetralogija o heroju, Ratniku zalaska sunca.

Ovo su, inače, **prve** knjige
koje je napisao Erik Van Lustbader, pre serije
svetskih bestselera Nindža, Miko, Crno srce i dr.

Broširano, latinica, cena pojedinačno 320,00 din.
cena kompleta 1280,00 din.

NIP DEČJE NOVINE
32300 Gornji Milanovac
- prodaja knjiga -

USKORO i najnoviji
roman **OČI ANĐELA**